OSTATICUL DIN OMAN

Tinerama

GERARD DE VILLIERS

Gerard de Villiers

SAS

Ostaticul din Oman

www.virtual-project.eu

V.1.0

ISBN:
973-597-120-8

Malko Productions – Paris,
L'otage d'Oman
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
2003

Gerard de Villiers

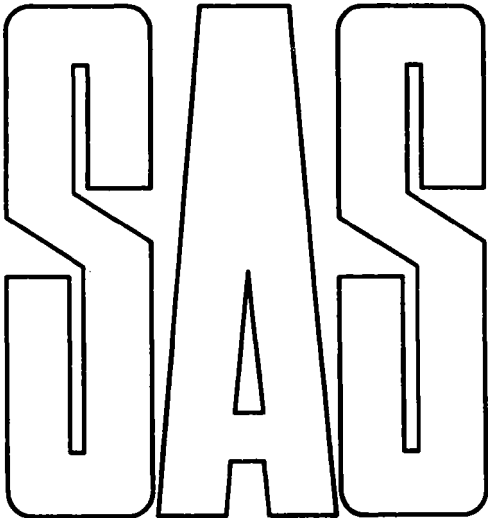

Ostaticul din Oman

În româneşte de Cristian Andrei

Tineretului

2003

Capitolul I

William Schackley se uita fix la uriaşul ventilator cu pale imobile care îi atârna deasupra capului precum o ameninţare. Era un obiect de lux insolit în această încăpere de opt sute de metri pătraţi unde zăcea de exact o sută şaizeci de zile. Era vorba de un birou dezafectat care dădea înspre parcarea subterană a unui imobil modern, golit de locuitori, undeva în periferia de sud a Beirutului. Americanul revăzu mintal, poate pentru a mia oară, cele câteva secunde care îi busculaseră existenţa. Era ora şapte şi treizeci de minute dimineaţa şi plecase către birou la fel ca în fiecare zi. Două maşini – un Mercedes gri şi un Renault alb fără numere de înmatriculare – ţâşniseră de undeva de pe strada Hamra, blocându-i maşina, un Dodge. Urmaseră imediat câteva focuri de armă, geamuri care zburau făcute ţăndări, şoferul prăbuşit peste volan, plin de sânge. Apăruseră nişte adolescenţi cu barba abia mijită, în ţinută de camuflaj, cu pistoale-mitralieră Kalaşnikov şi îl smulseseră din maşină. Cel mai excitat dintre ei nu înceta să-i strige în engleză:

— Vino! Vino cu noi. Altfel te voi omorî!

În spatele urechii, îl duruse capul mai multe săptămâni după aceea, exact în locul unde fusese lovit cu patul unui pistol.

În ultima imagine pe care şi-o amintea înainte de a-şi pierde cunoştinţa, se regăseau trecătorii care se grăbeau sau întorceau capul, ca şi cum nu se întâmpla nimic. Când îşi revenise, era lungit pe bancheta din spate a Mercedesului. Trei bărbaţi erau înghesuiţi pe cealaltă banchetă. Maşina se strecura prin circulaţia nebună din Beirutul de Est, precedată de Renaultul alb care îi deschidea calea cu rafale scurte trase în aer. În timpul mersului îi acoperiseră ochii şi îi legaseră mâinile la spate cu cătuşe.

O jumătate de oră mai târziu, răpitorii săi se precipitaseră către un subsol, închizându-l imediat în locul în care se găsea în acel moment.

În celulă domnea o căldură sufocantă, apăsătoare, insuportabilă, care, o dată cu venirea iernii, fusese înlocuită progresiv de o umiditate glacială. Fusese răpit la 16 octombrie şi acum era 1 februarie. William Schackley îşi petrecea timpul lungit pe patul de campanie, îmbrăcat doar în slip şi citind şi

recitind rarele cărţi şi ziare vechi care îi erau aduse din când în când.

Auzi o cheie întorcându-se în uşa celulei şi ridică puţin capul, însă fără nici un fel de emoţie. În primele zile ale captivităţii, se aştepta în fiecare moment să fie eliberat! Nu-şi putea imagina că un grup terorist ar fi putut să reţină atâta amar de vreme un Secretar al Ambasadei Americane. Bineînţeles, Beirutul era un oraş dement, extrem de periculos, dar, oricum, ar ti trebuit să existe nişte reguli... Sosise în Liban cu doar trei săptămâni înainte de a fi răpit şi mersese să vadă ruinele fostei ambasade, redusă la o grămadă de praf de o maşină-capcană. Era. Înspăimântător, dar asta nu însemna nimic pe lângă coşmarul pe care îl trăia acum.

Uşa se deschise şi îl văzu pe cel mai tânăr dintre gardienii care îl păzeau: era un şiit cu chipul încă de copil şi purta o banderolă pe care era imprimat un verset din Coran. El era cel care îi aducea de două ori pe zi supa verzuie de pui amestecată cu carne de vită. De data asta, îi desfăcu cătuşele care îl ţineau legat de pat şi îl trase cu brutalitate după el.

— Vino!

Aparent, era singurul cuvânt în engleză pe care îl cunoştea.

Traversând subsolul uriaş unde erau îngrămădite lăzi de muniţie, camioane pe care erau montate arme grele şi maşini găurite de gloanţe, se îndreptară împreună către toaletă. Paznicul lăsă uşa întredeschisă şi aştepta cu degetul pe trăgaci ca şi cum americanul ar fi vrut să detoneze o bombă...

William Schackley întârzie cât putu de mult şi reveni târşâindu-şi picioarele: asta era plimbarea lui de fiecare zi.

Îi crescuse barba precum cea a celor care îl păzeau şi pierduse aproape zece kilograme. Întins pe pat, începu să citească pentru a douăzecea oară un exemplar din „Orientul dimineaţa”, vechi de cinci săptămâni. Fusese un cadou nesperat din partea şefului temnicerilor. Acesta era un iranian cu priviri întunecate, doctor în teologie. Îi ţinuse în repetate rânduri discursuri când, Reza venea să sporovăiască cu el, plângându-se ipocrit de soarta de care avea parte şi avertizându-l că vor fi obligaţi să îl păstreze până în momentul în care va pleca şi ultimul diplomat american din Beirut...

Un vacarm extraordinar îl smulse pe William Schackley din amintirile sale. Un autovehicul se oprise brusc în faţa celulei sale, scârţâind puternic din pneuri. Auzi strigăte, înjurături, apoi paşi grăbiţi şi, în cele din urmă, o cheie se răsuci în uşă. Intrigat,

americanul lăsă deoparte ziarul. Ce însemna oare toată această agitaţie neobişnuită?

De obicei atât de calm, Reza intră în celulă cu chipul crispat de furie, cu ochii arzând de ură, înconjurat de o ceată de tineri bărboşi. Agita un ziar pe care îl aruncă imediat pe pat, urlând:

— Ticălosule! Spionule! Ne-ai minţit! Vei muri!

William Schackley, îngrijorat brusc de această explozie de ură, se aplecă asupra jurnalului. Era „Washington Post”, ediţia din ajun. Un articol era înconjurat vizibil cu un pix roşu: „William Schackley – diplomatul american răpit la Beirut de mai bine de patru luni, era în realitate responsabilul CIA pentru Liban”.

Americanului nu-i mai rămase timp să citească şi restul. Reza sărise asupra lui şi îl lovea cu capul de perete, strigându-i întruna înjurături pe limba lui. Ceilalţi se precipitaseră şi ei către el, pentru a-l lovi cu patul armelor sau pur şi simplu pentru a-i da câte o lovitură peste faţă. Toată această agitaţie nu încetă decât când William Schackley îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni, era aşezat pe un scaun, cu mâinile legate la spate, cu faţa tumefiată. În faţa lui era un adevărat cerc al urii. Reza îşi regăsise calmul.

— Deci eşti spion al CIA, începu el. Dacă nu vrei să mori chiar în acest moment, va trebui să faci mărturisiri complete. Să mărturiseşti toate crimele. Probabil că eşti responsabil de moartea a sute dintre fraţii noştri.

— E ridicol, protestă William Schackley. Nu sunt decât un diplomat...

Un pumn primit în plină figură îl făcu să tacă. Cu bale la gură, Reza urla:

— Eşti spion! Asta eşti: un spion!

— Nu, protestă William Schackley. Nu, nu e adevărat!

Acum ţipa şi el. Punându-şi toată forţa în acest „nu”. Reza se ridică.

— O să te facem noi să mărturiseşti!

Dădu câteva ordine în arabă. Trei dintre tinerii Hezbollah se repeziră către prizonier, îi desfăcură legăturile şi îl dezbrăcară de la talie în jos. Apoi îl împinseră către uşa celulei, pe care Reza o ţinea deschisă. Nişte mâini îl palpară, îl frământară şi în cele din urmă simţi cum penisul şi testiculele îi sunt strânse între perete şi marginea uşii... O sudoare rece îi inundă fruntea şi abia auzi întrebarea pusă de Reza, urmată de înjurăturile celorlalţi în limba maternă.

— Ticălosul! Ticălosul!

Durerea fulgerătoare, atroce, îi smulse un strigăt inuman, atunci când uşa îi strivi o parte dintre organele genitale. Picioarele i se înmuiară şi căzu, proiectând un jet de vomă către torţionarii săi.

*

* *

Patru adolescenţi în ţinută de camuflaj, cu pieptul plin de încărcătoare pentru mitraliere, îl scoaseră brutal pe William Schackley afară din celulă.

Inima începu să-i bată puternic. De mai bine de o săptămână, îl băteau în fiecare zi, o oră sau două.

Torţionarii săi nu mai repetaseră figura cu uşa, fiindu-le frică probabil să nu-l omoare. Americanul mai avea încă dureri în partea de jos a abdomenului şi nu putuse să urineze vreo două zile. În ciuda acestui tratament barbar, începuse să se întrevadă o oarecare speranţă. Se agăţase încontinuu de negări, iar adversarii nu aveau nici cea mai mică dovadă care să certifice apartenenţa lui la CIA.

Cu siguranţă că Departamentul de Stat dezminţise totul. Mai era şi rangul său diplomatic foarte înalt, care pleda în favoarea lui.

Stomacul îl făcea să sufere însă cel mai tare. În ajun, unul dintre gardienii săi îl lovise cu bocancii…

Îl imobilizară în mijlocul subsolului. Încercă să-şi controleze respiraţia, spunându-şi că nu poate fi mai rău decât în ajun. Când în cele din urmă îl lăsaseră în pace. Nici nu se mai gândea la eliberare, ci îi trecu prin minte, în unele momente, chiar că îl vor omorî. Îl ameninţaseră deja, nu înainte de a-i face o fotografie cu numărul din ziua respectivă al cotidianului „Al Nahar”. Altfel spus, cu scopul de a preveni autorităţile americane cu privire la execuţia lui…

Un Mercedes pătrunse în subsol. Reza coborî, cu un aer feroce, cu grenade prinse la centură şi cu o bandă roşie împrejurul capului. Era însoţit de un bărbat cu privirea întunecată, puţin fixă cu chipul marcat de o barbă bine îngrijită şi deasă.

Reza anunţă cu o voce gravă:

— Eşti un criminal mult prea mare pentru noi. De aceea, am cerut fratelui Amir să vină să se ocupe de cazul tău. Este un judecător religios şi ai face bine să-i mărturiseşti crimele pe care le-ai făcut. Altfel, el va şti să te facă să vorbeşti, aşa cum i-a

făcut pe toţi adversarii Revoluţiei Salehabad…

William Schackley îl privi pe iranian, încercând să-şi ascundă groaza.

Salehabad era o fostă lăptărie aşezată undeva între oraşul sfânt Qom şi Teheran. Fusese transformată de către integrişti în închisoare şi centru de tortură. Oficial, locul era catalogat ca punct de recuperare a drogaţilor… Aducerea în Iran a acestui călău cu chip senin era de foarte rău augur.

— Nu am nimic de ascuns, reuşi să spună William Schackley cu o voce calmă. Nu sunt spion, ci diplomat.

Iranianul Amir dădu încet din cap şi spuse într-o engleză perfectă:

— Nu te mai obosi să negi, ştim totul despre tine. Aparţii cu siguranţă CIA-ului. Ai fost la post la Karachi în 1977. Palestinienii au atacat atunci Ambasada americană şi au luat nişte documente. Aşa am putut să facem rost de ceea ce îţi spuneam mai devreme. Trebuie să mărturiseşti, pentru binele Revoluţiei islamice. Dacă nu, voi fi obligat să folosesc toate mijloacele acceptate de Coran pentru a-ţi smulge adevărul.

William Schackley avea impresia ca se repetă la infinit o piesă proastă de teatru, dar corpul său dureros îi spunea că, din păcate, asta era realitatea. Înfruntă privirea arzătoare a iranianului îmbrăcat în alb.

— Sunt diplomat. Nu mai am nimic în plus să vă spun. Am fost deja interogat şi torturat sălbatic de oamenii ăştia.

Amir îşi mângâie barba cu un gest lent. După care se întoarse către Reza şi îi dădu un ordin în şoaptă.

— Pentru început îţi vom aplica o pedeapsă prevăzută de justiţia islamică pentru criminali ca tine, anunţă el.

Tinerii Hezbollah se precipitaseră deja pentru a-l duce într-un colţ al subsolului luminat de o aerisire care dădea într-o curte. În ciuda a ceea ce i se pregătea, William Schackley simţi cum inima i se umple de bucurie, văzând un colţişor din cerul albastru.

Pentru prima dată în patru luni…

Se deschise o uşă, undeva între două rânduri cu lăzi cu muniţie. Fu împins într-o cameră goală, care mirosea a sudoare, a sânge şi a moarte. Îl lipiră de un stâlp plin de pete întunecate şi unul dintre luptători îi trecu o coardă pe după cătuşe. Traseră în sus cu scopul de a-l menţine suspendat de mâini. Îl ridicară până când simţi o apăsare în piept. Călăii îl priveau liniştiţi… Unul dintre ei aduse un furtun de stropit, prevăzut cu un fel de mâner…

Partenerii lui se îndepărtară.

Cu toată forţa, tânărul luptător îl lovi cu furtunul undeva în zona rinichilor. William Schackley scoase un urlet de durere. Deja, a doua lovitură venise, de data asta ceva mai jos... Impasibil, cu mâinile împreunate. Amir privea. Buzele i se mişcau, ca şi cum ar fi recitat o rugăciune.

Americanul îşi pierdu cunoştinţa la cea de-a unsprezecea lovitură.

*

* *

O durere pătrunzătoare îi smulse un strigăt lui William Schackley, în momentul în care unul dintre luptători îl întoarse. Avea impresia că tot spatele i se va desface în bucăţi. Deschise ochii. Chipul i se găsea acum la câţiva centimetri de bărbatul întins pe ciment. Avea ochii ficşi, corpul gol acoperit de răni. Era mort. Reza se aplecă asupra prizonierului.

— În curând şi tu vei arăta la fel.

Americanul era incapabil să spună cât durase şedinţa precedentă. Durerea îi golea creierul. Nu-şi mai dorea decât un singur lucru, să ajungă din nou în celula lui şi să poată să se lungească pe pat. Fiecare mişcare îi smulgea un strigăt.

Îl luară de acolo. La sosire, văzu cu surprindere un eşafod. Imediat, simţi cum este ridicat şi purtat triumfător. Dintr-o singură săritură, unul dintre tinerii Hezbollah sări pe o masă. Când William Schackley realiză că îl apropie de enormul ventilator, înţelese ce îl aştepta... în timp ce se zbătea, temnicerii îl legară, cu braţele şi picioarele prinse de câte o pală.

Coborâră, părăsiră eşafodul şi se retraseră respectuoşi, nelăsându-i decât pe Reza şi Amir. Acesta din urmă lansă pe un ton grav:

— Poţi întrerupe această încercare în orice moment, acceptând o confesiune sinceră şi totală...

Indexul apăsă întrerupătorul şi ventilatorul, îngreunat de încărcătura pe care o purta, începu să se învârtă toarte încet.

Mângâierea aerului îi provocă mai întâi o senzaţie aproape agreabilă lui William Schackley. Apoi, forţa centrifugă îşi făcu efectul şi începu să se simtă din ce în ce mai ameţit, urmat de greţuri puternice. Uşa se închise în spatele celor doi iranieni şi el începu să se învârtă în noapte... Urlând de unul singur din cauza terorii.

*

* *

Vederea îi mai era încă înceţoşată din cauza sejurului petrecut pe ventilator. Nu mai mâncase nimic de dimineaţă. Veniseră trei bărbaţi să-l dea jos şi unul dintre ei îi luase pulsul. Un grup adus de Amir intră în celulă.

— De când faci parte din CIA? întrebă iranianul. Ce responsabilităţi ai? Ai fost detaşat în Iran? Ai lucrat cu Savak-ul? Mărturiseşte…

William Schackley rămase mut, cu capul în piept, inima golindu-i-se puţin câte puţin de speranţă. Amir era un adevărat profesionist.

Nu aştepta nici un ajutor din exterior şi forţele sale fizice se epuizau. Pentru prima dată se gândea la moarte cu plăcere… Din cauza liniştii care se lăsase pentru că William Schackley nu răspundea, Amir dădu un ordin scurt. Încă o dată, îl duseră în sala de tortură şi îl legară de stâlp. De data asta, biciul cu care îl băteau era din metal. Fiecare lovitură îi intra în piele, creând un izvor de sânge. După fiecare lovitură era pusă aceeaşi întrebare.

— Mărturiseşte că eşti agent al CIA.

William Schackley striga, sângera, dar se ţinea bine. Ştia că în secunda în care va vorbi, va deschide uşa unor noi metode de tortură… Şi din nou, îşi pierdu cunoştinţa înainte ca ceilalţi să termine cu bătaia.

Nu ştia cât timp se scursese. Într-o stare de semiconştienţă, cu ochii încă închişi, ghici un bărbat care se strecurase foarte aproape şi se aplecase asupra lui. O arsură atroce se făcu simţită într-o parte şi el se chirci cu un urlet de durere, convins că tocmai fusese înjunghiat… Durerea continua. Îşi trecu mâna peste coaste şi simţi doar o bucată de carne vie… Deschise ochii şi îl zări pe unul dintre luptători ţinând un fier de călcat în mână. Pe figură avea întipărit un zâmbet pofticios.

O exclamaţie seacă şterse zâmbetul bărbatului. Ruşinat, scoase din priză instrumentul de tortură improvizat. Amir contempla totul cu un aer sever. Iranianul aşteptă ca William Schackley să se ridice, pentru a-i putea spune pe un ton sincer dezolat:

— Nu avea dreptul să te trateze astfel. Pentru a te proteja, Coranul mă autorizează să folosesc numai mijloace foarte eficace, nu cele care produc suferinţe gratuite…

Era în totală contradicţie cu realitatea…

Îl duseră din nou în celula lui. Ştia că nu e decât o pauză.

Mormăitul unui avion care decola îi aduse aminte că lumea mergea înainte. Fără el.

*

* *

Se făceau deja douăzeci şi patru de ore de când nimeni nu intrase în celula lui. William Schackley începea să spere din nou, imaginându-şi că *Dumnezeu* ştie ce se petrece. Prietenii lui nu puteau să-l abandoneze chiar cu totul. Pentru numele lui Dumnezeu, nu se găsea decât la câţiva kilometri de ambasadă şi cea de-a Şasea Flotă se afla undeva în largul Libanului. Cu armament la bord pentru a scufunda Libanul, Siria şi chiar ceva mai mult... Corpul lui era o rană uriaşă şi avea din nou probleme la urinat. Bătăile inimii nu coborau niciodată sub optzeci şi nu mai dormea decât foarte puţin. Speriat, câteodată, auzea în exterior explozii îndepărtate şi rafale de arme automate. Oare ce se petrecea acolo, afară?

Cheia se întoarse în broască.

Amir nu era acolo. Trei luptători în ţinută de camuflaj îl dezlegară şi îl târâră în sala de tortură. I se părea că în subsol se face din ce în ce mai cald.

Iranianul, îmbrăcat în continuare în alb, stătea în picioare lângă o masă pe care se găsea un fel de maşină de scris. Semăna cu un telefon mai vechi. Din aparat ieşeau mai multe fire, dintre care două aveau extremităţile dezgolite. Îl conectară pe William Schackley la o ladă de fier. Foarte strâmtă şi unul dintre tineri fixă la fiecare dintre urechile mari metalice, câte unul dintre firele neizolate. Se retraseră şi îl lăsară în zonă doar pe Amir. Acesta se apropie şi întrebă cu obişnuita lui voce blândă:

— Eşti pregătit să mărturiseşti?

Americanul dădu din cap că nu. Cu un gest calm, Amir lăsă o manetă în jos. Tot corpul prizonierului începu să tremure, scoase strigăte nearticulate şi ochii începură să-i joace în cap. Zbaterile sale erau atât de violente. Încât unul dintre braţe îi scăpă din legături.

William Schackley îşi spuse că va muri. Simţea o greutate enormă care îi apăsa inima... Se mai zbătu de câteva ori, după care leşină. Nu mai ştia nici măcar cât durase supliciul la care fusese supus.

Când îşi reveni, Amir nu mai era singur. Trei dintre tineri i se alăturaseră. Unul dintre ei îl prinse de cap şi i-l dădu pe spate,

timp în care altul scoase un pumnal. William Schackley se gândi că îi vor tăia beregata. Numai că lama i se strecură între dinţi, forţându-l să deschidă gura... O mână îi menţinu apoi maxilarul inferior într-o poziţie foarte coborâtă. Cel de-al treilea luptător Hezbollah se apropie, ţinând în mână firul dezgolit care pornea de la maşina care fusese folosită ceva mai devreme. Îl înfundă în gura prizonierului, punându-i capătul pe limbă.

De data asta. William Schackley crezu că i se va scurge creierul. Dar asta nu dură decât câteva secunde pentru că, dintr-un reflex disperat, aproape că secţionă unul dintre degetele călăului... Acesta încerca în continuare să-i deschidă gura, dar nu-i mai stătea gândul la asta. De nervi, afundă firul electrificat în urechea stângă a americanului, care urlă şi îşi pierdu cunoştinţa...

— Tot nu vrei să vorbeşti? Revoluţia este mai puternică decât tine, se auzea vocea lui Amir. Suntem nemiloşi cu duşmanii noştri... Vorbeşte. Mărturiseşte că faci parte din CIA.

William Schackley încercă să răspundă, dar cuvintele *i* se amestecau în gură. Avea impresia că nu se poate coordona... Amir nu insistă. Îi aruncă o privire dezgustată şi dădu un nou ordin.

Tânărul Hezbollah se îndreptă către pantalonii prizonierului, scoţându-i sexul afară. Îl luă în mâna stângă şi, cu un gest sec, înfipse firul în carne... Amir nu mai aştepta decât asta ca să apese maneta... Ceea ce urmă fu atât de oribil, încât urletele îl făcură să se simtă prost până şi pe torţionar. Cu toate astea, tânărul Hezbollah menţinu calvarul aproape un minut, până ce, din cauza zbaterilor continue ale prizonierului, era să se răstoarne maşinăria. Încă o dată, îşi pierdu cunoştinţa. Atunci când îşi reveni, era atât de slăbit, încât trebui să fie târât înapoi în celulă. Era incapabil să mai meargă. Îl aruncară înăuntru ca pe un cadavru şi nici măcar nu se mai chinuiră să-l lege; ceea ce era cu adevărat excepţional.

Amir veni imediat în urma lor, escortat de doi dintre luptători. Se aşeză pe un taburet în faţa lui William Schackley.

Acolo şi, înainte de a-l lega, îl dezbrăcară de pantalon şi de slip. Cu toate astea, generatorul nu era acolo. Trecură astfel câteva minute până când Amir îşi făcu apariţia, cu îmbrăcămintea albă fără nici cea mai mică cută, escortat de tânărul Hezbollah care era întotdeauna cel mai înverşunat. Judecătorul religios se aşeză în faţa prizonierului.

— Ieri ai avut o atitudine agresivă, spuse el. M-am decis ca

înainte să vorbesc cu Cheikh – maestrul meu, să-ţi aplic un tratament care ar trebui să te facă să mărturiseşti adevărul.

— Nu eşti decât un ticălos penibil, îi aruncă William Schackley.

Înţelesese de mai multă vreme că politeţea nu era prea bine văzută şi că oricum nu îi schimba soarta cu nimic… Din nou, Amir scoase pachetul cu scrisori şi i le flutură pe la nas.

— Vei putea să le citeşti atunci când vei mărturisi!

Două mâini depărtară lesele americanului. Simţi ceva arzător afundându-i-se în anus. Era un fir gros de metal, care în prealabil fusese încălzit. Urlă, dar fără nici cea mai mică urmă de milă călăul lui continua, urcând în interiorul intestinului. Amir se aplecă şi spuse, de data asta tutuindu-l:

— Vei vorbi, sau firul îţi va ieşi pe gură!

Firul de metal dispărea încet, împins centimetru după centimetru de către tânărul Hezbollah. William Schackley urla, cu intestinul sfâşiat. Auzise vorbindu-se de un tratament asemănător, aplicat în Iran. Victima murise din cauza unor complicaţii renale. Într-o străfulgerare, realiză că Amir îşi juca acum ultima carte şi că prefera să-l omoare, decât să eşueze. Gâfâia, revoltat din cauza violului intimităţii sale. Pachetul de scrisori începuse să-şi piardă contururile. Tânărul împinse şi mai mult şi firul înaintă, rupând ceea ce întâlnea în cale.

Atunci, o teamă ce venea din străfunduri, izbucni. Se văzu agonizând, singur, fără îngrijire, fără prieteni, abandonat.

— Încetaţi! încetaţi, strigă el.

Amir făcu un gest şi înaintă.

— Eşti gata să mărturiseşti? Tu eşti şeful CIA în Liban?

Vocea lui William Schackley nu mai era decât un murmur.

— Da.

După lumina nebună de bucurie pe care o citi în ochii negri ai judecătorului religios, înţelese atunci că tot ceea ce fusese până atunci, nu fusese decât începutul calvarului.

Capitolul II

— Dumnezeule, ăsta parcă e Saint-Patrick. Catedrala irlandeză din New York!

Chris Jones opri cele o sută zece kilograme de muşchi şi oase În imensul atrium rotund care servea drept siglă hotelului *Al Bustan.* Gorila întinse gâtul pentru a contempla cupola din mozaic, aflată la mai bine de patruzeci de metri înălţime. Fântâna arteziană care ţâşnea dintr-un bazin de marmură bleu, ce se găsea în mijlocul atriumului, părea minusculă. Arhitecţii nu se zgârciseră nici la marmură, nici la dimensiuni. Holul imens, presărat cu zeci de canapele enorme din piele, era gol. O linişte mormântală şi o prospeţime îmbietoare domneau înăuntru, contrastând cu arşiţa de afară.

Giuvaier al sultanatului Oman, hotelul *Al Bustan* fusese construit doar pentru a arăta saudiţilor că îi puteau depăşi în ceea ce priveşte luxul fără rost. Faptul că aproape nu avea clienţi, îl lăsa practic indiferent pe cel care avusese iniţiativa – sultanul Quabouz. Acesta rezervase pentru el şi prietenii lui întreg etajul al nouălea al hotelului, iar acesta era acum în permanenţă păzit de gărzi înarmate.

Milton Brabeck, cu hainele mototolite, neras. Cu părul în dezordine după un zbor de cincisprezece mii de kilometri, aruncă o privire senzuală către fermecătoarea hostesă indiană. Aceasta era aşezată între un dulap pentru încălţăminte şi un lachir bărbos care avea sarcina de a oferi ceai clienţilor.

— Crezi că e câte una ca ea în fiecare cameră?

— În visele tale, făcu Chris Jones cu o grimasă pe chip. Au băgat toţi banii în marmură, nu vezi? Şi apoi, ce te faci cu SIDA...?

Chris Jones şi Milton Brabeck. Foşti agenţi în Serviciul Secret, erau de mai multă vreme gărzi de corp în cadrul CIA. Priveau cu o oarecare neîncredere amestecată cu dezgust toate teritoriile ce nu erau cuprinse în triunghiul New York – Chicago – Kansas City. În ochii lor California era deja un loc foarte exotic, unde nu era prea prudent să bei apă de la robinet. Hamburgerul gătit şi reprăjit li se părea mâncarea cea mai potrivită şi apa minerală, desfăcută în prezenţa lor, singura băutură care putea fi băută. În caz de forţă majoră, o doză puternică de J&B distrugea chiar şi

cei mai nocivi barili.

Gata oricând să înfrunte fără a clipi armele cele mai periculoase, să sugrume cu mâinile goale pe cei mai periculoşi criminali, aveau în schimb o slăbiciune faţă de bacterii şi microbi care îi arunca în abisurile terorii pe amândoi.

Pentru ei, o ţară precum Oman, nu putea decât să fie căptuşită cu pericole biologice înspăimântătoare. Acum se aflau în holul hotelului *Al Bustan*. Puţin neliniştiţi.

— Cu siguranţă că au şobolani aici, făcu Milton Brabeck.

— Cu şobolanii ştiu cum să vorbesc, veni replica lui Chris Jones.

Numai ei doi aveau o putere de foc echivalentă cu cea a unui mic portavion sau a unei secţii de infanterie. Erau adevăraţi muşchi de fier superantrenaţi care ar fi putut ridica un bărbat într-o singură mână. Vârsta nu le alterase deloc capacitatea şi doar cele câteva riduri din jurul ochilor atestau *cu* adevărat toate misiunile la care participaseră. Absenţa totală a emoţiilor, oroarea viscerală de comunism şi devotamentul lor faţă de Malko, făceau din ei nişte colaboratori perfecţi.

Şi asta numai dacă era vorba de a masacra pe cineva.

— Hai, gata! Mergeţi şi faceţi câte un duş şi apoi odihniţi-vă, îi sfătui Malko.

El, care sosise din Europa cu un Airbus al Companiei Air France, pe ruta Paris – Ryad şi apoi legătură către Oman. Era cu siguranţă mult mai proaspăt. Cele şase ore de zbor în noile fotolii electrice de la clasa întâi, trecuseră precum un vis împărţite între dejunul extraordinar şi filmul proiectat la video. Lucru nemaiîntâlnit într-o ţară arabă, putuse să închirieze în toiul nopţii, la sosirea pe aeroportul Seeb, o Honda nou-nouţă. Mascate, minuscula capitală a sultanatului, se dezvoltase într-un şirag de cartiere rezidenţiale şi insule de beton reprezentate de centrele comerciale. Totul era în stil californian. Totul era presărat în lungul celor patruzeci de kilometri cât măsura strada Sultan Quabouz, o superbă autostradă luminată de la un capăt la altul, care şerpuia între munţii maronii şi dezgoliţi. Hotelul *Al Bustan* se găsea la extremitatea estică a autostrăzii, pe malul Oceanului Indian. Cu cincisprezece ani în urmă, se mai mergea încă pe cămile de la aeroportul din Mascate…

Chris Jones abandonă contemplarea marmurei, pentru a putea întreba cu o umbră de îngrijorare în glas:

— Nu ai nevoie de noi?

— Nu, afirmă Malko. Am o întâlnire la care trebuie să merg

singur.

— Eşti sigur, insistă Milton Brabeck care prefera din start să tragă asupra oamenilor decât asupra şobolanilor.

CIA nu mai repeta greşeala din Stockholm. De data aceasta „dădacele” erau prevăzute încă de la început. Mulţumită unui acord cu „verii” de la Ml 6, care îşi făceau veacul de mai multă vreme prin Oman. Avuseseră dreptul să-şi aducă chiar şi artileria. E adevărat că misiunea lor era aproape umanitară...

— Sunt sigur, confirmă Malko. Ştergeţi-vă pistoalele şi odihniţi-vă!

Merse în camera lui. Şi aici era marmură din belşug şi vederea către o plajă superbă, absolut goală.

Malko formă pe telefonul ultramodern, un număr pe care îl ştia pe de rost. Imediat o voce răspunse în arabă:

— Da?

— Aş dori cu Excelenţa Sa Ali al Faker.

Se făcu legătura la un alt post şi o voce de femeie declamă în engleză:

— Aici secretariatul Excelenţei Sale. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Sunt prinţul Malko Linge, spuse Malko. Aş dori să îl anunţ pe Ali al Faker de sosirea mea.

Vocea începu imediat să toarcă.

— Bineînţeles! Numele meu este Marjorie. Excelenţa Sa m-a anunţat că o să sunaţi. În acest moment este împreună cu Maiestatea Sa Sultanul, dar cu siguranţă că nu va întârzia mult. Voi trimite imediat o maşină să vă ia. Sunteţi la *Al Bustan*. Nu?

— Bineînţeles.

*

* *

Malko abia avu timp să îşi ia o cămaşă subţire şi un costum lejer din alpaga, că fu sunat de la recepţie. Holul de la *Al Bustan* era întotdeauna la fel de gol şi se vedea un superb Holls Silver alb şi cu geamuri fumurii, care staţiona în faţa intrării. Şoferul îi deschise uşa şi Malko se instala pe bancheta de piele fină din spate.

Pe lunga stradă Sultan Quabouz, erau peste tot pakistanezi în combinezoane galbene care strângeau hârtiile de pe jos. Ai fi putut să te crezi în Elveţia. Totul era curat, nou, bine aliniat. Cu o încăpăţânare infantilă, sultanul Quabouz se chinuise să facă să dispară orice urmă a sărăciei care domnise în sultanatul său.

Distrusese chiar şi vestigiile istorice perfect conservate ale fostei capitale, doar pentru a le reconstrui... Rolls-ul părăsi brusc autostrada pentru a vira la dreapta pe un drum prăfuit care se afunda într-un tărâm al nimănui, ce se întindea între autostradă şi Oceanul Indian. Câteva clădiri în construcţie se ridicau ici şi colo, ca şi cum ar fi răsărit din deşert. Toate astea creau impresia de dezordine.

Undeva foarte aproape de mare, Rolls-ul viră la stânga în faţa unui heliport. Şoseaua se unduia printre bungalouri pentru a ajunge în cele din urmă la o enormă poartă maronie, întărită de multiple încuietori, dublate de o mulţime de camere de televiziune... Şoferul nici măcar nu claxonă: uşile glisară automat şi pătrunseră într-un parc desprins parcă din *O mie şi una de nopţi.* La stânga era o mini grădină zoologică, cu lei, zebre, căprioare şi păuni. La dreapta se vedea o peluză de un verde crud. Probabil că fiecare fir de iarbă costase greutatea lui în aur... Rolls-ul opri în faţa unei clădiri imense. Doi slujitori se certau pentru că fiecare dintre ei voia să deschidă uşa.

O siluetă se postă în uşa reşedinţei, aşteptând sosirea lui Malko.

O roşcată planturoasă, cu părul căzând în cascadă pe umeri şi cu o gură de vampă. Rochia de culoare bej cu mâneci lungi era extrem de strictă, chiar pioasă, dacă exceptăm decolteul pătrat care părea că oferă pe o tavă doi sâni mari şi albi... Numai buni de provocat un infarct lui Komeiny. Înaintă către Malko cu mâna întinsă.

— Bine aţi venit la Excelenţa Sa. Eu sunt Marjorie.

Malko îi sărută mâna şi ea îl conduse într-un hol care ar fi putut să servească pe post de peron de gară. E drept că una de importanţă medie. Ajunseră la un birou de dimensiuni mai omeneşti, cu săbii aurite agăţate peste tot pe pereţi. Se aşezară pe o canapea, în faţa unei mobile autentice din colecţia personală a lui Claude Dalie..

— Ceai, cafea, şampanie?

Apăruse deja un servitor. Malko luă o cupă de Dom Perignon; Marjorie luă un Cointreau servit într-un pahar de cristal împreună cu un munte de gheaţă. Se aşezase acum în faţa lui şi îşi încrucişase picioarele foarte sus. Făcuse asta cu un gest intenţionat foarte lent, pentru a-i permite lui Malko să admire partea de sus a ciorapilor gri şi jartiera albă. Excelenţa Sa Ali Al Faker ştia să trăiască... Marjorie îl contempla zâmbind şi cu mâinile încrucişate pe genunchi. Telefonul sună. Femeia

răspunse, după care se ridică.

— Trebuie să pun la punct câteva detalii, spuse ea. O să vă las singur pentru câteva momente.

Dispăru lăsând în urmă o dâră de parfum. Din difuzoare invizibile se auzea muzică clasică.

Reviste de tot felul tronau pe măsuţa joasă. Luă un „Penthouse” şi îl răsfoi. Pe copertă, Marjorie sau o sosie foarte reuşită a ei zâmbea. Era îmbrăcată într-o fustă mini din imitaţie de piele de leopard şi îşi ţinea sânii somptuoşi *în* palme!.. Răsfoi în continuare revista. Tânăra se etala pe opt pagini, în poziţii foarte diverse. Dacă ar fi trăit în alte vremuri, pentru oricare dintre acestea, chiar şi pentru cea mai decentă, ar li putut fi arsă ca vrăjitoare. Tulburat, luă altă revistă.

Era acelaşi lucru.

Şi toate celelalte la fel.

Era un întreg portofoliu… Un sfert de oră mai târziu, ştia pe dinafară fiecare centimetru pătrat din anatomia lui Marjorie.

Uşa se deschise din nou, ea intră şi privirile li se încrucişară. Malko avea pe genunchi o revistă în care Marjorie, în patru labe, aştepta trecându-şi limba peste buze asaltul unui amant invizibil. Femeia zâmbi.

— M-aţi recunoscut?

Şi un mongoloid orb, în vârstă de patru ani ar fi fost capabil să o facă…

— Eşti superbă, spuse el.

Marjorie râse cu poftă.

— Înainte de a lucra pentru Excelenţa Sa, am pozat pentru a-mi plăti studiile.

Ar fi putut face trei facultăţi în felul ăsta… Zâmbetul i se şterse.

— Excelenţa sa este dezolată, a fost reţinut de Maiestatea Sa Sultanul.

Malko tratã asta ca pe un eşec. De la Centrala CIA i se recomandase ca înainte de orice, să intre în legătură cu Ali al Faker – omul de încredere al sultanului Quabouz. Chiar înainte să se întâlnească cu Clan Grinnel – şeful rezidenţei CIA în Oman.

— O să-l mai aştept puţin, propuse el.

— Eşti foarte bine venit… făcu Marjorie cu o voce mângâietoare. Pot să fac ceva pentru tine?

Privirea sa surâzătoare se cufundase cu totul în ochii auriţi ai lui Malko. Marjorie se apropiase de el şi atmosfera se încărca brusc cu electricitate. Schiţă un gest uşor ca şi cum ar fi vrut să

se ridice, dar ea îi puse mâna pe umăr.

— Rămâi aşezat!

Vocea îi era diferită, mai răguşită, mai coborâtă.

În schimb, ea se lăsă să alunece la pământ, îngenunchind pe covorul de mătase, cu graţia unei gheişe. Bustul îl ţinea foarte drept, hieratic.

Se putea vedea o venă albastră cum palpită dedesubtul pieptului albicios.

— O să-ţi ţin eu companie, anunţă ea pe un ton îndrăzneţ.

Mâinile se întinseră către el cu o uşurinţă şi abilitate remarcabile. Îl masa, îl ciupea încet, se juca cu sexul lui, care nu întârzie să reacţioneze; Marjorie îi prinse fermoarul între două din unghiile ei foarte roşii şi-l trase uşor în jos. Respira din ce în ce mai puternic, ceea ce făcu să îi ţâşnească sânii afară din rochie. Atunci se aplecă în faţă, strângând coloana lui de carne între cele două globuri călduţe şi tari... Apoi începu să-şi mişte bustul înainte şi înapoi, cu ochii închişi, mângâind în trecere membrul foarte încordat... şi o făcea cu limba... Cu siguranţă că Malko nu se aştepta la un tratament atât de rafinat într-o ţară atât de puritană cum era Omanul. Elasticitatea naturală a sânilor era un puternic afrodiziac. Totul dublat de o abilitate manuală demnă de elogii. Telefonul sună şi Marjorie îşi întrerupse felaţia pentru a răspunde, păstrându-şi totuşi mâna stângă strânsă în jurul sexului întins. După ce închise, îl anunţă pe Malko cu un aer dezolat:

— Excelenţa Sa nu va putea veni astăzi. L-a reţinut Maiestatea Sa. L-a invită mâine la cină.

Ca pentru a se scuza pentru întârziere, se aruncă cu toată gura asupra lui Malko şi îl termină rapid, marcându-şi victoria prin câteva spasme puternice. Malko tresări atât de puternic, încât fotoliul de sub el scârţâi! După toate astea, limba femeii întârzie multă vreme pe corpul lui, precum o pisică ce îşi dezmiardă puii... îşi luă o atitudine demnă, se ridică, înghiţi o gură de Dom Perignon şi îşi băgă sânii la loc în rochie.

— Maşina te va duce înapoi la hotel, spuse ea.

Era din nou distantă, aşa cum trebuie să fie o bună secretară. Malko, jucându-se cu degetul pe curbura unui sân, întrebă:

— Întotdeauna ai atâta grijă de vizitatori?

Marjorie îi adresă un zâmbet angelic.

— Trebuie să am grijă de oaspeţii de seamă ai Excelenţei Sale. Îl conduse până la Rolls-ul alb. Malko urcă puţin nostalgic.

Viitoarea lui întâlnire avea toate şansele să fie mai puţin

feerică. Nu putea să aştepte până a doua zi pentru a-l contacta pe Clan Grinnel – rezidentul CIA.

*

* *

„Banca Omanului şi a Golfului” era o clădire gălbuie, cu arcade la parter. Se găsea chiar la marginea unei parcări uriaşe de pe Al Bourch Street – în centrul comercial din Ruwi. Ascensorul îl lăsă pe Malko la etajul la treilea, unde se găsea o placă cu textul: „Penta Tech Co”. Împinse uşa şi descoperi intrarea decorată cu o statuie din anul 1900 şi nelipsitul portret al sultanului Quabouz.

O hostesă fermecătoare, cu pielea închisă la culoare, îi adresă un zâmbet întrebător.

— Am întâlnire cu domnul Grinnel, anunţă Malko.

Penta Tech Co era o infrastructură a CIA care evita ca staţia locală să încapă pe mâinile diplomaţilor. Acoperire care nu era folosită decât în Oman.

Malko întinse cartea de vizită şi se aşeză sub un tablou care reprezenta cămile alergând. Tânăra femeie dispăru balansându-şi şoldurile. Hotărât lucru, Omanul era simpatic. Bărbatul care ieşea din birou, nu prea înalt, cu privirea rece, cu chipul neted şi regulat, părul negru dat pe spate, un aer înţelept. Îi întinse lui Malko o mână îngrijită şi uscată.

— Bună ziua. Vă aşteptam. Aţi sosit de mult?

— Nu.

— Intraţi.

Biroul îi semăna întru totul: nici un fel de hârtii, o hartă mare pe perete, mobilele de strictă necesitate şi jaluzelele trase. Îşi aprinse o ţigară şi se aşeză în faţa lui Malko. Acesta întrebă imediat:

— Aveţi veşti?

— Da.

— Pozitive?

— Le putem spune şi aşa, mormăi rezidentul trăgând din ţigară. Cu javrele astea de arabi nu se ştie niciodată.

— Dacă e o şansă cât de mică să-l putem recupera pe William Schackley… Trebuie încercat totul, remarcă Malko.

O scânteiere feroce trecu prin ochii întunecaţi ai lui Clan Grinnel. Se aplecă înainte pentru a puncta cu o voce afectată:

— Compania este pregătită de orice pentru a-l avea. E un tip fantastic, inteligent, unul dintre cei mai buni specialişti ai noştri

din Orientul Mijlociu. Când mă gândesc la ce trebuie să îndure.

Vocea i se sparse şi mormăi doar pentru el nişte înjurături de mamă. Apoi stinse ţigara în scrumieră.

Cu nişte luni în urmă. Malko aflase din presă despre răpirea diplomatului american, apoi despre calitatea sa de agent al CIA. Mai erau încă multe lucruri pe care nu le ştia.

— Cum se face că cei din Oman sunt amestecaţi în toată treaba asta, întrebă el. Suntem la mai bine de două mii de kilometri de Beirut...

Clan Grinnel îşi aprinse o nouă ţigară.

— De când a fost răpit, am încercat prin toate mijloacele să intrăm în contact cu răpitorii lui William Schackley, îi explică el. E vorba de un grup şiit proiranian care ţine de Cheikh Fadiallah.

— Antenele Ayatolahului Komeiny la Beirut. Schakley este ţinut undeva în cartierul Bir-EI-Abeid, la sud de Beirut. Nu ştim exact unde.

— Secţia din Beirut nu a putut face nimic?

— Nu, nimic. Decât contacte false. La Teheran, de exemplu, nu am putut nici măcar să vorbim cu un Gardian al Revoluţiei. Asta până în momentul în care am primit un telefon din partea lui Ali Al Faker – mâna dreaptă a sultanului. Este atât de bogat, încât atunci când merge într-un hotel care îi place, îl cumpără. În plus. Ne-a fost de mare ajutor, când l-a convins pe sultan să ne dea drept de folosinţă asupra bazelor aeronavale din această ţară.

— Ce v-a spus?

— Ne-a spus că unul dintre prietenii lui, un om de afaceri iranian. Manoucher Farmayan, s-ar putea să aibă o idee pentru a-l recupera pe William Schackley... Nu am fost prea încântat la început. Îl cunosc pe Farmayan şi ştiu că e prieten cu prea multă lume: Mossad-ul, Ml 6 – „verii" noştri englezi, Savak-ul – Poliţia Secretă a şahului Iranului şi acum cu Savama – Poliţia Secretă a Ayatolahului Komeiny. Numai că, forţat de împrejurări, nu prea am avut de ales. L-am întâlnit şi el mi-a povestit o istorie incredibilă.

Era în legătură cu clanul Hodjatoleslam Montazeri, adică moderaţii iranieni. Tipii ăştia i-au propus un târg pe care el trebuia să ni-l transmită nouă: William Schackley contra vânzării a o mie patru sute de rachete antitanc TOW, plus un mic comision pentru Manoucher. Acesta din urmă, acoperit de autoritatea morală a lui Ali Al Faker, urmând a juca rolul garantului tranzacţiei.

— De ce au ales Omanul?

— Teren neutru, aruncă americanul. La Beirut şi la Teheran e imposibil.

— Ce spun „verii” noştri? Aici suntem la ei în teritoriu.

Privirea lui Clan Grinnel se întunecă şi mai mult.

— Nimic. Nu le pasă. Îl ţin la curent pe John Abercrombie. Omologul meu, dar asta-i tot.

— Unde vor avea loc negocierile?

Clan Grinnel trase un fum lung din ţigară, înainte de a mai spune ceva:

— De aceea vă aflaţi aici... Casa Albă şi-a dat acordul pentru vânzarea rachetelor, armele au fost ridicate din rezervele federale şi acum se găsesc la bordul unui cargou danez care aşteaptă la Dubai. Acolo, iranienii le vor lua în primire.

— Şi cealaltă parte?

— Manoucher Farmayan trebuie să se întoarcă de la Beirut. Cu o dovadă că a intrat în contact direct cu răpitorii şi o poză recentă a lui William Schackley.

— Şi o să meargă?

— Maşina s-a pus deja în mişcare. Farmayan ne virează într-un cont în Elveţia jumătate din suma pentru rachete şi noi vom livra iranienilor jumătate din ele. Ajunşi aici, îi voi da lui Farmayan jumătate din bacşişul lui. Va pleca apoi la Beirut cu avionul personal şi îl va aduce aici în Oman pe William Schackley. Îl pune sub protecţia însărcinatului cu afaceri iranian şi ne plăteşte suma necesară pentru restul de arme. Imediat ce iranienii vor fi intrat în posesia acestora, ne va fi livrat Schakley şi Farmayan va intra în posesia celei de a doua părţi din bacşiş.

— Cât?

— Opt milioane de dolari, se strâmbă Clan Grinnel. De cinci ori mai mult decât am câştigat eu în treizeci de ani de muncă... În pietre preţioase.

— Ce?

Clan Grinnel se ridică şi descuie fişetul. Scoase de acolo două cutii de lemn pe care le puse pe birou. Deschise una şi imediat, scânteierea diamantelor îl uimi pe Malko.

— Iată, făcu americanul. Aţi fost însărcinat să-l întâlniţi pe javra de Manoucher Farmayan şi schimbaţi asta pe fotografia lui William Schackley. Cutia a sosit azi dimineaţă cu valiza diplomatică şi se pare că înăuntru sunt pietre de patru milioane de dolari.

— Şi cealaltă?

— Acelaşi lucru, dar în rubine.

— Nu era mai simplu cu un cec?

Şeful rezidenţei se strâmbă într-un zâmbet ironic, punând cutiile la loc în fişet.

— E un mic secret între Farmayan şi noi... El nu vrea ca prietenii lui iranieni să ştie că îi iese un bacşiş din treaba asta. Pretinde că lucrează pentru buna imagine a Revoluţiei... Şi cecul lasă urme. În timp ce pietrele preţioase...

Se aflau în plin bazar oriental... Clan Grinnel oftă resemnat.

— Dacă asta putea salva viaţa lui William Schackley, m-aş fi dus eu.

Aprinse o nouă ţigară. Văzând că telefonul îi sună continuu fără a se auzi nimic, spuse:

— Am o partidă de tenis la *Intercon*, peste o jumătate de oră. Cum acum ştiţi esenţialul...

— Nu chiar, remarcă Malko. De ce nu aţi încercat să luaţi afacerea pe cont propriu?

— Iranienii nu m-au vrut pe mine! Pe nimeni de la Companie. Numai colaboratori siguri...

— Şi sultanul Quabouz ce a spus?

— Nu prea-i convine că schimbul se petrece pe teritoriul lui, dar având în vedere că totul se aranjează între noi şi iranieni, a fost de acord, cu condiţia ca totul să se petreacă în linişte... Ambasadorul nostru s-a întâlnit cu el şi i-a promis două Corvette antiaeriene pentru Marină.

Cu Chris Jones şi Milton Brabeck în zonă, erau mari şanse ca totul să nu fie chiar atât de liniştit.

— Ar fi trebuit să aduc. Cu mine un drapel al Crucii Roşii, nu „dădace”.

Clan Grinnel îi aruncă o privire compătimitoare.

— O să vă spun acum şi ce gândesc eu. Sunt absolut sigur că javrele vor încerca să ne-o tragă, când îi veţi vedea faţa lui Manoucher Farmayan, veţi înţelege de ce... Tipul are cuvântul „trădare” scris în frunte. Ca Iuda.

— Luda nu era iranian...

— E acelaşi lucru...

— Ce credeţi de fapt?

— Îl ignor. Nu voi fi liniştit decât când îl voi vedea pe Schackley viu în faţa mea. Înainte de asta, se poate întâmpla orice.

— Şi al Faker?

— Chiar nu ştiu de ce s-a amestecat. Are relaţii de afaceri cu

Farmayan. E prea bogat pentru a face o măgărie pentru câteva milioane de dolari. Are de mii de ori mai mult şi încrederea sultanului care exploatează din pompele lui peste cinci mii de barili de petrol pe zi. Poate că aţi remarcat pe înălţimile de la Medina Quabouz o moschee mare cu turnuri de aur.

— Da, ce-i cu ea?

— El a construit-o. La Mecca e una ceva mai mică. Veţi merge să-l întâlniţi mâine. Sunteţi invitat la cină. Eu voi veni doar la cafea, sunt reţinut de ambasador.

Coborâră împreună. Căldura era sufocantă. Malko îl privi pe american îndepărtându-se. Puţinul pe care îl putea spune era că nu era prea optimist... Afacerea asta mirosea a putregai. Erau şi iranienii... Se întreba de ce oare Al Faker voise să se termine odată toate afacerile.

O luă pe autostradă către est. Maşinile rulau cuminţi cu optzeci de kilometri la oră.

Hotelul semăna cu un uriaş Saint-Honore aşezat în mijlocul dealurilor aride. Holul imens era în continuare gol. Malko găsi la recepţie un pachet pe numele său. Foarte greu. Intrigat, merse să-l deschidă în cameră. Descoperi un Browning de 0 mm, ale cărui părţi metalice fuseseră aurite. Era o armă de toată frumuseţea. Examină încărcătorul. Până şi gloanţele fuseseră suflate cu aur.

În fundul cutiei, era o carte de vizită cu un singur cuvânt dedesubtul numelui lui Ali Al Faker: *Welcome.*

Era oare vorba despre umorul britanic, sau despre un avertisment?

Capitolul III

Silueta impozantă şi masivă a lui Ali al Faker, cu turbanul său de culoare bej, cu sabia curbată băgată în brâul de mătase, semăna foarte mult cu cea a unui pirat barbar. Luă mâna dreaptă a lui Malko şi o strânse puternic, descoperindu-şi dinţii atât de încălecaţi că păreau a fi o împletitură undeva dedesubtul mustăţii cărunte.

— Bine ai venit! Bine ai venit, dragul meu prieten!

Priviţi din afară păreau doi vechi prieteni care se regăsesc după o lungă absenţă. Impasibili, o jumătate de duzină de servitori, aşteptau undeva în spate. Marjorie zâmbea, îmbrăcată într-o rochie verde mulată, cu nasturi în faţă şi care oferea o privelişte foarte darnică a pieptului ei, extraordinar…

Malko fu tras în biroul în care, cu o seară înainte, Marjorie atentase la integritatea lui… Şeicul se aşează în spatele unui birou în stil Ludovic al XIV-lea. Era o adevărată piesă de muzeu, din lac negru, străbătut de fire de bronz aurit. Deasupra era aşezat un cal falie – capodopera colecţiei lui Claude Dalie, Noaptea, palatul lui Ali al Faker, luminat precum Versailles-ul, era şi mai impresionant, cu un alai de sclavi conducând vizitatorii.

Malko îşi examină interlocutorul: ochii mici şi negri lăsau să se ghicească uşor inteligenţa şi corpul bine făcut degaja impresia unei forţe extraordinare. În afara unui diamant de vreo douăzeci de carate pe care îl avea la degetul mic şi un smarald încrustat în teaca săbiei, bărbatul părea extrem de modest. Jovialitatea şi apariţia puţin cam prea din popor, nu reuşea totuşi să ascundă prea bine o şiretenie şi o putere care se simţeau prin toţi porii pielii sale. Îşi ridică paharul de Dorn Perignon.

— Pentru reuşita afacerii dumneavoastră!

— Mulţumesc, spuse Malko, cred că veţi putea face câte ceva pentru asta.

Ali al Faker făcu un gest evaziv.

— Oh, mulţumită lui Allah, am mulţi prieteni şi îmi place să-i ajut. Soarta acestui bărbat este groaznică. Dar trebuie să-i mulţumiţi Maiestăţii Sale – Sultanul Quabouz. El mi-a dat autorizaţia de a servi ca intermediar. De altfel, îmi pare foarte rău pentru întârzierea mea de ieri.

— S-au ocupat foarte bine de mine, îl linişti Malko.

Ali al Faker izbucni într-un râs contagios.

— Dădusem instrucţiuni precise în această direcţie. Mă bucur că aţi apreciat compania domnişoarei Marjorie.

— Unde aţi găsit-o? întrebă Malko.

— În „Penthouse”, spuse simplu omanezul. L-am văzut fotografiile şi mi-am spus că prezenţa acestei femei va mai înfrumuseţa zilele. Apoi, mi-am trimis oamenii la Londra pentru a-i face o propunere. E fermecătoare. Cina din seara aceasta este în onoarea ei. E ziua Sfântului Patrick şi ea e irlandeză.

În afară de toate, şeicul era şi delicat.

Devenit brusc foarte tăcut, îl învălui pe Malko cu o privire prelungă.

— Sunt mulţumit că vă aflaţi aici, spuse el. Am numeroşi prieteni la Washington şi am auzit numai lucruri mari şi bune despre dumneavoastră. Trebuia un bărbat fin şi curajos pentru a duce această operaţiune la bun sfârşit.

— Acesta e motivul pentru care mi-aţi trimis un pistol?

Se auzi un nou acces de râs tunător.

— Nu! Era doar un cadou de bun venit! Unui bărbat nu-i poţi oferi decât o armă! Sau o femeie.

Femeia era deja de domeniul trecutului.

Brusc, Ali al Faker se posomorî.

— Sunt îngrijorat, dragul meu prieten. Mi-e teamă că vor încerca să dea peste cap această afacere.

— De ce?

— Iranienii şi americanii se urăsc prea tare. Teoretic, totul ar trebui să se petreacă bine. Acest acord e benefic pentru toata lumea. Dar...

Îşi lăsă gestul neterminat şi înghiţi o gură de Dom Perignon.

— Nu aveţi încredere în Manoucher Farmayan? întrebă Malko.

— Ba da! Însă mă îngrijorează domnul Grinnel. E un tânăr prea tumultuos, care uneori are scăpări de limbaj. Cred că nu e destul de subtil pentru a trata cu israelienii. Şi, în plus, are un chef nebun de a se răzbuna pe ei! Au umilit Statele Unite, CIA... în trecut. Răzbunarea este un sfetnic rău.

Un servitor intră şi murmură ceva la urechea omanezului. Acesta din urmă se ridică.

— Invitaţii mei tocmai au sosit. Manoucher Farmayan este reţinut la Beirut, dar a trimis pe cineva de încredere care va intra în contact cu dumneavoastră imediat. Am ţinut ca întâlnirea să aibă loc în casa mea. Astfel, veţi cunoaşte amândoi importanţa pe care o acord acestei afaceri.

— Vă mulţumesc, spuse Malko.

— Aşteptaţi să se termine totul, suspină omanezul.

Câţiva invitaţi abia reuşeau să anime două din colţurile unui salon, mare cât sala de aşteptare a unei gări. Ali al Faker se precipită cu braţele deschise către ambasadorul Italiei pe care îl îmbrăţişa călduros. Malko îl privea, perplex. Era pentru a doua oară când fusese avertizat de când sosise în Oman.

Viitorul era deosebit de promiţător.

*

* *

Vitraliile sălii de mese de douăzeci de metri în diametru, erau luminate din exterior, reuşind să pună în valoare „F”-urile uriaşe care ornau centrul încăperii, în onoarea stăpânului casei. Acesta îl luă pe Malko de braţ.

— Îţi place sala mea de mese?

— E superbă!

— L-am adus special de la Paris pe decoratorul de la Claude Dalie, pentru a aranja totul, spuse omanezul foarte mândru.

Imensa masă rotundă de ceremonii aduna laolaltă material lemnos de cea mai bună calitate, lac şi piatră. Totul dispărea la un moment dai sub câteva jardiniere pline cu orhidee.

Scaunele stil Ludovic al XIV-lea, din lac. Erau tapiţate cu mătase roz siriană. Uşile din lac roşu, acţionate electric, se închideau doar atunci când invitaţii luau loc la masă. În spatele fiecărui invitat îşi făcuse apariţia câte o femeie îmbrăcată în întregime în roşu, care stătea în picioare, ca o decoraţiune vie, Cea care se afla în spatele lui Malko era absolut încântătoare, Era o Tanagra cu o gură mare senzuală, cu talie de viespe şi pieptul bine pus în evidenţă de o tunică chinezească. Malko se aplecă spre vecina sa, o englezoaică sculpturală, soţia unui ministru omanez. Pieptul acesteia ar fi putut rivaliza cu cel al lui Marjorie, aflată în dreapta stăpânului casei.

— Cine sunt aceste tinere femei?

— Filipineze, spuse ea cu un zâmbet puţin ironic. Sunt folosite câteodată în dansuri folclorice, ca decoraţiuni în seri precum aceasta sau în multitudinea sarcinilor unei mari reuniuni.

— Deja totul viermuieşte de pakistanezi…

— Sunt atâtea lucruri de făcut…

Un chelner îi şopti la ureche lui Malko, înainte de a-i umple din nou paharul.

— Chateau Margaux din 1970, domnule.

În orice caz, omanezii ştiau să trăiască. Caviarul era din Iran, vodca – servită în pahare de argint – era rusească, iar femeile cam de peste tot. Nu era acolo decât o singură omaneză: insolent de frumoasă, cu ochi mari şi negri migdalaţi şi o gură imensă. Colierul care îi decora gâtul lung şi graţios, costase probabil cât un portavion. Era aşezată practic în faţa lui Malko… Dar nu la o distanţă de la care ar fi putut conversa, având în vedere dimensiunile mesei…

Malko examină invitaţii. Care dintre ei era trimisul lui Manoucher Farmayan?

Nu-i plăcea să vorbească lucruri serioase la masă. Cina se desfăşura fără nici un fel de antren, chiar un pic înnegurată, în ciuda izbucnirilor de jovialitate ale lui Ali al Faker, care părea că apreciază în aceeaşi măsură, atât vinul, cât şi femeile. Foarte dreaptă, cu un colier somptuos de perle care se odihnea pe sânii magnifici, Marjorie părea o adevărată doamnă.

Când Malko se ridică la sfârşitul mesei, filipineza care se Măsea în spatele lui se precipită, făcând să foşnească plăcut îmbrăcămintea.

Cu un gest autoritar, Ali al Faker separă bărbaţii de femei şi imediat ţigaretele şi lichiorul începură să circule. Malko începu. A bea şi el la fel ca ceilalţi. Trimisul lui Farmayan nu se manifesta… Marjorie se apropie de el aducându-i un pahar mare plin cu Cointreau şi îi şopti la ureche:

— Nu vă impacientaţi…

Se îndepărtase deja… Puţin câte puţin, grupurile începeau să se formeze. Salonul era atât de mare că puteau discuta liniştiţi. Decoratorii de la Claude Dalie reuşiseră să creeze în această cameră imensă patru ambianţe diferite, confortabile, în care canapele moi se amestecau cu fotolii din toate stilurile franceze ce rezistaseră peste secole. Malko se regăsi în faţa unei tapiserii din fir de aur care reprezenta eternul „F”. Lângă el, tot în picioare, se găsea un bărbat înalt, destul de prost îmbrăcat, cu părul lung şi negru şi o privire glumeaţă. Necunoscutul îi întinse mâna.

— Mă numesc John Abercrombie. Dumneavoastră sunteţi Malko Linge, nu-i aşa?

Era omologul lui Clan Grinnel. Era şeful MI6 la Oman. Ai fi putut să-l iei drept italian sau american după felul cum era îmbrăcat şi bijuteriile din metal ordinar. E foarte adevărat că aruncase cu biluţe de pâine în decolteul vecinei sale. Hotărât lucru. Anglia evolua…

Se întrebă ce ştia englezul despre misiunea lui. Celălalt nu pierdu prea mult timp până să-l fixeze cu privirea. Între două fumuri dintr-un Davidoff nr. 2, aruncă cu un zâmbet jovial:

— Nu aţi moştenit un cadou prea plăcut…

— Credeţi? făcu Malko.

John Abercrombie îl luă de braţ, trăgându-l în faţa unei statui de bronz ce reprezenta două cămile.

— Toată povestea asta nu e deloc atât de simplă pe cât pare, îi spuse pe un ton care se voia foarte convingător.

— De ce?

— Nu cred că la Teheran toată lumea a fost de acord cu aşa ceva.

— Manoucher Farmayan ne spune poveşti?

— Nu am spus aşa ceva.

— Atunci care e problema?

Ţigara se îndreptă către Ali al Faker.

— Sunt anumiţi oameni care nu joacă întotdeauna o partitură clară…

— Al Faker? Dar el nu e decât o garanţie.

Britanicul zâmbi şiret.

— Îl ador pe Ali! dar nu-mi puteţi spune mie că se mişcă ceva aici fără ca el să-şi *li* dat anterior acordul. Şi cum interesele lui se cam întretaie cu ale voastre…

— El pretinde că acţionează pentru binele tuturor.

— În numele Maicii Tereza, făcu John Abercrombie pe un ton amuzat. Ali are cu siguranţă o motivaţie doar a lui.

— Care?

— Nu ştiu încă. De când prietenii dumneavoastră de cealaltă parte a Atlanticului au sosit aici în forţă, se tot ascunde de noi… Şi, în plus, toată această afacere nu ne priveşte în mod direct, nu-i aşa? Acest sărman Schackley, merita să se ocupe alţii de el. Sper că nu plătiţi prea mult pentru răscumpărare…

— De ce?

Britanicul îi aruncă o privire compătimitoare.

— A trecut prea mult timp de când e în mâinile lor. Le cunosc metodele. Cu siguranţă că a spus deja tot ce ştia. Oamenii noştri de la Teheran pretind că însuşi Komeiny i-a citit mărturisirile întinse pe o sută douăzeci de pagini… E într-adevăr o misiune umanitară… în sfârşit, vă doresc succes!

Privirea îi era plină de răutate şi Malko fu convins că ştie mult mai mult decât spusese. Nu avu însă timp să-l întrebe. Marjorie se ondula către el. Revoltată, se aplecă spre ureche lui Malko.

— O să vă reclam…

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse Malko.

John Abercrombie scoase repede o carte de vizită şi mâzgăli un număr de telefon.

— Iată linia mea directă.

Marjorie aştepta, cu un zâmbet uşor crispat pe buze. Câţiva dintre invitaţi plecaseră deja. Malko o urmă până la o uşă pe care femeia o deschise.

— În fund de tot, spuse ea.

Malko urmă culoarul cu pereţi acoperiţi de mătase şi împinse uşa care îi fusese indicată. Ajunsese la toaletele pentru invitaţi unde se găsea un bideu din marmură verde cu robinete din aur şi o banchetă foarte încăpătoare. În faţă se afla filipineza care stătuse toată seara în picioare în spatele lui.

*

* *

Pentru moment crezu că nimerise în altă parte. Ea îl fixă cu un surâs de budist, îndepărtat şi enigmatic. Înainte ca el să poată spune ceva, ea îşi dădu jos tunica, dezvăluind un corset de aceeaşi culoare roşie. Din câteva mişcări îşi dădu jos pantalonii de mătase, neţinând pe ea decât ciorapii şi încălţămintea.

Totul fără a scoate vreun cuvânt.

Uşa se deschise încet în spatele ei şi apăru o altă filipineză, la fel de fermecătoare.

Înclină din cap şi, fără măcar a-i cere acordul lui Malko, îi dădu vesta jos de pe umeri. Apoi îngenunche în faţa lui şi îl supuse la acelaşi tratament la care îl supusese mai deunăzi Marjorie. Un obicei al casei, probabil… Prima filipineză, cu gesturi graţioase, încălecă bancheta şi se lungi pe burtă, cu ochii în continuare fixaţi asupra lui Malko. Sub bazin puse un prosop pentru a-şi înălţa crupa rotundă. Tot corpul avea o culoare ca de caramel, iar unghiile aveau lejer vreo cinci centimetri…

Tulburat, Malko simţi cum munca partenerei începe să dea roade. Se achita de sarcină cu o abilitate profesională, având grijă să nu-l forţeze la sfârşit. Atunci când îşi dădu seama că l-a adus într-un punct de excitaţie maximă. Se ridică şi îl îndreptă către banchetă cu un gest respectuos. În acel moment, prima filipineză îşi puse mâinile pe fese şi le depărtă, oferind spectacolul intimităţii ei cu un gest plin de promisiuni. Era ireal. Deja degetele primei femei începuseră să se joace pe corpul lui. Îl forţă să încalece la rândul lui bancheta.

Cu un gest precis, îi puse sexul în contact cu deschizătura filipinezei care stătea întinsă pe burtă. Aceasta ridică şi mai mult crupa, obligându-l practic să o pătrundă câţiva milimetri. Cea care se găsea în spatele lui Malko profită pentru a-l împinge de şolduri, înfigându-l aproape în întregime în partenera ei. Aceasta din urmă abia avu o mică tresărire...

De-abia ajunsese Malko în străfundurile femeii din faţa lui, că cealaltă ocoli bancheta, se opri în faţa prietenei sale şi o îmbrăţişă cu tandreţe. Nu se auzeau decât zgomotele sacadate ale respiraţiei. Malko, mai întâi puţin uimit, se lansă repede în explorarea plăcerii sale favorite. La fiecare dintre loviturile sale, filipineză răspundea printr-un tremur al corpului. Malko se dezlănţui. Mergând din ce în ce mai departe, simţind cum partenera îl aspiră practic cu contracţii admirabil de bine dozate...

Femeia scoase un mic ţipăt atunci când el explodă foarte adânc în intimitatea ei. În acelaşi timp se ridică într-un arc de cerc pentru a-l primi mai bine. Nu schimbaseră un cuvânt. Atunci când el se retrase, alunecă de pe banchetă, îşi luă îmbrăcămintea şi dispăru cu un zâmbet complice. Cea care pregătise pe Malko rămase şi se instală pe bideul de marmură. Dar asta numai atât cât îi trebui să îşi pună în ordine ţinuta. Odată totul pus la punct, se înclină respectuos şi dispăru... Puţin dezorientat, Malko se întreba cărui fapt se datorau aceste clipe... Ali al Faker îl plăcea, dar chiar atât de mult... La urma urmei, nu cunoştea îndeajuns obiceiurile locale...

În salon, aproape toţi invitaţii dispăruseră, inclusiv John Abercrombie. Marjorie veni către el, cu un zâmbet complice pe buze...

— Aţi petrecut un moment agreabil?

— Foarte, spuse Malko. Dar nu e ceea ce mă aşteptam.

— Sper că nu aţi fost decepţionat... oftă ea. În timpul cinei, Ali a remarcat că fata respectivă vă place. Îi place să-şi combine prietenii... Şi apoi, John Abercrombie părea că vă acaparează prea mult. Nu e întotdeauna un bun sfătuitor.

Deci ăsta era motivul. Cuibul de vipere se îmbogăţea cu o nouă reptilă.

— Era un partener de discuţie agreabil, spuse Malko cu picioarele încă puţin moleşite.

Cu alte cuvinte, Ali al Faker nu voia să aibă prea multe legături cu MI6. Ceea ce ar fi putut însemna că are într-adevăr ceva de ascuns după cum lăsase John Abercrombie să se înţeleagă. Şi

asta nu era totul. Într-o singură zi, fusese pus în gardă vizavi de trei dintre principalii protagonişti ai afacerii... Browningul aurit, cadoul Excelenţei Sale Ali al Faker, risca să nu fie chiar atât de simbolic...

— Persoana pe care o aşteptaţi a sosit, făcu Marjorie. Se află în biroul Excelenţei Sale...

*

* *

Malko încercă o anumită surpriză când deschise uşa biroului. Pe sofaua de la Claude Dalie ale cărei mătăsuri şi Imite din velur de mătase evocau mai degrabă un pat nupţial decât un accesoriu auster de afaceri, se instalase o femeie cu ochii ascunşi de ochelari negri. La început, Malko nu văzu decât picioarele încrucişate, lungi şi bronzate. Necunoscuta era îmbrăcată cu un taior clasic din mătase neagră şi o bluză bleu. Îi întinse mâna lui Malko.

— Bună seara, domnul Linge.

— Vă las, făcu Marjorie, înainte de a închide uşa.

Necunoscuta îşi dădu jos ochelarii şi Malko fu frapat de ochii ei de un albastru deschis, aproape de culoarea bluzei. O frumuseţe clasică, aproape rece, cu un nas drept, gură mare şi dinţi regulaţi.

— Mă numesc Susanna Rawlings, spuse ea. Sunt asistenta domnului Farmayan. A fost reţinut la Beirut şi va ajunge mâine.

Vocea sa distinsă avea un puternic accent britanic, unghiile îi erau acoperite cu lac incolor şi un discret colier de perle îi punea în valoare delicateţea gâtului. Părul îi cădea absolut natural pe umeri, de lungimea potrivită, iar machiajul era fără nici un fel de ostentaţie.

— Atunci ne revedem mâine, sugeră Malko.

— La asta mă gândesc. Sunteţi în posesia a ceea ce trebuia să-i înmânaţi domnului Farmayan?

— Pietrele preţioase?

O umbră de contrarietate trecu prin ochii femeii. Ca şi cum Malko ar fi spus ceva ce nu trebuia.

— Da.

— Le am.

— Şi în ceea ce priveşte rachetele?

— Cargoul cu încărcătura se află în Dubai.

— E vorba de noua versiune pentru NATO?

Malko nu se aştepta la o asemenea întrebare şi rămase mut.

În afara şarmului ei, Susanna Rawling era expert militar…

— Voi verifica, spuse el. Şi, pe de altă parte, domnul Farmayan este în măsură să-şi îndeplinească angajamentele?

De data asta, privirea femeii îngheţă.

— Domnul Farmayan îşi îndeplineşte întotdeauna angajamentele, făcu ea sec. E un om de cuvânt. Dar, pentru a vă răspunde la întrebare, da. A adus fotografia cerută de domnul Grinnel.

Pronunţase numele şefului rezidenţei doar cu vârful buzelor, ca şi cum nu prea îl agrea…

Susanna Rawling se ridică. În picioare, era şi mai frumoasă cu o talie foarte subţire care sublinia pieptul greu. Pe tocuri era la fel de înaltă ca şi Malko.

— Pe mâine, spuse ea.

— Unde ne vom vedea?

— Vă voi suna în cameră între orele şase şi şapte.

Se dădu la o parte pentru a-i face loc să treacă, respirăm în trecere o adiere de Opiu. Făcuse tot ceea ce trebuia să facă încheietura mâinii era caldă şi subţire. Pentru o clipă privirea i se decongela şi Malko se simţi lichefiat. Pe lângă ea, Marjorie avea aerul unei bone. Domnul Farmayan îşi alegea cu mare grijă colaboratoarele.

— Vreţi să vă însoţesc, îi propuse el.

— Mulţumesc, mă aşteaptă şoferul, spuse ea. Pe mâine.

Ajunşi în salonul uriaş golit de invitaţi, îl lăsă singur. Câţiva servitori strângeau paharele goale. Oare unde se duseseră Ali al Faker şi Marjorie?

Malko începu să-i caute, nevoind să plece fără a-şi lua rămas bun de la gazda sa. Se ghidă după o melodie care se auzea oricum destul de încet. După ce merse de-a lungul unui culoar lung, ajunse într-o grădină de vară goală. La dreapta se găsea o peluză rectangulară în aer liber, înconjurată de pereţi înalţi. În colţul cel mai îndepărtat se găseau patru muzicieni care, urcaţi pe o estradă, cântau în surdină muzică arabă.

Mai întâi, Malko crezu că cei care ascultă sunt doar pereţii… Apoi, la marginea peluzei, zări două fotolii din lemn aurit, ale căror spătare înalte întoarse către el, îl împiedicau să vadă cine le ocupă. Între ei şi orchestră era întinsă o perdea care îţi permitea doar să distingi formele. Un braţ trecu dincolo de perdea. În mână se afla un pahar, iar după diamant, Malko îl identifică pe Ali al Faker.

Se apropie ceva mai mult şi văzu părul roşcat al lui Marjorie.

Mâna ei părea a fi aşezată pe sabia de la centura omanezului. În realitate, degetele femeii erau strânse împrejurul unui membru ţeapăn care ieşea din şalvarii bărbatului. Femeia era doar puţin întoarsă, masturbându-şi grijulie companionul. Ameţit, prăbuşit în fotoliul său, Excelenţa Sa Ali al Faker savura tripla bucurie a muzicii, alcoolului şi a sexului…

Era o imagine idilică…

Malko se îndepărtă în vârful degetelor. Nu era deloc momentul să înceapă o discuţie de afaceri. Maşina îl aştepta în faţa reşedinţei, cu portiera deschisă şi motorul pornit. Tânăra filipineză care i se oferise mai devreme, ţâşni din umbră şi se înclină profund.

Malko tatona puţin labirintul potecilor şerpuitoare din tărâmul nimănui. Înainte de a regăsi ieşirea pe autostradă. La stânga sa, Oceanul Indian era invizibil. În prima zi. Căpătase deja o certitudine: recuperarea lui William Schackley nu va fi deloc o afacere plăcută.

Capitolul IV

— La naiba cu toate, tipul ăla n-a venit să brodeze... murmură Chris Jones pe la spatele lui Malko.

Acesta din urmă se întoarse, scăpărând scântei din ochi. Nu era deloc momentul să creeze complicaţii diplomatice. Manoucher Farmayan tocmai intrase în salonul chinezesc al unuia dintre apartamentele somptuoase de la etajul al nouălea de la *Al Bustan* Palace. Maiestuos precum un rege. Cu pieptul înainte. Înainta cu mâna întinsă. Craniul său aproape în întregime dezgolit, contrasta cu sprâncenele negre şi dese şi mustaţa groasă bine îngrijită.

Dar ceea ce te frapa cel mai mult la acest chip erau ochii neliniştiţi. Nu exprimau nimic. Golul absolut. Două pietre negre, abia strălucitoare. Obiective de cameră de luat vederi, care se mulţumeau să înregistreze fără a se implica cu nimic.

Farmayan strânse mâna lui Malko, zâmbi uşor şi îi ignoră complet pe Chris Jones şi Milton Brabeck.

— Prietenul meu, Excelenţa Sa Ali al Faker, mi-a vorbit de dumneavoastră, spuse el. Sunt foarte bucuros să vă întâlnesc.

Susanna Rawling stătea puţin mai retrasă, sculpturală într-o rochie mulată ca o mănuşă şi care se oprea undeva deasupra genunchiului. Frumoasă îndeajuns cât să-ţi taie răsuflarea, cu părul desfăcut pe umeri, punând în valoare pomeţii înalţi şi ochii albaştri.

Ea venise să-i întâmpine pe cei trei bărbaţi la ascensorul numărul 7. Acesta era păzit de soldaţi ai Palatului, aproape negri la piele şi care aveau ordin să tragă asupra tuturor! intruşilor. Toate ascensoarele de la etajul nouă era controlata în acelaşi mod.

— Lăsaţi-ne!

Malko confirmă din privire. Chris şi Milton se retraseră îi anticamera apartamentului, definitiv supăraţi pe iranian. Aceşti din urmă se afundă într-una dintre canapelele de velur albastru.

— Aţi călătorit bine? întrebă politicos Malko.

— Excelent. Am obţinut asigurări foarte satisfăcătoare din partea partenerilor noştri.

Inspira falsitate aşa cum alţii emanau bunătate. Ochii mari şi negri se fixară pe valiza aşezată între picioarele lui Malko.

Susanna se aşează şi ea într-un fotoliu şi îşi încrucişă picioarele. Cu o voce absolut plată, ea anunţă, devansând întrebarea şefului ei:

— Domnul Linge mi-a spus ieri că totul este în regulă.

Manoucher Farmayan zâmbi diplomatic.

— Nu m-am îndoit nici măcar o secundă de asta.

Linişte. Fiecare aştepta ca ceilalţi să facă un gest. Malko remarcă pe un ton detaşat:

— Bănuiesc că ne aflăm în rezerva sultanului Quabouz, nu-i aşa?

— A lui şi a prietenilor săi, completă repede Farmayan. Datorită protecţiei Excelenţei Sale Ali al Faker, am onoarea să locuiesc aici…

Manoucher Farmayan era singurul locuitor de la etajul al nouălea, care nu mai fusese ocupat de la conferinţa ţărilor din Golf, desfăşurată cu opt luni în urmă… Acest lucru spunea destul de mult despre puterea pe care o deţinea. Se desfăşura într-unul dintre cele nouă apartamente chinezeşti care avea fiecare câte două sute cinci zeci de metri pătraţi…

— Aţi adus fotografia lui William Schackley? întrebă Malko.

— Bineînţeles.

Nici măcar o lumină în ochii lui mari şi negri. Nici un gest. Mâinile grăsuţe îi erau încrucişate pe burtă şi Manoucher Farmayan părea împietrit. Trebui ca Malko să deschidă servieta pentru ca paralizia sa să se disipeze… De abia atunci scoase din buzunarul interior un plic pe care îl ţinu între degete, încrederea stătea în cumpănă.

Se decise în cele din urmă să i-l întindă lui Malko. Conţinea o fotografie polaroid, de o calitate destul de îndoielnică. Un bărbat lipit de un perete, cu un ziar între mâini. Susanna îi întinse lui Malko o lupă.

— Se vede data, undeva în partea dreaptă, sus, explică ea.

Era „Ziua Orientului”, marele cotidian care apărea în limba franceză în Liban. Conform datei, fotografia fusese făcută cu două zile mai devreme. Inima lui Malko se strânse când examină mai bine bărbatul care ţinea ziarul. În fotografiile de la CIA, William Schackley avea un chip grăsuţ, părul grizonat. abundent şi o privire plină de viaţă. Ori, sub ochii lui se găsea o fantomă. Părul era aplatizat şi foarte rar, dar îi crescuse până aproape de umeri, pometii feţei slăbite ieşeau de sub pielea întinsă şi, mai ales, era acea privire teribilă. Ochi morţi, în fundul unor orbite adânci. Barba în dezordine îi dădea şefului rezidentei CIA la

Beirut, aerul unui moşneag. Carotidele îi ieşeau din gâtul descărnat asemenea unor coarde mai groase.

Malko ridică privirea şi i se adresă lui Farmayan.

— L-aţi întâlnit?

— Nu.

— Pare într-o condiţie psihică foarte proastă.

Iranianul dădu din cap.

— E adevărat, nu trebuie să mai pierdem timpul. A trecut prin momente foarte dificile.

Susanna Rawlings privea pe fereastră, ca şi cum ceea se petrecea nu o privea absolut deloc. Manoucher Farmayan îşi mângâie barbişonul şi spuse cu o voce blândă:

— Dacă totul e în ordine aici, aş putea să plec la Beirut şi în patruzeci şi opt de ore să mă întorc cu domnul Schackley. Restul nu va mai fi decât o pură formalitate…

Era doar un mod de a vorbi.

— Pot să păstrez fotografia? întrebă Malko.

Iranianul se opri.

— Bineînţeles. Trebuie să i-o arătaţi şi domnului Grinnel. Oricum, cred că aveţi şi dumneavoastră ceva pentru *mine…*

Malko îi întinse cutia cu smaralde. Susanna reveni şi se aplecă peste umărul şefului ei. Scoase o lupă din poşetă şi o duse la ochiul drept. Într-o linişte mormântală, examină toate pietrele, una câte una… Gorilele de afară probabil că îşi făceau tot felul de gânduri… Malko îşi ţinu răsuflarea. Nu, de n-ar fi o cacealma…

Manoucher Farmayan părea turnat în bronz. În cele din urmă tânăra ridică privirea şi spuse cu vocea sa bine aleasă:

— Cred că au valoarea care trebuie. Sunt nişte pietre într-adevăr frumoase…

— Sunteţi o adevărată expertă, remarcă Malko.

Femeia zâmbi.

— Am făcut patru ani la Institutul Geologic al Americii din Los Angeles.

Acum atmosfera era mult mai destinsă. Manoucher îi spusei Susannei:

— Pune astea la locul lor, te rog.

Susanna Rawlings ieşi din încăpere şi iranianul adăuga imediat:

— Mă voi ocupa să virez imediat în contul pe care mi l-a indicat domnul Grinnel, jumătate din suma necesară pentru marfa care aşteaptă la Dubai. Asta ar putea lua câteva ore, iar transbordarea ar putea începe de mâine. Imediat ce va fi

efectuată, voi pleca spre Beirut.

— Dumneavoastră finanţaţi această operaţiune? întrebă Malko.

Cele şapte sute de rachete care reprezentau jumătate din târg, înmulţit cu douăzeci de mii de dolari bucata, însemnau totuşi peste opt milioane de dolari.

— Prietenii mei iranieni mi-i vor înapoia, afirmă Farmayan cu un zâmbet onctuos, cu ochii la fel de inexpresivi.

Susanna Rawlings reapăru fără cutia ce conţinea cele patru milioane de dolari în smaralde: lui Malko i se păru că privirea ei albastră se aprinsese şi mai mult. Părea o cobră foarte ambiţioasă pe cale să devoreze o mangustă.

— Presupunând că totul se va petrece aşa cum este prevăzut, spuse Malko, cum îl veţi aduce pe William Schackley de la Beirut?

— În avionul meu personal, spuse iranianul. Ali al Faker va aranja să nu fiu controlat în nici un fel la sosire. Imediat, prizonierul va fi pus sub protecţia lui Iradj Kosrodar – însărcinatul iranian cu afaceri externe – şi acesta îl va duce la ambasadă. Odată încheiată cea de-a doua parte a livrării rachetelor, acesta îl va pune la dispoziţia mea. Cât timp va aştepta, va fi pe teritoriu diplomatic...

— Nu va avea nevoie de îngrijiri imediate?

— Nu m-am gândit la aşa ceva, dar dacă va fi nevoie, voi avea eu grijă de asta.

— Unde se va petrece faza finală?

— Acasă la Excelenţa Sa Ali al Faker. Trebuie să le facem această onoare prietenilor noştri omanezi.

Onoare morală, bineînţeles...

Malko închise diplomatul. Totul părea a se derula conform planului prevăzut. Aproape prea uşor... Se ridicară cu toţii... Manoucher Farmayan îi strivi falangele.

— O să-mi fac siesta acum. Mâncarea libaneză este mult prea grea pentru gusturile mele.

— Sunteţi sigur că autorităţile de la Teheran vor fi întru totul de acord? întrebă Malko.

Un nou gest onctuos.

— Le-am explicat care le este interesul, afirmă iranianul. Sunaţi-mă mâine pe la ora prânzului, cel târziu la douăsprezece şi treizeci de minute, pentru a pune la punct detaliile.

În Oman, viaţa se oprea la această oră şi nu reîncepea decât către ora patru. Malko se gândi la prizonierul de la Beirut care

probabil că număra minutele. În condiţiile în care fusese informat de tratativele care se purtau pentru eliberarea lui. Probabil că CIA ţinea neapărat să-l elibereze din mâinile duşmanilor, pentru că rachetele Tomahawk se aflau pe lista materialelor interzise pentru exportul în Iran şi aceştia nu putuseră niciodată să şi le procure. Cele opt milioane de dolari în pietre preţioase veneau direct din fondurile secrete ale guvernului american şi ale CIA…

Chris Jones şi Milton Brabeck, postaţi la intrare, îl primiră cu o privire întunecată.

— Coborâm, le spuse Malko.

Se îndreptară către ascensor fără a-l aştepta. Bosumflaţi. Un hol circular făcea turul etajului al nouălea, având deschisă partea dinspre centru. Malko se aplecă şi privi. De acolo, canapelele din lobby păreau minuscule, undeva la vreo patruzeci de metri mai jos.

Mocheta pufoasă înăbuşea zgomotul paşilor. Nu auzi când Susanna se apropiase de el pe la spate.

— Chiar aveţi chef să săriţi, întrebă ea în bătaie de joc.

O fracţiune de secundă corpul femeii se lipise de al lui. Acum ea deja se ridicase. Dacă Farmayan nu era de faţă, părea ceva mai destinsă… Malko o urmă până la ascensor…

— Lucraţi de multă vreme cu domnul Farmayan? întrebă el.

— De trei luni.

Malko o învălui cu o privire lungă… rochia mulată îi desena corpul plin într-un mod aproape provocator. Ochii albaştri nici măcar nu clipeau.

— Sunteţi absolut splendidă, spuse Malko.

— Mulţumesc.

Abia zâmbise.

— Nu părăsiţi niciodată etajul al nouălea?

— Rareori.

Înainte să intre în cabină sub privirile aruncate de cele două gărzi, Susanna îl avertiză.

— Nu veniţi niciodată aici fără să fiţi invitat. E foarte periculos. Gărzile de la Palat au ordin să tragă asupra oricărui intrus… Sunt oameni foarte frustraţi, descendenţi direct ai sclavilor, devotaţi în totalitate sultanului.

— Şi dacă e nevoie să vă contactez?

— Sunaţi-mă la 9800.

*

* *

Ambasada Statelor Unite era un cub modest ascuns în fundul oraşului, în spatele enormei legaţii britanice care ocupa toată partea dinspre mare, împreună cu Palatul sultanului. Trei rânduri de ţinte încastrate în ciment, interziceau accesul oricărui fel de maşini, de teama uneia capcană. Malko, cu gorilele pe urme, bătu la poarta clădirii de patru etaje, deja îmbătrânite. Fu primit de secretarul ambasadei. Acesta ceruse la CIA să fie ţinut la curent şi reuniunea avea loc în biroul lui. Chris Jones trase în piept aerul proaspăt din hol şi alergă către un distribuitor de apă rece.

— În sfârşit se simte în largul său…

Nici măcar la *Al Bustan* nu simţea graţia din cauză că era prea multă marmură.

Clan Grinnel îl întâmpină pe Malko imediat cum acesta ieşi din ascensor. Ventilatoare mari aeriseau culoarul şi o un grilaj metalic proteja biroul ambasadorului. Şeful rezidenţei CIA făcu prezentările. Înăuntru se mai afla un oaspete.

— Doctorul Morisson, anunţă Grinnel. Am ţinut neapărat să examineze fotografia lui William Schackley.

Gorilele ajunseră la rândul lor şi se lipiră de ferestre, privind către Palatul sultanului, prin perdelele groase. Britanicii şi americanii erau foarte mândri că ambasadele lor erau singurele care avea vedere directă asupra palatului… Chiar şi francezii se găseau undeva mai în spate… De la fereastra biroului ambasadorului Marii Britanii se vedea practic în biroul sultanului Quabouz.

Câteva tunuri cu tragere rapidă erau presărate pe peluza palatului, chiar în faţa piscinei. Pentru orice eventualitate.

— Iată fotografia, spuse Malko.

Cei trei bărbaţi o examinară în linişte aproape un minut. Clan Grinnel ridică privirea. Expresia lui înţeleaptă fusese înlocuită de o furie rece.

— Nemernicii! Aţi văzut în ce hal e? Ce crezi, doctore?

Doctorul privea documentul printr-o lupă.

— A fost drogat şi maltratat cu siguranţă, spuse el. După volumul carotidelor, aş spune că atunci când a fost făcută această fotografie, respira normal. Asta e tot. Pare foarte slăbit.

Şeful rezidenţei aprinse nervos o altă ţigară.

— Dacă am pune mâna pe ticăloşii ăştia…

Ambasadorul îi aruncă o privire puţin şocată.

— Voi expedia o telegramă la Departamentul de Stat, în care o să anunţ că totul e bine! Am înţeles că însuşi Preşedintele va

trimite o scrisoare de mulţumire sultanului, atunci când se va termina totul. Nu credeţi că iranienii cam întârzie cu acordul?

Clan Grinnel dădu din umeri.

— Domnule, pot să cred orice despre iranieni. Chiar şi faptul că nu ni-l vor da pe William Schackley.

— Totuşi au toate atuurile pentru a ieşi în câştig din afacerea asta, îl întrerupse Malko.

Grinnel îi adresă o privire glacială. Într-o clipă realiză că CIA nu spusese chiar totul Departamentului de Stat. De altfel, ambasadorul îl îngână naiv.

— Probabil vă referiţi la imagine... Cu siguranţă că, urmând exemplul sirian, pentru ei. Totul va fi bine. Dar politica e atât de ciudată la Teheran.

— Apropo de asta, interveni Malko. Îl cunoaşteţi pe însărcinatul iranian cu afaceri la Oman?

— Bineînţeles, spuse ambasadorul. L-am întâlnit de câteva ori la cocteiluri. Iradj Kosrodar. Un fanatic de cea mai rea speţă, în totalitate devotat Ayatolahului Komeiny. Are întotdeauna în buzunar fotografii cu atrocităţile iraniene, pe care le distribuie cui vrea să-l asculte. Urăşte femeile. De fiecare dată când vreuna dintre ele se apropie de el la vreo recepţie, îşi pune mâinile la spate pentru a nu fi nevoit să-i strângă mâna...

Clan Grinnel dădu semne de nerăbdare şi se ridică.

— Domnule ambasador, spuse el, nu vă vom mai răpi din timpul dumneavoastră. Îl conduc eu pe domnul Linge.

Strângeri de mâini. Chris Jones şi Milton Brabeck epuizaseră bucuria de a privi în curtea sultanului. Grinnel nu îşi descleştă dinţii nici în ascensor, însă explodă atunci când ajunseră în maşină.

— Sunt convins că ticălosul de Farmayan va încerca să ne tragă în piept...

— De ce? întrebă Malko.

— Pentru că îi stă în fire...

Gorilele tocmai asta spuseseră.

Buick-ul se strecură pe străduţele strâmte din Mascate – cea mai mică dintre capitalele lumii.

— Departamentul de Stat nu e la curent cu livrarea de arme? întrebă Malko.

— Cu siguranţă că nu, făcu Grinnel. Asta nu mai trebuie să ştie nimeni în afară de noi. Diplomaţii ăştia nu înţeleg niciodată nimic.

Schimbând brusc subiectul, spuse:

— Deci, Schackley trebuie să vină cu avionul lui Farmayan…

— Aşa mi-a promis.

Americanul aprinse o ţigară cu o satisfacţie ciudată.

— Ei bine, vom încerca să-i păcălim noi, lansă el.

Mergeau în lungul străzii Al Corniche – promenada de pe marginea mării, care lega Mascate de Mina Quabouz – Port Quabouz – acolo unde sultanul îşi ţinea ancorat iahtul, probabil între petroliere.

Ajunseră la Ruwi zece minute mai târziu fără ca şeful rezidenţei CIA să descleşteze dinţii. Opriră în parcarea de pe strada Al Bourch, lângă un camion uriaş care livra apă. Căldura cădea peste ei, asemeni unei lave şi traversară în fugă strada pentru a ajunge în birourile de la Penta Tech Co. Malko se întrebă ce îi trecea prin cap lui Clan Grinnel.

Un bărbat îi aştepta dedesubtul portretului sultanului Quabouz. Era un arab îmbrăcat în tunică albă, cu o faţă rotundă şi jovială şi o mustaţă mare, neagră. Clan Grinnel îl introduse în birou şi îl prezentă lui Malko.

— Taher Al Gharbi, cel mai bun dintre informatorii mei străini, i-am cerut să-mi spună câte ceva despre „Verii” lui. E foarte bine plasat…

Taher Al Gharbi îşi arătă dinţii într-un zâmbet fermecător. Pielea îi era foarte întunecată şi avea un aer vag african.

— Ştiu toate mişcările pe care le faceţi, domnule Grinnel, spuse acesta. Cineva îi ţine la curent.

— Cine v-a spus?

— Colonelul Saad.

— Responsabilul Serviciului de Securitate Internă, explică pentru Malko Clan Grinnel. El e omanez, dar toţi oamenii lui sunt britanici. Mulţumesc, Taher. Ne vedem din nou mâine.

Omanezul îi părăsi afişând zâmbetul fermecător care părea că nu îl părăseşte niciodată.

— De unde a ieşit? întrebă Malko.

— E agentul exclusiv al mai multor furnizori de arme ai sultanatului, explică Clan Grinnel. L-am ajutat să câştige o mulţime de bani şi nu ne poate refuza atunci când este vorba de un lucru cu adevărat important. E în regulă. Şi, mai ales, îi cunoaşte pe toţi oamenii de la Palat şi din Gardă.

— De ce l-ai întrebat de „Veri”?

— Pentru că mi-e teamă de o lovitură sub centură. Nu le place deloc faptul că i-am alungat din inima sultanatului şi sunt furioşi rău.

Categorie care, în ochii americanilor, înglobează o mare parte din populaţia acestei regiuni a lumii.

— Care era ideea dumneavoastră pentru a scurtcircuita planul lui Farmayan? întrebă Malko.

Clan Grinnel râse sec.

— Să nu vorbim de asta, aduce ghinion. Menţineţi contactul cu el aşa cum aţi hotărât. De restul mă voi ocupa eu.

Îşi aprinse a mia ţigară, gândindu-se la ceva vizibil agreabil. Malko revăzu ochii reci ai iranianului. Risca să nu fie prea uşor.

Chris Jones şi Milton Brabeck erau afundaţi în contemplarea minunatei secretare a lui Clan Grinnel. Le fu destul să se smulgă din peisaj. În ascensor, Milton suspină:

— I-ai văzut sânii? Parcă era Jane Mansfield... Nu purta nimic pe sub haine.

— Când ne apucăm de treabă? întrebă Chris Jones care începea să se plictisească. Dacă am venit aici doar pentru a vedea animale, am fi putut să mergem la grădina zoologică... Tipii ăştia care poartă rochii, mă fac să înnebunesc.

— Poate nu va fi nevoie să faci nimic, spuse Malko. Dacă totul se va petrece bine, William Schackley ne va fi înapoiat în două-trei zile...

*

* *

Malko formă 9800. Era exact douăsprezece treizeci.

— Alo?

Era vocea bine măsurată a Susannei Rawlings.

— Malko Linge. Am sunat aşa cum am stabilit.

— Îmi pare rău; domnul Farmayan a plecat cu avionul către Beirut acum o oră. Ceva mai devreme decât era prevăzut.

Cel puţin, nu pierdeau deloc timpul.

— O să plecaţi şi dumneavoastră?

— Nu, trebuie să asigur legătura de aici.

— Am putea să luăm masa împreună.

— Mulţumesc, spuse ea. Domnului Farmayan nu-i place să ies atunci când lipseşte şi eu nu am autoritatea să vă primesc aici. Pe mâine.

Malko închise, puţin frustrat. Manoucher Farmayan era bine acoperit. Va mai veni oare de la Beirut cu William Schackley?

Capitolul V

Tranzistorul aşezat pe o cutie goală de muniţie, la intrarea în subsolul cu pereţii găuriţi de gloanţele luptelor precedente, difuza puternic o melodie siropoasă a cântăreţului egiptean Hamad Adawiye. Cel mai tânăr dintre cei doi luptători Hezbollah care stăteau de gardă, asculta cu atenţie, cu ochii către cer, afundat în scaunul de tablă, cu arma pusă pe genunchi. Camaradul lui se aplecă şi închise aparatul, furios.

— Farid, nu ai de gând să termini să mai asculţi tâmpenii? Acum, că eşti luptător, nu trebuie să încetezi niciodată să te perfecţionezi. Nu vrei să devii un fedain, să înveţi să ucizi?

Farid, care nici măcar nu împlinise şaisprezece ani, lovi cu palma Kalaşnikovul.

— Ce tot spui acolo, Khabil? Ştiu să ucid. E foarte uşor cu arma pe care o am.

Colegul lui zâmbi ironic.

— Da? E uşor. Dar trebuie să ştii să ucizi în toate felurile. Mai întâi cu cuţitul…

Farid nu mai răspunse, încremenit. Era o idee care nu-i plăcea. Timp de câteva momente, se lăsă liniştea. Din grupa de cincisprezece oameni care păzeau subsolul, patru sau cinci erau afară, iar ceilalţi somnolau în boxele transformate în camere, în faţa celulei în care era închis William Schackley.

Parterul era o adevărată fortăreaţă, cu toate ferestrele protejate de saci de ciment şi accesul la rampa către subsol străjuit de un veritabil buncăr din blocuri de ciment, înconjurat de mine antitanc. Strada, răvăşită în cursul luptelor puternice din ultima vreme, arăta ca o scenă dezolantă, cu carcase de maşini calcinate şi cratere provocate de obuze.

La fiecare extremitate era postat câte un miliţian care interzicea traficul, legat în permanenţă prin radio cu un echipaj înarmat cu arme grele. Pe terasele învecinate, lunetiştii se schimbau zi şi noapte, dotaţi şi cu ochelari cu infraroşu.

Farid şi Khabil mâncară fără să comenteze sandvişurile cu carne de oaie care le fuseseră aduse calde, de un băieţaş din vecini. Khabil reveni la ceea ce începuse.

— Mai întâi, trebuie să ai întotdeauna la tine un pumnal bine ascuţit. Priveşte!

Scoase din bocanc un cuţit cu lamă lungă şi dreaptă cu care ar fi putut să taie o foaie de hârtie de ţigară. Sau gâtul unui om. Nici măcar nu avea un aer crud. Era doar profesional. Farid era fascinat de lama strălucitoare. Khabil urmă:

— Trebuie să ataci tot timpul prin spate cu pumnalul. Nu privi niciodată la cel pe care îl loveşti. Numai locul în care vrei să loveşti…

Întoarse armă la orizontală şi o apăsă pe torsul colegului său.

— Cu arma întoarsă la orizontală, nu e nici un fel de probleme să o bagi printre coaste. Pentru a omorî, trebuie să vizezi carotida, dedesubtul claviculei şi, bineînţeles, inima… Dacă loveşti la gât, îl vei tăia începând de la ceafă… Uite aşa…

Făcu un gest elocvent. Celălalt spuse cu jumătate de gură:

— E dezgustător…

Farid ridică din umeri.

— Dacă nu omori tu, vei fi omorât.

Farid nu mai avu timp să răspundă. Un vehicul tocmai cobora rampa care venea din exterior. Cei doi luptători săriră în picioare.

O maşină mare americană, transformată în ambulanţă apăru şi opri lângă ei. Farid şi Khabil se destinseră. Dacă postul de gardă îi lăsase să treacă, însemna că nu erau probleme.

Un bărbat puse piciorul pe pământ. Înalt, cu părul lung şi barbă, banda neagră a şiiţilor pusă pe frunte, un tricou jerpelit şi blugi. Pe partea dreaptă avea atârnat un cuţit, pe stânga – două grenade. Farid privea cu admiraţie bicepşii puternici. Era un iranian, instructor al luptătorilor Hezbollah de la Baalbeck. Îl chema Hussein şi mai venise pe acolo de câteva ori.

Îi strânse mâna lui Khabil, îi dădu o palmă prietenească pe umeri lui Farid şi întrebă:

— Zaim e aici?

— Doarme, făcu Khabil, eu sunt responsabil. Ce e?

— Am venit să transfer prizonierul.

Khabil se încordă. De când activa în miliţiile Hezbollah învăţase că nu trebuie să laşi niciodată un ostatic să plece. Nici măcar cu prietenii tăi. El e bunul cel mai de preţ. Cel cu ajutorul căruia câştigi respect.

— Trebuie acordul Şeicului, făcu el. Nici măcar Zaim nu are dreptul să ţi-l dea.

— Ni-l va da, afirmă Hussein cu un zâmbet. Vrem doar să-l arătăm unui judecător religios care tocmai soseşte de la Teheran.

— De ce nu vine el aici?

— Nu trebuie să fie văzut la Beirut.

Problema îl depăşea pe Khabil. Se întoarse către Farid.

— Du-te şi trezeşte-l pe Zaim.

Farid se îndepărtă prin subsol, cu arma în mână.

Hussein îi zâmbi lui Khabil.

— E linişte pe aici?

— Merge, făcu celălalt.

— Nu ai cumva o ţigară?

Khabil se întoarse pe jumătate pentru a lua pachetul de Winston care era pus lângă aparatul de radio. Se răsuci cu braţul întins pentru a-i oferi o ţigară oaspetelui său. Mai avu doar timp să vadă chipul surâzător al iranianului a cărui privire coborâse. Cuţitul lui lung nu mai atârna la centură. Acum îl ţinea în poziţie orizontală, cu vârful îndreptat către pieptul lui Khabil.

Hussein se avântă înainte, cu toată puterea. Cuţitul se afundă între coastele lui Khabil, secţionând aorta. Acesta rămase cu gura deschisă câteva momente scoase un oftat răguşit şi căzu în genunchi. Hussein îl însoţi în cădere, pisându-i pieptul cu lovituri de cuţit şi menţinând arma în rană până când spasmele scurtei agonii încetară.

Se ridică. Farid nu ajunsese încă în spate şi nu se întorsese. Hussein urcă în ambulanţă şi porni.

Îl ajunse pe Farid în dreptul boxelor care fuseseră transformate în depozit de muniţie. Pereţii erau acoperiţi cu portrete ale lui Iman Moussa Sadr şi a Ayatolahului Komeiny. Şapte sau opt luptători Hezbollah dormeau, citeau sau îşi curăţau armele. Uşile din spate ale ambulanţei se deschiseră. Un alt bărbat sări jos, ţinând un fel de lance şi având atârnat în spate un fel de rezervor.

Farid mai avu doar timp să scoată un strigăt de teroare şi simţi cum îl lasă sfincterele.

Se auzi un suflu teribil, o lumină albă şi apăru o flamă imensă care-i învălui pe toţi cei din prima încăpere într-un nor roşu. Farid făcu un pas înainte şi se prăbuşi între două gărzi, transformate, ca şi toţi ceilalţi, în torţe vii.

Bărbatul cu lansatorul de flăcări făcu un pas lateral şi îi aprinse în acelaşi mod şi pe ocupanţii boxei de vizavi care săriseră cu toţii să-şi caute armele. Apoi reveni la prima încăpere, răspândind din nou moarte, terminând de carbonizat trupurile chircite pe pământ. Totul era însoţit de un miros atroce de carne arsă.

Acelaşi tratament şi pentru cea de a doua boxă. Mirosul de

napalm era foarte puternic şi pe Hussein îl apucă un acces de tuse. Se scurseseră doar vreo trei minute de la sosirea lui.

La parter, nimeni nu putea ghici încă ce se petrecea jos. Avantajul lansatorului de flăcări era liniştea utilizării…

Servantul urcă în ambulanţă. Îşi terminase treaba. Se antrenase adesea cu oi la Bekaa. Era la fel de uşor şi cu oamenii. Începând de acum, fiecare secundă conta. La cea mai mică bănuială, nu vor mai părăsi niciodată Bir-el-Abeid. Exista câte un baraj la fiecare colţ al străzii cu RPG 7, tunuri, tancuri T 55. În afară de lansatorul de flăcări, unul dintre atacatori avea un RPG 7 cu trei rachete, celălalt o mitralieră sovietică de 14,5 mm – o „Douchka" ale cărei benzi atârnau peste tot prin maşină. Dar în cazul unui atac dur, aceste arme nu ar fi fost suficiente.

Broasca cedă de la prima lovitură.

William Schackley era lungit pe pat, pe jumătate inconştient din cauza drogurilor care îi fuseseră administrate. Nu-şi dădea seama de nimic.

Cleştele îi tăie cătuşele imediat. Deschise ochii, fără a înţelege nimic. Doi dintre ocupanţii ambulanţei îl luaseră deja. Fără a-l mai lega măcar. Era atât de slăbit, încât nici nu mai credeau că ar putea încerca să fugă. În interior se afla un sicriu. Îl puseră înăuntru pe american şi lăsară capacul. La Beirut, era modalitatea obişnuită de a transporta ostaticii dintr-un loc într-altul. Lemnul era străpuns de găuri care îi permiteau să respire.

Ambulanţa pornise deja. Hussein urcă lângă şofer, în timp ce toţi ceilalţi patru bărbaţi se înghesuiră lângă sicriu.

Ieşiră în strada pustie. Miliţienii din spatele sacilor de nisip le adresară un semn prietenesc. Două intersecţii mai departe, încetiniră. Un baraj fusese înfiinţat la ieşirea din cartier şi verifica toate maşinile. Erau trei miliţieni. Fiecare avea radio şi câte un Kalaşnikov, protecţia fiind asigurată de un camion care trăgea un afet cu patru tunuri de 20 de mm. Un miliţian cu eşarfă galbenă se aşezase la postul de tragere şi se amuza făcând să urce şi să coboare cele patru tuburi lungi şi negre…

Hussein întinse fără un cuvânt ordinul de misiune care i se dăduse la Baalbeck. Tânărul Hezbollah aruncă o privire distrată şi respectuoasă. Oamenii de la Bekaa aveau contact direct cu iranienii. Făcu semn să se ridice bariera şi ambulanţa trecu, luând-o pe drumul către aeroport.

Vântul puternic răscolea chipul lui Hussein şi acesta închise ochii. Încercând să scoată din plămâni mirosul de carne arsă.

*

* *

Manoucher Farmayan stătea puţin în spatele a ceea ce mai rămăsese dintr-una din terasele de pe aeroportul din Beirut. Plafonul abia se mai ţinea în câteva bucăţele, pereţii erau găuriţi din cauza impactului cu gloanţe de toate calibrele *şi* fiecare loc ce putea părea strategic, era întărit cu saci de nisip. Se vedeau puţini oameni. Vremea rece şi ploioasă nu prea încuraja plimbarea. Nenumăraţii miliţieni care ocupau aeroportul – toţi şiiţi – se adăposteau cam peste tot. Nu plecau decât două zboruri: unul către Damasc, celălalt către Cipru. Ambele aparţineau Liniilor Aeriene Middle East. Singura companie care mai deservea în mod constant Beirutul. În depărtare. Între mare şi calea de retragere, se distingeau liniile de apărare stabilite de luptătorii Hezbollah.

Iranianul îşi privi ceasul. Erau în întârziere. Îşi spuse că, în caz de pericol, erau puţine şanse să-şi poată recupera avionul, în această eventualitate, o maşină îl aştepta în parcarea aeroportului, gata să-l ducă peste munţi până la Bekaa şi apoi la Damasc. Dar era un drum foarte periculos... îşi consultă din nou brăţara cu diamante care îi servea drept ceas. Era nervos.

Intră în interiorul cafenelei şi bău puţin din ceea ce el numea „cafea albă”, în fapt o infuzie din flori de portocal. Şoferului îi era teamă. Erau oameni care dormeau pe jos şi un miliţian îşi curăţa arma pe masă. Nu mai era decât un geam întreg, iar tejgheaua servise probabil ca ţintă unui tir de armă automată.

Brusc, ambulanţa reapăru, venind de pe drumul dinspre Chiha. Manoucher Farmayan o văzu oprindu-se la barajul miliţienilor care păzeau intrarea pe drumul către aeroport. Hussein coborî să discute cu ei. Inima încetă să-i mai bată. Unul dintre miliţieni tocmai deschidea uşa din spate. Lângă el, şoferul întrebă cu o voce albă:

— Coborâm?

— Aşteaptă, spuse Farmayan.

Miliţianul privea gânditor interiorul ambulanţei. Contempla coşciugul şi probabil şi RPG-ul îndreptat asupra lui. Probabil că se gândea dacă merită să ajungă o legumă pentru un salariu neîndestulător de o mie cinci sute de franci pe lună.

Uşa ambulanţei se închise. Manoucher Farmayan avu impresia că a pierdut două kilograme dintr-o dată. Bătăile inimii îi făceau să tremure gelatina care îi înconjura torsul enorm. Se întoarse,

apucă diplomatul şi îşi înfipse mâna puternică în umărul şoferului.

— Tu rămâi aici şi ne aştepţi până ne vezi că decolăm. Dacă totul merge bine, telefonezi după aceea.

— Am înţeles.

Ambulanţa trecu cu bine. Ajunse la avionul lui Farmayan care staţiona la capătul pistei, în imediata vecinătate a rămăşiţelor unui Boeing 727 al companiei iordaniene Alia, dinamitat de luptătorii Hezbollah.

Manoucher Farmayan prezentă paşaportul iranian celor doi luptători care îi înlocuiau pe angajaţii de la imigrări, fugiţi de multă vreme. Nici nu se mai uitară înăuntru, înapoindu-l cu un zâmbet servil. Bacşişul pe care îl primiseră îi obliga la astfel de ingratitudini. Unul dintre ei se oferi să-l însoţească până la avion, dar declină politicos oferta.

Atunci când ajunse la avion, îngheţat şi tremurând, ambulanţa tocmai se pregătea să plece. Toţi ocupanţii, cu excepţia şoferului, se înghesuiseră în cabină. Puseseră sicriul în cala centrală şi unul dintre bărbaţi tocmai îi dădea jos capacul. Manoucher Farmayan apucă scăriţa care ducea către cockpit şi se instală lângă pilot.

— Totul este în ordine?

— Da, domnule, spuse pilotul – un britanic concediat de la British Airways pentru o poveste încurcată cu trafic de droguri… Am depus un plan de zbor către Damasc.

Iranianul îşi cuplă centura de siguranţă.

— Cere autorizaţia de decolare.

Cu toţi aceşti miliţieni, nu ştiai niciodată la ce să te aştepţi. O lovitură de RPG 7 şi operaţiunea lui s-ar fi terminat în iad. Pilotul vorbea deja prin radio, cu reactoarele pornite.

Secundele păreau interminabile. Turnul de control se gândea probabil. Erau semnalaţi trăgători israelieni… Manoucher Farmayan îşi şterse fruntea acoperită de transpiraţie. Îşi simţea sângele în stomac. Instinctiv, atinse piatra care îi servea ca talisman: un turcoaz norocos, de care nu se despărţea niciodată. Cu o mică smucitură, avionul începu să ruleze. Iranianul îşi ţinu răsuflarea până în momentul în care roţile părăsiră pista reparată ca o veche tapiţerie.

În cele din urmă, aparatul se ridică încet, spărgând perdeaua norilor. Manoucher Farmayan lăsă aerul să-i iasă din plămâni. Se întoarse. Sicriul era deschis şi miliţienii lăsaseră jos armele, uimiţi de luxul care domnea în avion.

— Fiţi atenţi la grenade, le atrase atenţia iranianul.

Ar fi fost cea mai mare prostie să explodeze una dintre ele accidental. Tipii ăştia erau atât de sălbatici… închise ochii pentru o clipă, delectându-se cu gândul la apropiata victorie. Cu siguranţă, mai erau încă alte obstacole de trecut, dar ce fusese mai greu trecuse. Restul nu mai ţinea decât de negocieri… Şi, la asta se pricepea… În trei ore, vor ajunge pe aeroportul Seeb, în Oman, după ce vor fi survolat Siria, Iordania şi Arabia Saudită.

*

* *

Malko urca de la piscina hotelului şi se pregătea să se instaleze în faţa ecranului Samsungului din camera sa. Pentru a face timpul să treacă mai repede. Telefonul sună.

— Bună ziua, se auzi vocea Susannei Rawlings.

Minunat de dulce. Simţi un acces de căldură în epigastru.

La urma urmei, până în seara care urma, iranianul cel de gheaţă nu va reveni în ţară. În ajun, avusese o cină de vis cu Chris şi Milton, la restaurantul hotelului.

— Ce mai e nou? întrebă el.

— Veşti bune, spuse ea. Am primit un telefon de la Beirut. Se pare că totul a decurs foarte bine.

— Adică?

— Aş prefera să vă spun asta prin viu grai. Veniţi aici. Strict pentru această situaţie, am autorizaţia să vă aduc aici.

Susanna Rawlings ieşi pe palierul de la etajul al nouălea în momentul în care garda omanează ezita între a-l împinge pe Malko înapoi în cabină şi a-l doborî pe loc. La un ordin dat de Susanna, îşi reluă locul lui obişnuit, indiferent la tot ce se întâmpla în jur. La etajul ăsta, aveai foarte uşor impresia că eşti rupt de lume. O muzică dulce se auzea din difuzoare invizibile care păreau să iasă din pereţi. Susanna Rawlings era mult mai sexi decât la ultima lor întâlnire.

O rochie bej din material supraelastic, foarte decoltată şi superscurtă, se mula precum o a doua piele, exact până la sfârcurile sânilor, interzicând parcă să mai poarte altceva pe dedesubt.

Ea îl conduse într-o cameră pe care o cunoştea deja: un birou somptuos în care el se aşeză pe o canapea din mătase galbenă.

— Domnul Farmayan va fi aici în aproximativ trei ore, anunţă ea.

— Împreună cu William Schackley?

— Da.

— În ce stare se află?

— Nu a putut să-mi spună, dar cred că nu are prea multe stricăciuni… Trebuie deci să faceţi demersurile necesare pentru a livra a doua tranşă din pietrele preţioase.

— Pot să le am foarte repede, afirmă Malko.

Un servitor aduse pe un platou o sticlă de Dom Perignon pe care o desfăcu; umplu două pahare şi dispăru.

— Atunci, să bem pentru succesul acestei acţiuni, propuse Susanna.

Savurară şampania rece. Malko se întrebă de ce îl chemase. Probabil din cauză că îl ura pe Clan Grinnel.

— Unde veţi merge după Oman? întrebă el.

Avu o expresie destul de îndoielnică.

— Nu ştiu. Nu am decât un contract pe durată limitată, cu domnul Farmayan. L-am cunoscut prin intermediul unor prieteni comuni. Căuta o femeie de încredere care să se priceapă la pietre preţioase, să ştie să fie discretă şi să vorbească araba.

Telefonul sună. Susanna merse să răspundă. În picioare, sprijinită de birou, se lansă într-o interminabilă conversaţie în arabă. Malko era fascinat de silueta care se ghicea prin materialul elastic.

Încrucişă privirea ochilor albaştri şi citi brusc ceva neobişnuit şi încurajator. Susanna Rawlings părea să fi lăsat garda jos.

Ea încă mai vorbea atunci când Malko se apropie. Mâna i se aşeză pe şoldul femeii într-un gest care ar fi putut să treacă drept unul prietenesc. Ea nu se mişcă. Îndrăzni mai mult. Femeia tresări doar puţin atunci când degetele lui Malko mângâiară sfârcul întărit al unui sân. Ţinându-şi răsuflarea, aşeză încet mâna în jurul areolei care i se oferea. Văzu punctul din centru crescând şi mai mult în volum şi întărindu-se puternic. Privirea Susannei se tulbură. Cu mâna stângă, ea încercă moale să-l îndepărteze. El îi apucă încheietura şi continuă, trecând la celălalt sân, pe care îl făcu să suporte acelaşi tratament. Pieptul Susannei se ridica din ce în ce mai repede şi nu-i mai răspundea interlocutorului decât monosilabic. Puse mâna la receptor şi spuse:

— Încetează, e ridicol.

Sânii spuneau însă cu totul altceva. Malko continuă, strângând sfârcurile întărite atât de tare, încât Susanna îşi întrerupse din nou conversaţia.

— Mă doare!

Ca şi cum era vorba de un dentist. Totuşi, albăstreala ochilor se adâncise şi pleoapele lungi băteau lent aerul, ca şi cum s-ar fi pregătit să se închidă. Malko îşi spuse că discuţia ei nu va dura la nesfârşit... Mâna i se aşează pe una dintre coapsele goale, chiar deasupra genunchiului şi, cu un gest îndrăzneţ, urcă, îndepărtând în drum materialul rochiei. Ajunse în înaltul coapselor şi atinse sexul femeii care nu era protejat de nimic. Ceea ce găsi acolo îi trimise o bilă de foc în stomac. Răceala Susannei nu era decât o aparenţă. Ea fremătă din tot corpul atunci când el începu să o mângâie încet. Malko vru să o sărute, dar ea întoarse capul. Cu picioarele desfăcute, sprijinită de birou, ea se lăsa mângâiată, îşi muşca uneori buza inferioară, îşi scotea bazinul în faţă şi sânii i se ridicară dedesubtul rochiei.

Malko fu gata să facă o greşeală ireparabilă. Îşi întrerupse mângâierile cu intenţia de a se elibera şi de a o poseda. O lumină de panică dureroasă trecu prin ochii femeii.

Văzu sexul ridicat al lui Malko şi îi ghici gestul.

Timp de un sfert de secundă, ea depărtă receptorul de la gură.

— Nu te opri, spuse ea în engleză cu o voce rugătoare. Te rog!

Pentru a-l ajuta, deschise coapsele atât de mult cât îi permitea rochia. Malko îşi reluă mângâierile, frământându-i sexul cu blândeţe. Făcu asta până în momentul în care spasme necontrolate anunţau plăcerea supremă a femeii. Susanna scoase o exclamaţie răguşită, asemeni unei pisici în călduri, ochii i se măriră şi degetele strânseră receptorul telefonului de parcă voia să-l spargă.

Malko, beat de dorinţă, se depărtă pentru o clipă, ridică materialul până la abdomen, deschise coapsele cu un genunchi ferm şi se afundă dintr-o singură mişcare în sexul care i se oferea. Era o senzaţie minunată, onctuoasă şi arzătoare. Ajuns înăuntrul ei, rămase imobil, savurându-şi victoria neprevăzută. Susanna îi aruncă o privire tulburată şi dulce şi întinse singura piciorul stâng, puse pantoful pe un scaun pentru a se putea deschide şi mai mult pentru el. În ciuda poziţiei incomode, Malko o exploră profund, făcând să scârţâie biroul de epocă pe care stătea.

Susanna îşi luă în sfârşit rămas bun şi puse receptorul la loc.

Apăsând-o pe umeri, Malko o culcă imediat pe birou şi începu să o pistoneze cu toată puterea, afundându-se în bazinul ei de parcă voia să o rupă în două. Dar Susanna reveni cu picioarele pe pământ. Sprijinită în continuare de birou, îşi trecu un braţ împrejurul cefei lui Malko şi murmură:

— Aşa, te simt mai bine acolo jos…

Se lovea furioasă de el şi juisă a doua oară, exact în momentul în care el reuşea prima dată. Rămaseră înlănţuiţi secunde lungi. Nu se mai auzeau decât bipurile telefonului rău aşezat în furcă.

— Pentru asta ţi-a interzis Farmayan să primeşti vizite la acest etaj? întrebă el ceva mai târziu.

Susanna zâmbi.

— Nu. Nu am nimic cu el. Nu sunt o curvă precum Marjorie sau filipinezele. O fac cu cine vreau eu. Bineînţeles, el mă plăteşte pentru o treabă pe care o fac, dar asta e tot.

— Nu e nebun după tine?

— Bineînţeles că da, spuse ea.

Plecă de lângă el şi se aranjă. După ce făcuse dragoste, era şi mai frumoasă cu cearcănele uşoare de sub ochi, gura înfiorată şi această lucire sălbatică în priviri.

— Trebuie să te duci să cauţi bijuteriile, spuse ea.

Cel puţin nu îşi pierdea simţul afacerilor. Malko îi adresă o privire batjocoritoare.

— Îţi dă şi ţie o parte?

— Da. Primesc un comision de cinci la sută. Le voi vinde eu pentru el, la Geneva şi Londra, prin curieri pe care el nu îi cunoaşte. După aceea, treaba mea va fi terminată…

— Voi putea să te revăd?

— Nu aici, spuse ea. Farmayan nu mă lasă. Mă obligă să dorm cu uşa camerei deschisă. Odată a intrat peste mine la ora două noaptea. Era gol şi necheza ca un cal. Nu am văzut niciodată aşa ceva. Chestia aia de sub abdomen, era enormă… Şi are păr peste tot, chiar şi pe spate… S-a aruncat peste mine.

— Te-a violat?

O lumină trecu prin ochii albaştri.

— Nu. Mi-a smuls cămaşa de noapte, apoi s-a aşezat călare pe mine şi s-a masturbat între sânii mei, cu ochii ieşiţi din orbite. Când a ejaculat, am crezut că a murit. A căzut pe o parte, scoţând doar un ţipăt. Mi-a inundat pieptul. A plecat ruşinat şi, a doua zi, mi-a oferit asta…

Arătă către somptuoasa brăţară de briliante pe care o purta la încheietură. Manoucher Farmayan avea gusturi foarte costisitoare…

Telefonul sună şi Susanna răspunse.

— E pentru tine!

Vocea furioasă a lui Clan Grinnel izbucni în receptor:

— Dumnezeule, unde naiba eşti! Trebuie să te văd imediat.

*

* *

Clan Grinnel ieşi ca o rachetă din birou, cu ochii întunecaţi strălucind de o excitaţie incredibilă. Se aruncă asupra lui Malko care tocmai venea împreună cu Chris Jones şi Milton Brabeck:

— Asta e! Planul meu e pe cale să se realizeze. Radarele saudite au reperat avionul lui Farmayan. Trei avioane F16 tocmai decolează de la Riad pentru a-l intercepta şi a-l obliga să aterizeze.

Malko părea căzut din nori.

— Ce e cu toată povestea asta?

Americanul îl trase în biroul său.

— Asta înseamnă că nu e mai puţin tâmpit decât compatrioţii lui. V-am spus că aveam un plan. Saudiţii tocmai şi-ai dat acordul. Am supravegheat zborul avionului încă de la plecarea din Beirut. Se pare că William Schackley e la bord. Am văzut o ambulanţă care încărca un „bolnav". Bineînţeles că nu am putut face nimic atât timp cât se găsea în zonă şiită. Planul de zbor indica Damascul ca destinaţie. Ajunşi deasupra Damascului, pilotul a anunţat că vor continua zborul până în Oman şi i-au anunţat pe saudiţi că vor traversa spaţiul lor aerian.

— Dar cum veţi recupera totul de aici? obiectă Malko.

— Voi lua şi încă patru milioane de dolari de la javra de Farmayan şi armele de la ticăloşii Ayatolahului! E mâi bine să faci precum israelienii. Să te serveşti de mijloacele lor…

Malko rămase perplex.

— Centrala vă acoperă? întrebă el.

— Sigur că da! Şi Consiliul Naţional de Securitate. Şi chiar Preşedintele. Unul dintre aparatele noastre e gata să decoleze de la Riad. Nici măcar nu-l va duce pe William Schackley la Frankfurt. Va merge direct la Washington unde va fi primit de Preşedinte.

— Şi Farmayan?

— A câştigat destul.

— Şi prietenii lui iranieni? Nu vor fi prea mulţumiţi.

— Mi se fâlfâie!

Americanul era desfigurat, nebun de excitare, privind atât de intens la telefon, de parcă ar fi putut să-l facă să sune. Malko revăzu mintal situaţia. Chiar era o soluţie simplă şi spectaculoasă…

— Aţi ştiut asta încă de la început. De ce m-aţi mai adus aici?

Clan Grinnel îi aruncă o privire ironică.

— Pentru a-i convinge că suntem pregătiţi pentru orice! Să-i facem să creadă… Le-am dat chiar şi pietre preţioase adevărate.

— Ce spun saudiţii?

Entuziasmul lui Clan Grinnel se mai stinse.

— Nu sunt atât de cooperanţi, mărturisi el. Sunt morţi de frică, la fel ca întotdeauna. Atunci, le-am forţat puţin mâna. Misiune umanitară în toată regula. Ocazia unică de a recupera un ostatic fără vărsare de sânge… Şi ce ostatic… (îşi privi ceasul.) în acest moment, sunt pe cale de a fi interceptaţi…

— Dar dacă pilotul refuză să aterizeze? obiectă Malko, nu veţi putea să doborâţi avionul cu William Schackley la bord…

— Pilotul este obligat să asculte, mormăi Grinnel. Dacă nu, îşi pierde licenţa şi nu va mai avea dreptul să piloteze nici măcar un planor.

Tăcu, privind către telefon. Faţa lui lină şi regulată, părea turnată în metal. Malko încercă să îşi imagineze ce se petrecea la sute de kilometri de Oman. Deasupra Arabiei Saudite.

Capitolul VI

Cele două F16 ţâşniră precum nişte săgeţi argintii din înaltul cerului şi trecură prin faţa charterului. Se despărţiră aproape imediat şi unul dintre ele trecu în spatele aparatului lui Manoucher Farmayan. Primul, după ce desenă mai multe „S”-uri în faţa avionului civil, se depărtă, încercând să-i indice acestuia drumul ce trebuia urmat.

Trecuse atât de aproape, încât iranianul putuse să vadă casca pilotului. Simţi cum o mână puternică îi strânge inima într-un cleşte.

— Ce vor? îl întrebă el pe pilot.

Al doilea F16 reveni, mişcându-şi aripile, recomandându-i aceeaşi manevră.

— S-ar spune că e vorba de o intercepţie, spuse el. Ne ordonă să-i urmăm.

— De ce?

— Nu ştiu, domnule.

— Probabil că e o greşeală, l-aţi anunţat pe saudiţi că le survolăm spaţiul aerian?

— Cu siguranţă că da. Am anunţat Centrul de Trafic Aerian.

— Stabileşte contactul radio cu aparatele de vânătoare.

— Nu ştiu dacă va fi posibil. Nu folosim aceeaşi frecvenţă.

— Încearcă şi nu schimba direcţia de mers.

Pilotul începu să măture toate frecvenţele comerciale obişnuite, fără nici un rezultat. Militarii aveau frecvenţele lor rezervate.

— Voi încerca să trec pe frecvenţa de pericol.

Se fixă pe 121,5 şi imediat o voce se auzi în cockpit.

— Lima Bravo. Ira Lima Bravo Ira, mă auzi? Aici Tiger Mike.

Repetau ultimele trei litere din înmatricularea inscripţionată elveţiană de pe avion: HBLBI.

— Tiger Mike, te aud. Ce vreţi?

Restul conversaţiei nu se mai auzi decât în casca pilotului, pentru că acesta întrerupsese difuzorul de exterior. Câteva clipe mai târziu se întoarse către Manoucher Farmayan.

— Sunt aparate ale escadrilei 116, cantonate la Riad. Au ordin să ne intercepteze şi să ne aducă la sol…

— De ce?

— Pretind că avem teroriști la bord, precum și un cetățean american răpit.

De data asta, aparatul F16 trecu atât de aproape încât Manoucher Farmayan se trase involuntar înapoi.

— Spune-le să se care, urlă el. Avionul meu e înmatriculat în Elveția. Mă enervează.

— Domnule, remarcă timid pilotul, suntem în spațiul aerian saudit și turnul de control mi-a confirmat intercepția. Vor doar să inspecteze aparatul și ne vor lăsa imediat după aceea să plecăm. E vorba de o oră în plus.

Manoucher Farmayan era stacojiu la față. Cu siguranță că ticăloșii de americani fuseseră cei care i-o trăseseră. Ei bine, asta nu se va termina așa.

— Îndreaptă-te către Oman și nu-i băga în seamă.

— Îmi voi pierde licența dacă nu ascult ceea ce mi se comandă...

— Vei continua să lucrezi pentru mine, îi aruncă el. Cu sau fără licență...

Pilotul nu mai avu timp să răspundă. Unul dintre avioanele de vânătoare vira chiar prin fața nasului lui Farmayan. Mici nori de fum gri apărură dedesubtul aripilor. Era o rafală de avertizare... Vânătorii continuau baletul grațios și mortal la opt mii de metri deasupra covorului ocru al Rub El Khali.

— Amenință că ne vor doborî, domnule, spuse pilotul speriat.

Manoucher Farmayan se întoarse către el. Rece ca un aisberg.

— Imbecilule. E doar un bluf.

Pilotul își înghiți saliva și spuse:

— Domnule, sunt obligat să-i ascult. Dacă nu. Nu voi mai putea niciodată să pilotez un avion.

Iranianul își băgă mâna în valiză și scoase un Browning cu paisprezece gloanțe și îl îndreptă către pilot. Cele două pietre negre ale ochilor exprimau o furie rece.

— Să știi că și eu sunt capabil să pilotez acest avion, făcu el. Îți garantez că nu se vor atinge de noi. Avem la bord pe cineva care e mult prea prețios pentru ei. Dacă nu vei continua să te îndrepți spre Oman, vei primi un glonț în cap.

Pilotul privi arma, apoi în ochii șefului. Ceea ce văzu acolo îl îndemnă să-l asculte.

*

* *

Telefonul sună și Clan Grinnel smulse imediat receptorul din

locaşul său.

— Sunteţi căutat de la Riad, îl anunţă secretara.

S-ar fi auzit şi muştele zburând prin birou, dacă instalaţia de climatizare nu le-ar fi omorât pe toate. În cele din urmă. Se stabili legătura. După crisparea de pe trăsăturile americanului. Malko înţelese că se petreceau anumite lucruri care nu corespundeau planului. Clan Grinnel puse mâna la receptor.

— Au contact cu avionul. Farmayan refuză să asculte.

O nouă conversaţie. De data asta, Grinnel se albi la faţă. Îi aruncă lui Malko:

— Îmi cer autorizaţia să-l doboare, pentru că, în câteva minute vor ieşi din spaţiul aerian saudit... Şi-a modificat cursul pentru a trece mai la nord, cu scopul de a ajunge mai repede în spaţiul aerian internaţional. Undeva deasupra Golfului Persic...

Istoria zborului 007 al companiei KAL se repeta. De data asta, rolurile erau inversate. Americanul ţinea receptorul, foarte bulversat. Urlă:

— Dar faceţi ceva ca să-i intimidaţi! Pentru numele lui Dumnezeu! Dar nu vă atingeţi de avion. Spuneţi-i pilotului că va fi urmărit peste tot, pentru că se face vinovat de complicitate la răpire şi va fi băgat la pârnaie pentru următorii douăzeci de ani!

De-acum ţipa de-a binelea. Chipul lui tânăr şi inteligent era deformat de furie. Se calmă dintr-o dată şi trăsăturile i se destinseră ca şi cum tocmai murise.

— Abandonează, spuse el. Tocmai au ieşit din spaţiul lor aerian. La naiba! La naiba! La naiba!...

O linişte lungă se abătu asupra biroului. Apoi Clan Grinnel îşi ridică ochii cu o privire laşă şi spuse cu o voce albă, cu oarecari urme de sarcasm:

— Ei bine, acum nu ne mai rămâne decât să-l întâmpinăm pe domnul Farmayan la aeroport aşa cum era prevăzut.

— Farmayan îşi va pierde încrederea, remarcă Malko. Atunci când se încearcă acest gen de operaţiuni, trebuie să fii absolut sigur de reuşită. Ori, dumneavoastră ştiaţi că nu puteţi doborî acel avion...

— În nici un caz pilotul nu ar fi trebuit să facă aşa ceva, mormăi americanul.

— Probabil că l-a ameninţat Manoucher Farmayan. Cu siguranţă că nu a avut de ales. Dar oricum nu mai are nici un rost să ne punem cenuşă în cap... Acum putem doar să ne aşteptăm ca Farmayan să se răzbune. Probabil că va creşte preţul.

Clan Grinnel părea că nu este deloc conştient de consecinţele erorii sale de apreciere a situaţiei. Rămase absent un lung moment, mestecând în băutură şi privind în gol. În cele din urmă ridică privirea.

— Nu-l putem lăsa să ne ducă, aruncă el. Fiul ăsta de căţea... Până la sfârşit, tot noi vom fi cei care vom câştiga.

— Cum?

Malko începea să se îngrijoreze serios din cauza iniţiativelor şefului rezidenţei. Din păcate, nu avea nici un fel de autoritate asupra lui. Grinnel se uită la ceas.

— Avem la dispoziţie cel puţin o oră şi jumătate, anunţă el. Le vom organiza o mică recepţia la aeroport... Spune-i lui Taher că vreau să vină aici în zece minute, se adresă el secretarei prin interfon.

Închise şi îi aruncă o privire înviorată lui Malko şi celor două gorile care intraseră în birou.

— Vom merge să-l luăm pe William Schackley de la aeroport, anunţă el.

— Şi cum vom face asta?

Americanul îşi aprinse o ţigară înainte de a-şi începe expozeul.

— Controlorii de la turn sunt cu toţii americani, explică el. Îi cunosc. Au fost detaşaţi în Oman din Panama. Mulţumită lor voi putea să ştiu cu precizie ora şi minutul când va sosi avionul lui Farmayan. Vor avea contact radio cu cel puţin jumătate de oră înainte. Nu există decât o singură pistă – 026 – care este paralelă cu marea. E lungă de trei mii cinci sute de metri. Tot prin ei, voi şti şi locul în care va fi parcat avionul. De obicei, pentru aparatele particulare se foloseşte fie B28 – în faţa turnului, fie de cealaltă parte a aeroportului, lângă Oman Air Service. La ora asta din zi, nu se află cam nimeni pe pistă. Toate zborurile sosesc noaptea sau dimineaţa foarte devreme. Mulţumită lui Taher: care îi cunoaşte pe oamenii de la securitatea aeroportului, vom putea pătrunde *acolo.*

— Şi diplomatul iranian care trebuie să vină să-l caute pe William Schackley? obiectă Malko.

Clan Grinnel râse cam fără chef.

— Prietenii noştri de aici îl vor neutraliza.

— Omanezii riscă să reacţioneze.

— Pot să facă o notă de protest, spuse cu răutate şeful rezidenţei. Odată adus în ambasadă, nimeni nu va mai putea să-l revendice pe William Schackley.

Sideraţi din cauza limbajul deloc protocolar, Chris Jones şi

Milton Brabeck continuau să-şi soarbă paharele cu lapte.

— Şi Ali al Faker, mai spuse Malko. Se poate să fie şi el acolo.

— Se va da la o parte sau va încasa două după ceafă, i-o tăie scurt Clan Grinnel. Acţionăm în interesul Companiei şi al ţării noastre. Obiectivul prioritar este acela de a-l recupera pe William Schackley.

Se auzi o bătaie timidă în uşă şi în cadrul ei apăru chipul rotund al lui Taher. Clan Grinnel îl chemă înăuntru şi îi expuse situaţia, cu un ochi îndreptat asupra ceasului.

— Avem foarte puţin timp, concluzionă el. Trebuie să mergi la aeroport înaintea noastră. Încearcă să afli prin prietenii tăi de la securitate dacă au fost prevăzute măsuri speciale pentru sosirea acestui avion. Nu îmi doresc să mă trezesc în faţa unei secţii a armatei omaneze.

— Şi dacă va fi aşa? întrebă Malko.

— Vom merge să-l căutăm la capătul pistei.

Taher se ridică.

— Am plecat, spuse el. Ne vedem în faţa intrării laterale în clădirea aeroportului.

Imediat ce ieşi, Grinnel îl întrebă pe Chris Jones:

— Aveţi tot ce vă trebuie?

— Absolut tot, făcură Chris şi Milton în cor.

După episodul de la Stalingrad, erau tot timpul pregătiţi. Toi ce aveau asupra lor se găsea într-o casetă metalică în fundul portbagajului Hondei. Şi mureau de poftă să deschidă acea casetă.

— Să mergem, spuse Clan Grinnel. Fiecare merge cu maşina lui. Dacă ajungem acolo la timp, voi putea să stau şi vreo zece minute de vorbă cu prietenii mei de la turnul de control.

În acest moment, avionul lui Manoucher Farmayan zbura pe undeva pe deasupra Golfului Persic. Malko se gândi brusc la o posibilitate abominabilă.

— Şi dacă Farmayan se duce direct la Teheran? întrebă el. Avionul lui are o rază de acţiune suficientă. Sau chiar la Bandar Khomeiny care e la o sută de kilometri de aici…

— Ţţţ, făcu Grinnel. Iranienii nu vor să fie amestecaţi oficial într-o luare de ostatici. Nu-i vor da niciodată autorizaţia lui Farmayan să aterizeze, ştiind cine este la bord…

Deci, cum aeroporturile saudite îi interziseseră şi Emiratele Arabe Unite nu agreau ideea unei luări de ostatici. Farmayan nu avea altă posibilitate decât să aterizeze în Oman. Sau la Aden, mult mai la sud, dar asta era puţin probabil. Nici acolo, n-ar fi

bine primit... Clan Grinnel scoase din fişet un pistol-mitralieră Ingram echipat cu amortizor şi trei încărcătoare. Le puse pe toate într-o valiză de metal care avea o etichetă mare pe care scria „material foto, nu o răsturnaţi”.

— Haidem!

Nu încăpeau toţi patru în ascensorul destul de mic de altfel. Malko rămase cu Chris Jones şi îl avertiză.

— Orice s-ar întâmpla, să nu trageţi asupra unui soldat omanez. Nu aş putea să vă scot niciodată din aşa ceva.

— Parcă a spus că nu va fi nevoie, făcu gorila, destul de îngrijorat.

— Sper să aibă dreptate...

Se întâlniră cu toţii în parcare. Era abia ora unu şi căldura era înspăimântătoare. Nici măcar aparatul de climatizare nu reuşea să răcească aerul din Honda. Cele două maşini porniră pe strada Al Bourch. Străzile erau goale. Era ora rugăciunii. Ca în fiecare zi, omanezii intraseră în letargie până la ora patru. Înaintea lor se întindeau treizeci de kilometri de autostradă dreaptă ca-n palmă, pentru a ajunge la aeroportul Seeb – situat în plin deşert.

Cerul era de un albastru imaculat.

*

* *

Taher nu era acolo, deşi maşina lui se găsea în parcare. Aerogara părea abandonată, cu câţiva portari dormind direct pe pământ în câte un colţ de umbră. Din cauza fierbinţelii aerului, conturul obiectelor se deforma şi dădea ondulaţii stranii deşertului care se vedea în jurul aeroportului.

— Aşteptaţi aici, făcu Clan Grinnel. Mă duc să-i văd pe prietenii mei de la turn.

Alergă către clădirea care adăpostea instrumentele de dirijare a zborurilor. Nu se vedea nici un poliţist. Nici o animaţie suspectă. Malko începu să-şi spună că planul americanului începea să aibă o şansă de reuşită.

Şeful rezidenţei CIA reapăru cinci minute mai târziu şi veni să se aşeze lângă el.

— Totul este în ordine, anunţă el. Turnul are contact radio. Avionul va ateriza în aproximativ douăzeci de minute.

— Şi apoi?

— Turnul îi va indica locul de staţionare. La sfatul meu îl vor trimite la B28. Foarte aproape de poarta prin care vom intra în aeroport. Farmayan nu va fi bănuitor pentru că acolo sunt

direcţionate de obicei aparatele particulare. Imediat ce uşa avionului se deschide, sărim pe ei. (Tăcu câteva secunde, înainte de a adăuga.) Ar mai fi o singură problemă.

— Care? întrebă Malko.

— Conform staţiei din Beirut, s-au îmbarcat patru sau cinci oameni înarmaţi…

Un înger trecu, atingând cu vârful aripilor lumea. Până atunci, Clan Grinnel se abţinuse foarte bine să menţioneze acest aspect. Malko schimbă o privire elocventă cu Chris Jones. Deloc demoralizat, gorila afirmă:

— Am grenade fumigene. Va fi suficient să acţionăm repede.

— Perfect, aprobă Clan Grinnel. Nu vor fi probleme în rest. Vom pleca de aici în cinci minute. Milton, tu trebuie să-l neutralizezi pe însărcinatul iranian cu afaceri.

Milton Brabeck. Care tocmai umplea încărcătorul Magnum-ului său calibrul 44, dădu din cap în semn de înţelegere. Îşi puse pe dedesubtul vestei lejere un pieptar antiglonţ.

Cu o voce ce exprima dezgustul total, lăsă să cadă câteva vorbe:

— Iranienii put! Dacă tipul ăsta mişcă măcar o ureche, o să fac să-i explodeze capul.

Şi nu erau doar cuvinte aruncate în vânt. Superantrenaţi, cei doi americani puteau să tragă mai repede şi mai bine decât oricine altcineva… Chris Jones făcu să pocnească încărcătorul Magnum-ului 357 şi spuse cu un zâmbet până la urechi:

— Dacă nenorociţii ăia or să coboare din avion în şir indian, nu o să am nevoie decât de un singur glonţ… Trebuie să fie tare bine să omori luptători Hezbollah…

Chris Jones era dependent de pistolul lui. Cu aşa ceva în mână, era redutabil. Evident, nu avea decât douăsprezece cartuşe… Deci doisprezece morţi din partea lui Chris… Teoretic, totul se prezenta sub auspicii favorabile… Chipul lui Clan Grinnel se lumină.

— Uite-l pe Taher.

Omanezul tocmai apăruse din clădirea din stânga aerogării, cea a securităţii aeroportului. Urcă în maşina lui Malko, în continuare la fel de surâzător.

— Deci? întrebă îngrijorat Clan Grinnel. Totul e bine?

Taher nu prea avea aerul că se află în apele lui.

— Da, spuse el nu au adus nici un fel de întăriri din partea poliţiei sau a armatei. Numai că e o mică problemă…

— Care? mugi Clan Grinnel.

— Avionul lui Farmayan va staţiona în hangarul regal.
— Dar turnul nu e la curent cu aşa ceva, obiectă americanul.
— Li s-a spus în ultimul moment.
— Ce e hangarul regal? întrebă Malko.
Clan Grinnel avea un aer îngândurat.
— E incinta rezervată aparatelor sultanului. Se află acolo jos în dreapta, explică el. E păzită de soldaţi care se schimbă tot timpul. Nimeni nu poate pătrunde acolo fără o autorizaţie specială a Palatului. Şi sunt cel puţin treizeci de soldaţi, foarte bine înarmaţi.
Planul şefului rezidenţei căzuse deja. Şi avionul lui Manoucher Farmayan trebuia să aterizeze în câteva minute. O linişte apăsătoare domnea în maşină, tulburată doar de fâsâitul aparatului de climatizare.

Capitolul VII

— Vom merge să-i aşteptăm la capătul pistei, aruncă Clan Grinnel.

Extremitatea pistei de aterizare se găsea la mai mult de un kilometru de incinta hangarului regal.

— Ce veţi face dacă pilotul refuză să oprească? întrebă Malko.

— Vom pune o maşină de-a curmezişul pistei, făcu americanul şi vom utiliza dispozitivul de urgenţă pentru a deschide uşa din exterior. Nu ne pot împiedica. Aha, uite-l pe javra de Kosrodar…

Un Mercedes negru cu număr de corp diplomatic trecu pe lângă ei după care intră în aeroport şi o luă la dreapta, oprind în imediata vecinătate a hangarului regal. Nu erau decât doi bărbaţi la bord: şoferul şi diplomatul iranian. O a doua maşină îi urma, în ea aflându-se doar şoferul. Soldaţii de gardă îi lăsară să treacă şi maşinile dispărură în hangarul uriaş care adăpostea salonul de onoare destinat VIP-urilor şi sultanului.

— Taher, introdu-ne în incinta aeroportului, îi ceru Clan Grinnel.

Ascultător, omanezul plecă să vorbească cu garda care tocmai îl lăsase să treacă pe iranian. După câteva momente, el le făcu semn celor două maşini că pot intra. În trecere, i se alătură lui Malko. Milton trecuse la volanul Buickului lui Clan Grinnel. Parcară între clădirea aeroportului şi turnul de control. Chiar în faţă se găsea o bretea de ciment care permitea accesul la pista 026.

Malko coborî geamul şi cercetă cerul. Un zumzăit foarte slab îl ghidă către un punct argintiu care venea dinspre nord.

— Iată-l, spuse el.

Se uită împrejur. Un bătrân DC 3, un DC 10 al Companiei Air Gulf şi ceva mai departe, în dreapta, patru Jaguaruri. Aşteptarea începea într-o linişte încordată. Pentru a nu alerta pilotul, nu puteau să pună maşina pe pistă decât după ce acesta aşeza avionul pe sol. Malko îşi pusese pe genunchi pistolul său extraplat. Evenimentul risca să nu se petreacă atât de bine pe cât sperase Clan Grinnel. Nu mai beneficiau de elementul surpriză. Chiar şi cu grenade fumigene, pasagerii din avion se putea apăra. Luptătorii Hezbollah erau nebuni furioşi. Armele nu îi intimidau. La Beirut, îşi luau Kalaşnikovul şi când se duceau la

piaţă. Se întrebă dacă existenţa lui aventuroasă nu se va termina aici, sub acest soare arzător. Corpul somptuos al Alexandrei îi trecu prin faţa ochilor şi îşi revăzu castelul în anotimpul primăverii şi balurile de la Viena.

— A scos trenul de aterizare, spuse lângă el Clan Grinnel cu o voce plină de excitaţie.

Avionul cobora încet. Se pregătea de apropierea finală. Se văzu un nor microscopic de fum în momentul în care roţile atinseră pământul, apoi, odată flapsurile ridicate, începu să încetinească. Clan Grinnel, transformat în statuie de ceară, mesteca un chibrit în locul veşnicei sale ţigări. Avionul aproape că ajunsese la capătul pistei. Reduse viteza şi mai mult, apoi se opri. Cu o încetineală maiestuoasă, manevră pentru a putea urma linia care se găsea pe mijlocul pistei.

Acum era momentul să încerce să-i intercepteze.

Malko nu scăpa aparatul din ochi. Degetele i se odihneau pe patul pistolului. Îi transpiraseră şi, deşi ştia că nu ăsta e adevărul, îşi spuse că e din cauza căldurii.

— Mergem, spuse Clan Grinnel cu o voce încordată.

Malko băgă în viteză şi acceleră. Maşina ţâşni înainte. Abia începea să prindă viteză când o enormă formă albă ţâşni din dreapta şi îi tăie calea. Malko abia avu timp să frâneze pentru a evita coliziunea.

*

* *

Era un Rolls Royce alb cu geamuri fumurii, care nu lăsau să se vadă ce se petrecea în interior. Clan Grinnel înjură, cu trăsăturile crispate de furie, ţâşni şi el din maşină, cu arma în mână. Puse piciorul pe pământ, exact în clipa când pe portiera din spate a Rollsului ieşea Ali al Faker.

Omanezul purta haine maro şi privirea îi era ascunsă de ochelari de soare. În afară de sabia obişnuită nu se vedea nici o altă armă. Americanul făcu un pas înainte şi spuse pe un ton ameninţător:

— Ce înseamnă asta? Dă-te la o parte!

Omanezul, fără a se descuraja, îi replică pe un ton surâzător:

— Am venit să vă împiedic să comiteţi o eroare, domnule Grinnel.

Americanul privi pe deasupra umărului lui Ali al Faker. Avionul rula pe pistă, apropiindu-se de breteaua de ciment, îndreptă pistolul către omanez.

— Lasă-ne să trecem! Trebuie să ajungem la avionul ăla.

— Nu va pleca, replică liniştit Ali al Faker. Va parca doar la hangarul regal. La cererea mea.

Tonul lui era foarte calm şi politicos. Înfrânt, Clan Grinnel lăsă arma în jos.

— De ce la cererea dumneavoastră?

— Pentru a evita orice incidente regretabile, spuse omanezul. De altfel, domnul Kosrodar a venit să primească persoana care se află la bord. Exact aşa cum fusese prevăzut.

— Nu el trebuie să primească acea livrare, ci eu, mugi Clan Grinnel. E vorba de un cetăţean al Statelor Unite, un ostatic. Nu crezi că William Schackley a suferit destul?

— Nimeni nu-i va face rău în ţara mea, îl asigură cu o voce blândă Ali al Faker. Garantez eu asta. Dar nu sunt de acord să intraţi în posesia lui folosind forţa şi tocmai asta vă pregăteaţi să faceţi. E a doua voastră tentativă pe ziua de astăzi.

— Despre ce tot vorbeşti?

— Domnul Farmayan m-a anunţat prin radio de incidentul care ar fi putut să-l facă să întârzie. Era foarte contrariat şi ameninţa să anuleze totul. Sper că nu aţi fost amestecat în nici un fel în asta şi că e vorba de o iniţiativă nefericită a omologilor dumneavoastră de la Beirut.

Malko coborî şi el crezând că Clan Grinnel e gata să explodeze. Americanul era palid în ciuda căldurii sufocante. Ridică pistolul şi îl îndreptă către Ali al Faker.

— Să încetăm cu toată comedia asta! făcu el. Am venit aici pentru a recupera un ostatic american deţinut de către asasini şi criminali. Opunându-vă acţiunii mele, deveniţi complice. Nu mă va împiedica nimic să intru în posesia lui William Schackley imediat.

— Ba da, eu, spuse Ali al Faker.

Grinnel părea gata să tragă o rafală de pistol-mitralieră asupra beduinului care stătea drept şi fără să-i tremure nici măcar un singur muşchi, la câţiva centimetri de armă... Nici o gardă de corp, nici un fel de protecţie.

Cu un gest brutal, Clan Grinnel armă pistolul şi culasa pocni. După expresia feroce a ochilor, Malko simţi că americanul va trage. Avionul era gata să intre pe breteaua de ciment. Abia se mai auzea zgomotul produs de reactoare. Ali al Faker ridică mâna stângă.

— Domnul Grinnel, spuse el calm, dacă mă omorâţi, dumneavoastră şi prietenii dumneavoastră veţi avea o soartă pe

care nimeni din lumea asta nu ar invidia-o. Şoferul meu are legătura radio permanentă cu Cartierul General al Poliţiei. Acest Rolls Royce e blindat. Are timp suficient să dea alarma. Veţi fi judecat şi condamnat pentru crimă şi nu veţi putea fi salvaţi de prietenii dumneavoastră... Deci, haideţi să fim rezonabili...

O venă se zbătea vizibil pe tâmpla americanului. Deschise gura şi o închise la loc. Incapabil să rostească vreun cuvânt. După expresia feroce a ochilor, Malko simţi că americanul va trage şi îşi spuse că e momentul să mai scadă din tensiunea ce plutea în aer: Chris şi Milton ieşiseră şi ei, gata să intervină. Toate astea se puteau termina foarte rău.

— Linişteşte-te, Clan! spuse Malko. Domnul Al Faker e doar garant al acestei afaceri. Nu s-a schimbat nimic, nu-i aşa?

— Nimic, confirmă omanezul, dar domnul Farmayan, ca urmare a ceea ce s-a întâmplat deasupra Arabiei Saudite, mi-a cerut să veghez personal asupra derulării ulterioare a operaţiunilor. Şi eu exact asta fac în acest moment, adăugă el zâmbind.

Clan Grinnel părea lovit de trăsnet. Avionul se apropia şi zgomotul reactoarelor făcu foarte repede imposibilă orice conversaţie. Sub ochii celor cinci bărbaţi, se roti, trecu prin faţa lor şi intră în incinta zonei regale, pentru a dispărea în cele din urmă în hangarul uriaş unde se găsea deja Mercedesul însărcinatului iranian cu afaceri.

— Nu vă neliniştiţi, făcu suav Ali al Faker. Prietenii noştri iranieni îşi vor conduce oaspetele la rezidenţa lor şi apoi vom proceda conform condiţiilor prevăzute. Atâta doar că va fi vorba de ceva mai mult calm, adăugă el.

Pistolul atârna acum la capătul braţului lui Clan Grinnel. Americanul nu fusese altceva decât un imbecil. Ştia perfect că omorându-l pe omanez, consilierul sultanului, însemna curată sinucidere. Ali al Faker nu avea nevoie de armă pentru a se face respectat... Tensiunea se mai diminuă.

Clan Grinnel făcu totuşi o ultimă încercare.

— Trebuia să dăm ceva domnului Farmayan o dată cu aducerea ostaticului, spuse el. De ce nu vine aici?

Omanezul făcu un gest de mare senior.

— Are încredere în dumneavoastră, făcu el. Sunteţi un om de cuvânt, nu-i aşa? Şi vreţi neapărat să-l scăpaţi din captivitate pe nefericitul dumneavoastră compatriot.

În afară de toate, îşi mai bătea şi joc de el. Din nou, Clan Grinnel se înroşi.

— Vorbiţi ide toate astea, ca şi cum ar fi vorba de o tranzacţie absolut normală, se sufocă el. E vorba de o răpire, de torturi, de criminali, recunoscuţi ca atare de o lume întreagă…

Ali al Faker îşi arătă dinţii strâmbi într-un zâmbet amuzat şi cinic de pirat bătrân care le-a văzut pe toate…

— Domnule Grinnel, făcu el. Nu sunt responsabil cu nimic referitor la acest act criminal pe care de altfel îl condamn. Din contră, eu încerc să vă ajut, dar nu sunt altceva decât un mediator. Însă nu vreau ca eforturile mele să fie sabotate, pentru că mi-am dat cuvântul domnului Farmayan. Dacă acesta va încerca să vă tragă în piept, să ştiţi că voi fi la fel de sever şi cu el. Pentru moment însă nu e cazul. Pe mai târziu.

Se urcă în maşină. Grinnel rămase singur în soare.

Rolls-ul întoarse. Şoferul claxonă îndelung pentru a fi ridicată bariera de ieşire lăsată în jos de un soldat care adormise.

Clan Grinnel merse ca un robot către Malko şi se întoarse către el cu o faţă ca de marmură, contorsionată din cauza furiei.

— O să-i interceptez. La intrarea pe Medina Quabouz.

Se putea spune orice despre Clan Grinnel, numai tenacitatea nu i se putea pune la îndoială.

— Ali al Faker probabil că a prevăzut şi mişcare asta, îi spuse Malko.

Americanul urcase deja în maşină, trăgându-l şi pe Malko.

— Poate că nu… oricum, măcar merită să încercăm. Ştiu unde am putea să-l aşteptăm.

Cele două Mercedesuri nu ieşiseră încă din incinta hangarului regal. Honda lui Malko şi Buick-ul părăsiră aerogara, intrând pe autostradă.

— Nu v-aţi gândit că dacă eşuăm, asta ar putea complica şi mai mult lucrurile? observă Malko.

— Sunt sigur că îmi vor purta pică după toate cele care s-au petrecut astăzi.

Malko îşi spuse că pentru crimă nu erai plătit decât dacă lucrurile erau făcute în întregime.

Zece minute mai târziu, ajunseră la intrarea pe Medina Quabouz… Era un fel de ghetou diplomatic la marginea străzii Sultan Quabouz, cu alei pietruite, mărginite de vile modeste. Câteva steaguri fluturau ici-colo. Ai fi putut să te crezi foarte uşor într-un orăşel american pentru ofiţeri superiori. Cu buzele strânse, Grinnel o luă pe strada numărul 9. Chiar în capăt, pe dreapta, se ridica o vilă albă cu grădina ornată de drapelul iranian. Era reşedinţa lui Iradj Kosrodar – însărcinatul iranian cu

afaceri.

Nu era nici o maşină în grădină şi cele două garaje, deschise erau goale.

Americanul întoarse şi se opri în josul străzii, la umbra unei clădiri cu aspect de fortăreaţă, dar care nu era decât o centrală telefonică.

— O să-i aşteptăm aici, anunţă el. Apoi, indiferent ce se întâmplă, vom merge direct la ambasada noastră.

*

* *

Clan Grinnel se uita la ceas la fiecare treizeci de secunde, fără a-şi aprinde măcar ţigara pe care o strângea între buze. Se scurse o jumătate de oră de aşteptare tensionată. Din fericire erau la umbră. Nici un semn de la iranieni. Şeful rezidenţei fierbea.

— Ce Dumnezeu fac? mormăi el.

Milton şi Chris, toropiţi de căldură, dormitau. Malko simţi un junghi în creier.

— Poate că s-au dus la Ali al Faker, sugeră el.

Grinnel dădu din cap.

— Nu, asta nu se poate. Ambasadorul nostru ar alerta lumea întreagă.

Milton Brabeck tresări brusc şi se întoarse către autostradă.

— Se pare că vin...

Două Mercedes-uri tocmai ieşiseră de pe autostradă, dar soseau din direcţia opusă aeroportului. Clan Grinnel fluieră admirativ.

— Javrele astea probabil că au ocolit pe drumul vechi. Sunt extrem de prudenţi... în regulă. Eu le barez drumul şi voi acţionaţi. Gata?

Cele două autovehicule se apropiau încet. Drumul era strâmt, mărginit de vile şi de un teren gol. Atunci când Mercedesul din faţă nu mai fu decât la zece metri de ei, Buick-ul acceleră brusc. Mercedesul frână. Chris şi Milton alergau deja, cu armele în mâini. Luară fiecare câte un şofer. Malko veni şi el şi i se alătură lui Chris. Şoferul primului Mercedes, un bărbos verde de frică, fixa cu o privire ciudată, ţeava unui Magnum care era îndreptată către el. Era singur în maşină.

— Hei, găoacea asta e goală, strigă Milton Brabeck.

Clan Grinnel înjură şi strigă:

— Vezi în portbagaj!

Chris smulse cheile din contact şi i le întinse. În portbagaj nu era nimic altceva în afară de o ladă de J&B. La fel şi în cealaltă maşină. Clan Grinnel reveni la primul şofer şi îi îndreptă pistolul către cap.

— Unde e?

Omul dădu din cap şi bolborosi:

— Nu ştiu engleză. Numai arabă şi farsi…

Era mult prea înspăimântat pentru a trişa cumva. Mărul lui Adam parcă era o lubeniţă. Din nou, Malko crezu că americanul îl va omorî. Se trase înapoi.

— Ne-au făcut-o, spuse el. L-au ascuns în altă parte.

Clan Grinnel se îndepărtă şi făcu semn celor doi iranieni că pot pleca. Demarară puternic, lăsând urme pe asfalt, fără a mai cere alte explicaţii.

Şeful rezidenţei CIA era desfigurat de furie.

— Câinele ăsta de Ali! răcni el. Cu siguranţă că era la curent cu totul. Mă duc să-i spun vreo două vorbe… Cu arma.

Taher se apropie. Nu se simţea deloc în largul lui.

— Aş prefera să nu vin cu dumneavoastră, domnule Grinnel.

— Bine, făcu americanul, ia maşina mea. Chris şi Milton pot veni cu tine.

Se urcă el însuşi la volanul Hondei. Malko sui lângă el, iar gorilele aleseră Buick-ul.

Ali al Faker locuia chiar lângă autostradă. Malko îşi spuse că situaţia nu era deloc în avantajul lor. Dacă nu reuşea să-l liniştească pe american, se va îndrepta cu siguranţă către o catastrofă… Se aflau deja sub pasajul subteran al autostrăzii.

Clan Grinnel mângâie patul pistolului.

— Dacă nu ne spune unde e, o să primească asta în burtă.

Capitolul VIII

Honda opri în faţa porţii enorme a reşedinţei lui Ali al Faker. Clan Grinnel se pregătea deja să coboare, în momentul în care cele două uşi culisante ale porţii se îndepărtau în faţa lor.

Marjorie îi aştepta în faţa porţii, cu un zâmbet până la urechi, într-o rochie lungă mult prea mulată pentru a putea fi considerată onestă, despicată de altfel până la şolduri.

— L-am anunţat pe Excelenţa Sa despre venirea voastră, anunţă ea. Vă va primi imediat. Urmaţi-mă.

Deci, ea verifica monitoarele camerelor de la poartă. O luară pe urmele ei, traversară maiestuoasa sală de mese şi ajunseră într-un fel de buncăr situat în mijlocul unei plantaţii de portocali. Malko intră primul şi se opri, uimit. Nu se aştepta la astfel de primire. Camera, cu pereţii acoperiţi de foiţe de aur, avea tavanul făcut în întregime din sticlă, uşor înclinat. Chiar în faţa lor se găsea un fel de bazin umplut cu apă fierbinte. În mijlocul bazinului, din care ţâşneau jeturi de apă precum la Versailles, stătea Ali al Faker. Agită mâna dreaptă în care ţinea un pahar de coniac.

— Bine aţi venit!

Era gol în întregime. Avea doar turbanul pe cap, iar corpul îi era ascuns pe jumătate de apa în care stătea. Pe lângă el erau patru filipineze, goale ca şi el. Care îl săpuneau şi îl frecau. Într-un colţ era un video Akai, cuplat la un televizor Samsung. Rula un film pornografic, iar telecomanda era la Ali al Faker. Omului de rând, aşa ceva nu i se oferea decât în vis.

Clan Grinnel rămase ca de piatră. Omanezul îi adresă un gest prietenesc.

— Vino aici, domnule Grinnel. Asta te va mai destinde puţin.

Murmură câteva cuvinte la urechea uneia dintre filipineze. Imediat, aceasta sări din bazin şi alergă către şeful rezidenţei CIA, pentru a-l lua de mână... Oripilat, Clan Grinnel se dădu înapoi, cu chipul încordat. Malko râdea în sinea lui. Hotărât lucru, omanezul cunoştea manierele bărbaţilor. Acesta scoase un suspin adânc în timp ce o filipineză îi frământa sânul stâng, fapt care părea că îi produce o plăcere deosebită.

— Ce circ! murmură Grinnel.

Se apropie şi spuse cu voce tare:

— Domnule Al Faker. Vreau să vă vorbesc. E foarte important.

Vesel ca un cioclu.

Ali al Faker nu se tulbură deloc. Îşi turnă puţin coniac dintr-o sticlă de Gaston de Lagrange care era aşezată pe marginea jacuzzi-ului uriaş.

— Vorbiţi, vorbiţi! spuse el. Nu fac niciodată baie după-amiaza, dar această călătorie prin căldura de afară m-a obosit…

— Vreau să vorbesc doar cu dumneavoastră, insistă Grinnel.

— Suntem singuri, făcu omanezul. Ele nu înţeleg şi bănuiesc că nu aveţi nimic de ascuns faţă de domnul Linge…

Grinnel respiră adânc şi spuse cu o voce surdă:

— Domnule Al Faker, ne-aţi înşelat. Iranienii nu l-au dus pe William Schackley la ambasadă. Unde se află? Vreau să mă conduceţi acolo imediat.

O luminiţă trecu prin ochii negri ai lui Ali al Faker. Continuă să zâmbească, dar vorbele pe care le spuse conţineau o anumită răceală:

— Domnule Grinnel, nu vă voi conduce nicăieri. Din cauza a ceea ce s-a petrecut la aeroport, prietenilor noştri iranieni li s-a făcut frică şi au hotărât să-l ducă pe oaspetele lor într-un loc mai sigur, aşteptând ca înţelegerea să fie respectată. Nu pot să-i condamn în nici un fel şi asta nu schimbă cu nimic problema.

Clan Grinnel se sufocă.

— Aţi spus prietenii noştri. Sunt nişte răpitori, asasini.

Omanezul făcu un gest de nerăbdare şi îşi mai turnă puţin coniac.

— Aici în Oman, noi nu avem duşmani, spuse el. Coranul îmi interzice să judec acţiunile altcuiva în toată această afacere. Eu acţionez pentru a salva o viaţă de om, dar dumneavoastră, domnule Grinnel, trebuie să înţelegeţi ceva. Mi-a fost foarte greu să-l conving pe Maiestatea Sa să accepte ca acest schimb să se petreacă pe teritoriul Omanului. Dar dacă va trebui să suferim pentru asta, nu voi ezita să vă conduc la aeroport.

Nu ridicase vocea, dar Clan Grinnel păli. Nu era nici un fel de ameninţare.

Una dintre filipineze trase aer în piept şi se afundă în bazin în dreptul abdomenului lui Ali al Faker… Acesta din urmă închise ochii de plăcere, precum o pisică ce toarce.

Era vizibil foarte departe de grijile CIA-ului…

Clan Grinnel se înroşi, cu ochii măriţi din cauza a ceea ce se întâmpla. Cu scopul de a evita asfixia tinerei femei, omanezul ridicase bazinul, făcând să iasă din apă un membru întărit deja

destul de mult, de care filipineză se agăţase ca de un colac de salvare.

— Dezgustător! murmură Clan Grinnel înainte de a se întoarce.

— Domnule Linge, spuse omanezul. Puteţi rămâne, destindeţi-vă...

Ajuns la uşă, Clan Grinnel se întoarse şi i se adresă lui Malko cu o răceală care ar fi putut să îngheţe un ocean întreg:

— Vii?

Era dificil să mai întârzie în asemenea condiţii. O regăsiră pe Marjorie, impecabilă. Înainte de a-i conduce, aceasta nu pierdu ocazia să-i arunce o ocheadă lui Malko. De-abia în maşină, Clan Grinnel explodă.

— Porcul! Ticălosul! Ai văzut cum trăieşte! Şi asta în timp ce Schackley e cine ştie unde!

— E mai bine aici, decât la Beirut, remarcă Malko.

Furios, americanul îi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Te-a cumpărat sau ce...

— Nu spune prostii, îi aruncă Malko. Nebun de furie. Te-ai pus singur în situaţia asta. Trebuia doar să supraveghezi schimbul... Acum nu mai e decât un singur lucru de făcut.

— Care? întrebă Clan Grinnel în timp ce depăşea un buldozer învăluit într-un nor de praf.

— Marea fugă. Şi să încercăm să terminăm toată afacerea asta cât mai repede posibil.

Americanul nu răspunse, ştiind că Malko are dreptate. Nu mai schimbară nici un cuvânt până când ajunseră pe strada Al Bourch.

— Imediat ce Farmayan te va contacta, începu Grinnel cu o voce încordată, anunţă-mă, îţi voi aduce pietrele.

Malko îşi recuperă gorilele şi plecară către *Al Bustan*. Chris Jones şi Milton Brabeck se simţeau frustraţi şi erau foarte îngrijoraţi.

— S-ar spune că nu prea merge cum vrem noi, făcu Milton.

— Cred că prietenul nostru Grinnel are tendinţa de a-şi subestima adversarii, spuse Malko cu diplomaţie. Să sperăm că asta se va aranja.

Într-adevăr, situaţia nu părea a fi foarte strălucitoare. Tot era bine că îl smulseseră pe William Schackley de la Beirut, dar jocurile erau departe de a fi făcute. Experienţa dovedise că iranienii erau tare agasanţi.

Cum ar fi putut răzbuna aceste două afronturi care le fuseseră

aduse?

Din trei parteneri, doi călcaseră deja strâmb.

CIA încercase să joace la două capete, din nefericire, iar iranienii şi Ali al Faker erau gata să lase totul baltă la prima problemă mai serioasă.

Foarte încurajator.

Nu-i mai rămânea decât să joace aşa cum îi cânta Manoucher Farmayan.

Atriumul impozant de la *Al Bustan* era în continuare gol. Lustragiul instalat în dreapta intrării, mort de plictiseală, încercă în zadar să-l agaţe pe Malko. Acesta găsi un bileţel, lăsat pe numele lui la recepţie.

„Contactaţi-l pe domnul Farmayan atunci când reveniţi."

Firul se reînnodase. Îl sună pe Clan Grinnel, aşa cum conveniseră.

— Îţi voi aduce personal pietrele, spuse el rece.

*

* *

Manoucher Farmayan nu mai avea deloc aerul amabil de altădată. Ochii săi păreau tăiaţi într-un bloc de jad şi nu se ridică nici măcar atunci când Malko şi Clan Grinnel intrară în biroul lui. Erau precedaţi de sculpturala Susanna Rawlings, cu privirea ascunsă în spatele ochelarilor negri, strictă într-un taior roşu.

— Nu sunteţi un om de cuvânt! atacă iranianul. Aţi încercat să-mi doborâţi avionul!

— Nu ştiu nimic despre această poveste, mormăi Clan Grinnel. Staţia noastră de la Beirut a fost cea care a luat această iniţiativă nefericită. Îmi pare rău.

Era vizibil că, Manoucher Farmayan nu crede un cuvânt din ce i se spune. În cele din urmă, făcu un gest evaziv, care însemna că incidentul era închis.

— Aţi adus ce trebuia? întrebă el.

Malko scoase din servietă cutia din lemn care avea înăuntru rubinele. Ochii negri ai iranianului mai prinseră puţină viaţă, întinse cufărul Susannei Rawlings care se aşează la birou, cu nelipsita lupă de bijutier la ochi... Clan Grinnel sparse liniştea câteva clipe mai târziu.

— Domnule Farmayan, convenisem ca William Schackley să fie transferat la ambasada Iranului. Nu a ajuns acolo. De ce?

Manoucher Farmayan făcu un gest alunecos şi zâmbi foarte bine dozat.

— Am fost avertizat că pregătiţi un desant la aeroport, spuse el cu o voce dulce.

— De către cine?

— Nu contează… La sosire, am discutat cu asociaţii mei iranieni care au decis să-şi ia precauţii suplimentare. În orice caz, de la Teheran nu li s-a dat undă verde pentru a-şi adăposti oaspetele în locuinţa însărcinatului cu afaceri. Era periculos şi prea puţin convenabil.

Din nou Clan Grinnel era gata să explodeze.

— Oaspetele! ricană el. Ostaticul, da! Al bandiţilor ăstora. Dumneavoastră aţi fost doar angajat, nu?

Manoucher Farmayan avu o mimică descurajată.

— Nici eu nu-mi controlez în totalitate prietenii, domnule Grinnel…

Susanna Rawlings ridică privirea şi spuse:

— Cred că pietrele sunt în regulă, domnule Farmayan.

Trăsăturile iranianului se destinseră. Cu un zâmbet total nou, propuse:

— Doriţi puţin ceai?

— Aş vrea să ştiu unde a fost dus William Schackley, spuse Grinnel cu o voce seacă.

Farmayan îl privi stupefiat. Ca şi cum celălalt nu înţelesese nimic.

Îşi şterse craniul chel şi spuse de parcă se adresa unui copil:

— Domnule Grinnel, aşa cum v-am mai spus, nu am control asupra prietenilor mei iranieni. Până în acest moment, eu mi-am respectat partea de contract. Domnul Schackley a părăsit Beirutul şi se găseşte în siguranţă la Oman. Vă va fi remis imediat ce a doua parte a rachetelor va fi livrată la Dubai. Din partea mea, eu o să virez banii necesari în contul din Zurich, exact atunci când va trebui.

Părea perfect sincer. Clan Grinnel nu se clinti.

— Nu voi ieşi de aici până când nu îmi veţi răspunde, insistă el. Unde este William Schackley?

Manoucher Farmayan se ridică cu o agilitate remarcabilă *pentru un* bărbat cu greutatea lui. Din nou, ochii lui semănau cu două pietre negre.

— Domnule Grinnel. Să lăsăm copilăriile, aruncă el. Nu ştiu şi chiar dacă aş şti, nu v-aş spune.

Clan Grinnel făcu un pas către el, cu mâinile întinse înainte şi chipul crispat de furie.

— Nenorocitul naibii!

Susanna Rawlings se ridicase. Băgă mâna în geantă cu rapiditate şi scoase de acolo un pistolet. Îndreptă arma către Clan Grinnel şi băgă glonţ pe ţeavă.

— Ieşiţi imediat din cameră, spuse ea fără a ridica vocea. Domnul Farmayan are nevoie de odihnă.

Şeful rezidenţei îi înfruntă privirea. Ceea ce văzu îi provocă fiori pe şira spinării. Era profesionistă. Ochii îi erau îndreptaţi către locul în care se pregătea să tragă. Puţin în stânga celei de-al treilea nasture al cămăşii.

Malko îl trase în spate, toate astea nu foloseau la nimic. Americanul se lăsă dus, alb precum un cearşaf. Abia în ascensor îşi regăsi calmul.

— Scuză-mă, făcu el, tipul ăla m-a înnebunit.

Iranienii iertau uşor astfel de incidente. Farmayan nu-şi făcea nici un fel de iluzii cu privire la sentimentele pe care i le purta americanul. Malko trebuia doar să ducă la bun sfârşit această operaţiune. O operaţiune în care toată lumea trăda pe toată lumea..

— Aţi dat undă verde pentru livrarea celei de-a doua tranşă de rachete? întrebă el.

— Imediat ce bănii vor ajunge în contul din Zurich. Se strâmbă Grinnel.

— Cât timp va lua transbordarea?

— O zi, dacă iranienii nu se lenevesc.

— Deci, am putea să-l recuperăm pe William Schackley mâine după-amiază.

— Trebuie să încercăm să-l găsim înainte, insistă Clan Grinnel.

— „Verii” nu ne pot ajuta?

— Nu vor să se amestece. Târgul ăsta îi deranjează. La urma urmei nu îi interesează ce se întâmplă cu iranienii. Nu e decât Taher. Doar că nu vreau să mă duc să îl văd la el acasă. Ai putea să te ocupi tu?

— Bineînţeles.

— Îţi voi explica unde locuieşte, e chiar lângă reşedinţa lui Ali al Faker.

Malko urcă în camera lui. Telefonul sună. Era Susanna Rawlings.

— Am sunat ca să vă spun că viramentul a fost făcut, anunţă ea. Domnul Grinnel se simte mai bine?

Ironia era abia perceptibilă în vocea ei.

— Nu va fi cu adevărat bine, decât atunci când operaţiunea va fi terminată, spuse Malko diplomatic.

Femeia închise fără alte comentarii. El o revăzu îndreptând arma către Clan Grinnel. Şi o mai revăzu în momentul în care se pregătea să o penetreze. Erau două femei diferite. De unde accesul ăsta brusc de pasiune? Trebuia să existe un motiv. Susanna Rawlings nu era genul de femeie care să se lase pradă impulsurilor sexuale.

*

* *

Se auzea muzica de la un kilometru… Era un adevărat bâlci. Malko se învârtise vreo jumătate de oră prin labirintul aleilor care şerpuiau prin zona cvasideşertică de la Ahati al Quorum. Se aflau aici undeva între autostradă şi Oceanul Indian, zona fiind presărată cu câteva ambasade noi-nouţe. În cele din urmă reuşise să găsească clădirea în care locuia Taher. Zeci de maşini, de la Jaguar până la Rolls Royce, erau staţionate peste tot. Descoperi o grădină luminată de proiectoare, un bufet gigantic şi peste o sută de indivizi. Îmbrăcămintea femeilor mergea de la fustele mini, până la rochia tradiţională, iar cea a bărbaţilor – de la blugi la abaya. Taher se ivi ca o ghiulea din masa invitaţilor. Era îmbrăcat în abaya, foarte vesel şi vizibil afumat.

— Malko, ce faci aici?

— Te căutam, spuse Malko. Dar nu mă aşteptam să găsesc atâta lume.

Omanezul clipi de mai multe ori.

— Doar o mică sărbătoare…

S-ar fi putut crede la Saint-Tropez. Marea era în spate pe fundal, alcool se găsea peste tot şi oamenii dansau într-o cameră aproape neluminată şi din care fusese scoasă mobila, în conformitate cu ultimul răcnet la modă în Europa. Taher îl trase pe Malko spre bufet.

— Vino să mănânci…

Ar fi avut cu ce să hrănească întreaga Etiopie timp de un an…

— Am un mesaj de la domnul Grinnel, anunţă Malko.

Taher înghiţi un pumn de chipsuri pe care le făcu să alunece cu un gât de J&B.

— Imediat! Acum să ne destindem.

Îl duse pe Malko în mijlocul unui grup foarte vesel. O fătucă brunetă şi focoasă se întoarse. Malko avu un şoc. Era somptuoasa omaneză căreia nu putuse să-i vorbească la cina de acasă de la Ali al Faker.

Taher făcu prezentările.

— Ea e verişoara mea, Farida. Un prieten, Malko Linge.

— Ne-am mai văzut, spuse Farida cu o voce joasă şi puţin răguşită.

Un alt invitat îl trase pe Taher după el şi Malko rămase singur cu Farida. Era într-adevăr superbă cu gura ei imensă asortată perfect cu ochii negri. Două brăţări groase de argint îi strângeau corsetul.

— E o surpriză plăcută, spuse Malko. Soţul dumneavoastră e şi el aici?

— Nu, spuse ea, nu îi plac prea mult genul ăsta de petreceri. Însă mie îmi place să dansez. Cum Taher este vărul meu. Îmi permit din când în când să-i fac câte o vizită singură.

Un tânăr se apropie de ea şi, fără un cuvânt, îi pasă o „petardă” din care ea trase câteva fumuri înainte de a i-o înapoia. Era haşiş.

În acel moment. Malko îşi dădu seama de ce fata are ochii atât de strălucitori. O bluză de mătase destul de largă lăsa să se ghicească un piept proeminent şi corsetul strâns pe talie îi punea crupa în evidenţă. Un pic dezorientată, fata îl contempla cu un zâmbet ambiguu, exalând lent fumul ţigării.

— Ce ar fi dacă am dansa? propuse Malko.

*

* *

O mână necunoscută puse pentru a treia oară consecutiv bluesul de la început, însă Farida nu părea a fi prea deranjată. Lipită de Malko, se unduia lent, ca pentru un dans din buric la relanti. Capul îi era sprijinit de umărul lui, într-o moleşeală provocatoare. Abia puteau să se mişte, atât de numeroase erau cuplurile. În cameră, singura sursă de lumină era ecranul unui televizor Samsung la care rula un clip muzical. Toată lumea flirta cu toată lumea. Malko începea să fie din ce în ce mai tulburat de Farida. Când o sărută uşor pe gât, ea tremură precum o pisică ce toarce, iar bazinul i se lipi şi mai tare de el.

Când ridică privirea, gura lui Malko se lipi de a ei şi o sărută. Imediat, sărutul fu întors cu abilitate. Din nefericire, discul se opri şi ea se depărtă ca şi cum n-ar fi fost nimic. În tot acest timp, toate celelalte cupluri îşi continuau mişcările lascive.

— Vin imediat, făcu ea.

Malko aşteptă câteva minute. Taher se volatilizase. Intrigat, deschise uşa prin care dispăruse Farida şi ajunse într-un hol luminat la fel de sărăcăcios ca şi camera în care stătuse până

atunci. Sprijinită de o comodă, Farida trăgea o ţigară cu haşiş...

Când îl văzu, îi adresă un surâs complice.

— Ce cauţi aici? se miră ea. Vrei?

— Nu, spuse el. Te aşteptam.

Uşor, îi luă chiştocul şi îl stinse în scrumieră. De data asta, ea fu cea care îl sărută şi îşi lipi tot corpul de el. Sânii i se striviră de pieptul lui. Spusese de mult adio tuturor inhibiţiilor. Imediat, Malko ajunse la coapse şi i le dezgoli.

— Încetează, suflă tânăra omanezâ. O să vină cineva.

În stadiul în care se afla, Malko nu avea chef să se oprească. Gura i se adânci din nou în a femeii, care se mulase pe el. Era un adevărat vulcan. În momentul în care corpul îi era scuturat de un lung tremur, femeia îl muşcă, după care căzu moale pe el: inima îi bătea nebuneşte şi îi aruncă lui Malko o privire de pasăre rănită, spunându-i cu o voce rugătoare:

— Mergi te rog la bar şi adu-mi un Cointreau cu multă gheaţă.

Malko se duse, comandă coniacul şi reveni. Farida îl savură încet şi îşi regăsi calmul.

— Trebuie să plec... spuse ea, lăsând paharul.

— Vreau să te mai văd.

— E imposibil, ştii bine că sunt măritată.

— Să ne revedem la *Al Bustan*.

— Nu.

— Atunci unde?

Ea îi aruncă o privire tristă şi amuzată în acelaşi timp.

— Nicăieri. Altfel, tot Omanul va şti a doua zi de dimineaţă. E un oraş mic şi toată lumea vede ce se petrece. Poliţia este omniprezentă, iar soţul meu este foarte puternic. Poate că într-o zi ne vom revedea în Europa.

Sau altfel spus, niciodată.

Malko îi blocă trecerea către sala de dans.

— Vreau să te mai văd. Fie şi pentru un moment.

Ea se opri, blocată şi flatată, reflectă câteva momente şi spuse:

— În fiecare zi la ora cinci, merg să-mi fac cumpărăturile la centrul comercial Sadco, la intrarea pe Medina Quabouz.

— Singură?

— Vei vedea...

Gura îi înflori într-un zâmbet şi se strecură pe lângă el.

De cealaltă parte se flirta tot mai tare. Lui Malko îi luă mai multe minute pentru a-l repera pe Taher. Acesta era în fundul grădinii, înconjurat de nişte insulare cu priviri arzătoare şi talie

de viespe. În spiritul islamismului, acestea refuzau J&B, preferând în schimb ceai fierbinte şi foarte dulce.

De data asta, nu se lăsă rugat prea mult pentru a-l urma pe Malko.

— Domnul Grinnel vrea să afle locul unde l-au ascuns iranienii pe William Schackley, spuse Malko. Crede că ai putea să-l ajuţi.

Taher lăsă deoparte paharul de J&B.

— E foarte uşor şi foarte greu în acelaşi timp. Sunt puţini şiiţi la Oman şi practic nici un iranian. Nu cunosc nici un omanez care ar putea risca într-o asemenea afacere. Englezii şi sultanul nu le permit.

— Atunci cine îi ajută?

— Câţiva dintre şiiţi sunt de partea lui Komeiny. Aici trebuie căutat. Dar e o lume foarte închisă. Locuiesc cu toţii în oraşul şiit, la Mina Quabouz, se cunosc între ei şi nu sunt decât câteva mii. Cu toate astea o să încerc. Am un prieten şiit care locuieşte acolo.

— Contactează-mă direct la *Al Bustan*, spuse Malko. E urgent.

Se îndreptă către uşă. Deschizând portiera maşinii, zări un obiect aşezat pe scaunul şoferului şi se dădu înapoi cu inima bătându-i nebuneşte. Pentru moment crezuse că era o grenadă. Dar nu era decât o brăţară din argint masiv, aşa cum purtau beduinii bogaţi. O luă şi descoperi un colţ de hârtie pe care erau câteva cuvinte: „Să mi-o aduci mâine”.

În cele din urmă, Farida nu era atât de îndărătnică.

Autostrada era goală şi în doar douăzeci de minute ajunse la hotel. Se gândi la nefericitul William Schackley. Cei care îl ţineau prizonier îi spuseseră oare că urma să fie eliberat? Ce supliciu! Înţelegea furia oară a lui Clan Grinnel.

Numai că se aflau în Orient, acolo unde nimic nu era simplu.

*

* *

— Vino imediat la birou!

Vocea lui Clan Grinnel era şi mai încordată decât de obicei, închise înainte ca Malko să apuce să întrebe ceva. Coborî imediat. Ploua! Era o ploaie caldă, foarte obişnuită în acest sezon.

Chemarea americanului nu prevestea nimic bun.

Malko trebui să ruleze cu optzeci de kilometri la oră doar pentru a evita să fie oprit. Ajunse şi îl găsi pe şeful rezidenţei CIA într-o stare de nedescris.

— Javra de Farmayan ne-a făcut! începu el. Tocmai am vorbit la Beirut. Luptătorii Hezbollah sunt în fierbere. Grupul care îl păzea pe William Schackley a fost masacrat cu aruncătoare de flăcări.

Malko simţi cum îi îngheaţă sângele.

— Vrei să spui că Farmayan l-a răpit?

— Şi încă cum! Lăsând în urmă unsprezece cadavre!

Existau suficiente motive să se ia cu mâinile de cap…

Malko se aşeză, încercând să-şi facă ordine în gânduri. De ce acest masacru? Farmayan avea trecere printre luptătorii Hezbollah, asta era sigur. La fel de sigur era şi că anumite tentacule duceau către iranieni… Problema era de a şti dacă Manoucher Farmayan omorâse la ordin sau se gândise să-şi ofere un bonus constând dintr-o afacere destul de consistentă… Din anumite considerente, Malko credea mai degrabă în prima variantă din cauza livrării de arme. Numai să nu fi fost vorba şi de o combinaţie de-a *iranienilor.*

— Ştii cumva dacă Farmayan acţionează în interes personal? întrebă Malko.

— Nu am nici o idee, mărturisi Grinnel. Şi nu avem nici un fel de contact direct cu iranienii. Doar prin intermediul lui Farmayan… în orice caz, se cam joacă cu focul.

— O să încerc să-l trag de limbă… spuse Malko.

Cu iranienii se puteau aştepta la orice… Plecă, foarte neliniştit.

Când ajunse la *Al Bustan* avu un şoc. Rolls-ul lui Ali al Faker era parcat în faţa intrării. Nu avu nici măcar timp să intre în hotel. Şoferul îi ieşi în întâmpinare.

— Excelenţa Sa doreşte să vă vadă imediat, îl anunţă el. Vă aşteaptă.

Malko urcă în Rolls, întrebându-se ce altă belea avea să-i mai cadă pe cap.

Capitolul IX

Excelenţa sa Ali al Faker era vizibil preocupat.

Cum Marjorie nu se vedea pe nicăieri, un servitor negru ca abanosul îl conduse pe Malko în biroul omanezului. Acesta din urmă nu aşteptă prea mult pentru a începe discuţia.

— E o mare problemă, anunţă el.

— Care?

— Tocmai l-am văzut pe domnul Kosrodar, însărcinatul cu afaceri iranian. A primit un mesaj de la Teheran. I se recomanda să nu-l mai predea pe William Schackley americanilor aşa cum fusese prevăzut.

Malko simţi un nod în gât. Era o catastrofă.

— Pentru care motiv? întrebă el. Armele sunt în curs de livrare.

Ali al Faker îşi mângâie bărbia, stânjenit.

— Se pare că domnul Farmayan nu şi-a ţinut angajamentele. Grupul de luptători Hezbollah care îl ţineau prizonier, primise de la Teheran cale liberă pentru a-l elibera în schimbul unei recompense financiare dată de domnul Farmayan. În cadrul unui acord privind livrarea de arme. Trebuia să le dea două milioane de dolari. În loc de asta, el a racolat câţiva miliţieni din grup care şi-au masacrat într-un mod oribil camarazii. Crezând că acţionează la ordinul superior al lui Imam Komeiny.

Malko fierbea. Farmayan era mai râu decât îşi imaginase el. Chris îl judecase corect.

— Americanii nu sunt amestecaţi în nici un fel în afacerea asta. E o problemă internă, remarcă el.

— Cu siguranţă, admise Ali al Faker. Numai că Hodjatoleslam Montazeri – mâna dreaptă a lui Komeiny – a fost obligat să se dezică de aceasta operaţiune, cu riscul de a le întoarce spatele tuturor luptătorilor de la Bekaa.

Omanezul părea sincer enervat. Avea şi de ce.

— Şi ce se va întâmpla cu William Schackley? întrebă Malko.

— Aici e problema, făcu Ali al Faker. Iradj Kosrodar a primit instrucţiuni de la Teheran ca prizonierul să fie transferat în sarcina miliţienilor cu care a venit. Pentru că e vorba de un spion, aceştia sunt gata să îşi asume acum responsabilitatea să-l ţină prizonier.

Malko sondă din nou ochii negri ai musulmanului. Ce mai pregătea oare?

Totuşi, celălalt părea destul de sincer.

— Bănuiesc că ghiciţi care va fi reacţia lui Clan Grinnel, spuse el cu o voce măsurată. E un caz foarte delicat... Niciodată americanii nu vor accepta să-l piardă pe William Schackley. Atât timp cât au livrat deja o parte din arme Teheranului, iar celelalte sunt în curs de livrare.

— Americanii nu au cum să ne dicteze nouă cum să ne purtăm, făcu omanezul sec. Dar le înţeleg poziţia.

— Ce veţi face?

— Am cerut timp de gândire. Pentru moment, nimeni nu va ieşi din Oman. Situaţia este sub controlul meu. Dar cred că, punând cap la cap tot ceea ce ştiu, luptătorii care îl păzesc pe William Schackley nu vor fi tentaţi să-l asasineze.

— L-aţi anunţat pe Farmayan?

— Da. Şi pretinde că a fost obligat să acţioneze astfel, din cauză că gruparea care îl ţinea prizonier pe William Schackley şi-a schimbat cuvântul în ultima clipă.

Telefonul sună, întrerupându-i. Ali al Faker răspunse. După tonul vocii sale, Malko ghici că vorbea cu cineva important, conversaţia dură mai multe minute. Atunci când închise, omanezul avea un aer şi mai contrariat.

— Era Maiestatea Sa, spuse el. L-am ţinut la curent cu ce se petrece. Doreşte să pună urgent capăt acestei afaceri, expulzându-i din ţară către Iran. Pe toţi cei care sunt amestecaţi în ea.

— Inclusiv pe William Schackley?

— Maiestatea Sa îl compătimeşte, dar nu poate ignora raţiunile de stat.

— E monstruos, spuse Malko. Inuman. Nu-l puteţi lăsa să facă aşa ceva.

După privirea pe care i-o adresă Ali al Faker, realiză că vorbea degeaba. În Orient, viaţa omenească avea valoare foarte mică. Şi a unui necredincios, valora şi mai puţin. Împărţit între furie şi descurajare, se ridică.

— Manoucher Farmayan mi-a promis că va cere un răgaz de patruzeci şi opt de ore. I s-a acordat. Cu iranienii totul e posibil. Cât timp aşteptaţi, împiedicaţi-l pe prietenul dumneavoastră, domnul Grinnel, să comită şi alte greşeli.

Malko urcă din nou în Rolls-ul alb. Situaţia era mult mai rea decât îşi imaginase el.

*

* *

Clan Grinnel era într-o stare de nedescris. Tremura de furie.

— Cu mine în viaţă, nici unul dintre ticăloşii ăştia nu va ieşi viu din Oman. Avem destule forţe cantonate în strâmtoarea Ormuz, pentru a intercepta tot ce iese din ţara asta de rahat, pe apă. Sau în aer...

— Crezi că Washingtonul va declara război Omanului pentru William Schackley? întrebă Malko sceptic.

— Război nu, dar blocadă, da.

— Trebuie să încercăm să negociem, îl sfătui Malko.

— Cu cine?

— Cu iranienii de aici. Cu cei care deţin ostaticul. Nu cred că au prea multă autonomie, dar putem încerca. Pentru iranieni, poate e doar o chestie de bani. Asta ne va da nouă timp să îl găsim pe William Schackley şi să încercăm o acţiune. Taher ar trebui să fie la muncă de acum...

— Bine, acceptă şeful rezidenţei. Cât aşteptăm, du-te să-l vezi pe ticălosul de Farmayan. Transmite-i din partea mea că dacă iese rău, îl voi urmări până la capătul lumii.

Malko ieşi din biroul de la Penta Tech Co. Parcarea era un furnal. Ajuns la *Al Bustan*, formă 9800. Răspunse chiar Manoucher Farmayan.

Iranianul nu-i lăsă timp să deschidă gura.

— Ştiu ce se petrece, spuse el. Îmi pare rău. E o teribilă neînţelegere.

— Ce intenţionezi să faci? întrebă Malko.

— Sunt în discuţii cu Teheranul, afirmă iranianul. Voi vorbi chiar cu Hodjatoleslam Montazeri într-o oră. E un vechi prieten de-al meu.

— Nu mă interesează, spuse sec Malko. Şi vreau să intru în contact cu domnul Kosrodar.

Manoucher Farmayan tresări.

— În nici un caz. Asta ar pune totul în pericol. Aveţi încredere în mine. De altfel, Kosrodar nu poate face nimic. Dar vreau să deblochez situaţia. Vino să mă vezi pe la ora şapte.

Această afacere atât de simplă la început devenise imposibilă, ilustrare perfectă a situaţiei din Orientul Mijlociu. Fiecare căuta să-l păcălească pe celălalt şi totul va exploda în cele din urmă.

Trăgeai de un fir şi în spate puteai să dai peste o pătură capcană. Malko privi pe fereastră. Chris şi Milton se prăjeau pe

marginea piscinei, roşii ca nişte raci. Erau singurii care trăgeau foloase din această misiune.

Încercă să dea de Taher la birou. Nimic. Încercă în maşină. Acelaşi rezultat.

Piscina nu îl tenta. Trebuia neapărat să vină cu nişte idei noi. Brăţara groasă de argint aşezată pe noptieră, îi aminti de întâlnirea lui cu Farida. Era perfect.

Atât timp cât sultanul nu se gândea la ei, era mai bine să nu atragă atenţia. Erau într-o ţară totalitară şi chiar dacă Clan Grinnel era protejat de imunitate diplomatică, nimic nu-i împiedica pe omanezi să îi expulzeze. La urma urmei, nu ar fi fost decât o joacă de copii pentru omanezi să se debaraseze discret de iranieni şi de ostaticul lor.

*

* *

Maşinile erau parcate la întâmplare în faţa Centrului Comercial Sadco. De la patru la opt seara, toată burghezia din Oman venea acolo pentru a vizita rarele buticuri cu adevărat elegante din oraş. Malko aştepta în maşină de o jumătate de oră, încercând să mai uite din griji. În cele din urmă, un Jaguar albastru, cu o femeie singură la volan, opri la câţiva metri de el.

Era Farida.

Tânăra parcă pe trotuar la fel ca toată lumea şi ieşi. Malko claxonă uşor. Ea se întoarse şi veni încet către maşină. Purta o rochie foarte mulată şi pantofi asortaţi. O eşarfă îi ascundea părul... îi deschise portiera, urcă şi el îi întinse brăţara.

— Ţi-am adus-o.

— Mulţumesc. Să nu rămânem aici.

Ea îşi deschise poşeta şi băgă brăţara înăuntru. Malko porni.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Nu ştiu.

Parcă erau în California de Sud. După Al Quorum Roundabout, acolo unde se găsea centrul comercial, strada Sultan Quabouz, adică autostrada, se despărţea în două: la nord – Quorum Heights Road mergea către Mascate, iar la sud – Al Nahda Street, curgea către Ruwi. Între ele erau dealurile golaşe cu câteva construcţii răsfirate ici-colo.

Malko ajunse exact între cele două ramuri, pe un drum asfaltat care nu părea să ducă nicăieri. Merse cam un kilometru şi se opri.

O prinse pe tânără în braţe şi gura lui strivi orice urmă de

protest. O bună bucată de vreme, flirtară, timp în care rochia de jerseu a Faridei se ridica din ce în ce mai sus către coapsele bronzate. Ea se retrase în momentul în care Malko îi smulgea slipul, după ce, cu câteva clipe mai devreme făcuse acelaşi lucru şi cu al lui.

— Încetează!

Privirea îi căzu pe sexul întins. Brutal cu bună ştiinţă, Malko o apucă de ceafă. Existau momente în care trebuia să fie cinic.

— În felul ăsta te vor vedea mai puţin, spuse el gentil, trăgând-o către bazinul lui.

Gura femeii abia îl atinse, că femeia se ridică precum un resort, foarte furioasă.

— Ticălosule! Du-mă imediat înapoi. Nu sunt o curvă.

Gâfâia, cu sfârcurile sânilor gata să-i rupă rochia. Se înfruntară din priviri câteva secunde, după care Malko spuse:

— Nu-mi place aglomeraţia din Tantale. Am chef de tine.

O luă în braţe şi furia i se risipi.

Farida se freca de el. Limba îi intrase adânc în gură, coapsele i se deschiseseră singure. Malko îşi spuse că ar fi putut să o aibă în felul ăsta în maşină, pe marginea şoselei... Brusc ea se depărtă. Cu ochii la fel de strălucitori ca şi când ar fi fumat haşiş.

— Hai să mergem, spuse ea.

— Unde? întrebă el.

Neîncrezător.

— Mai departe. Vezi clădirea cu sigla Mercedes pe ea?

Vârful dealului vecin era ocupat de un depozit uriaş. Malko demară, mâna fiind introdusă între coapsele Faridei care îi spuse să intre în incinta care înconjura depozitul. Era mult teren acolo.

— Dar va fi plin de lume, obiectă el.

— Nu, afirmă Farida. Nu e nimeni. Clădirea s-a prăbuşit parţial încă înainte de a intra în funcţiune. Calcule greşite ale arhitecţilor...

Chiar că nu se vedea nici o urmă de viaţă pe acolo! Dădură o tură, descoperind numai cutii goale de conserve, table ruginite, o dezordine de nedescris. În spatele clădirii, o duzină de steaguri noi erau aliniate lângă o inscripţie: Al Faker Import... Totul aparţinea omanezului. Malko parcă între doi mastodonţi şi încercă să o prindă în braţe.

— Să mergem în interior, spuse ea. Va fi mai bine...

Era o amestecătură de grinzi, excavaţii şi diverse rămăşiţe. Două mii de persoane ar fi stat aici fără grijă. O linişte mormântală. Malko văzu la dreapta nişte birouri neterminate. Ar

fi putut fi mai confortabile decât pământul prăfuit.

Farida se lăsă uşor dusă într-acolo.

Geamurile nici măcar nu mai fuseseră puse. Erau mobile sparte, o dezordine imensă, dar mocheta... Farida nu ezită nici o secundă. Cu o urmă de zâmbet, îşi ridică rochia şi o scoase peste cap. Minusculul slip din dantelă albă alunecă în lungul piciorului şi se debarasă de el cu o lovitură bruscă. Tot ce mai avea pe ea erau acum pantofii. Se lăsă să cadă pe spate, ajunse la pământ şi îl trase pe Malko peste ea, cu o forţă incredibilă.

— Vino! spuse ea în şoaptă cu o voce răguşită, identică cu cea care îl electrizase în ajun. Trage-mi-o!

Scoase un oftat sfâşietor atunci când se afundă în ea. Picioarele i se ridicară, încrucişându-se pe spatele lui Malko.

— Da! Aşa! murmură ea. Tare şi repede.

Începu să o piseze ca un nebun, smulgându-i de fiecare dată gemete de plăcere.

Farida îşi împinse bazinul în faţă, trimiţându-şi picioarele în toate direcţiile. Malko vru să schimbe poziţia, dar ea îl împiedică.

— Nu, rămâi aşa. Vreau să te simt peste mine.

Cabrat deasupra ei, el continuă, când mai repede, când mai încet. Apoi, simţindu-se gata să explodeze, îi ridică şoldurile aproape vertical, toată greutatea lui lăsându-se pe bazinul ei. Avea impresia că membrul lui întins la maximum forează o gaură în trupul oferit de tânăra femeie. Strigătul răguşit pe care îl scoase Farida în momentul în care el explodă înăuntru, făcu depozitul să răsune din cauza ecoului.

Picioarele lungi ale femeii căzură pe mochetă şi râmase ca moartă, cu braţele înnodate încă pe ceafa noului său amant, cu părul năclăit de transpiraţie şi cu machiajul curgându-i pe faţă. Se simţeau bătăile nebuneşti ale inimii...

Brusc, începu să râdă nebuneşte, fără nici un motiv.

— Ce te-a apucat? întrebă Malko.

— Când mă gândesc că am cea mai frumoasă casă din Oman! spuse ea. Cu paturi late de trei metri, piscină olimpică şi o mochetă în care te afunzi până la glezne... E pentru prima dată când fac dragoste în felul ăsta. Dar e minunat.

— S-ar spune că nu ai mai făcut-o de mult timp, remarcă el.

— De ieri seară, spuse ea simplu. Soţul meu mă iubeşte mult, atâta doar că se gândeşte doar la el. Se aruncă pe mine, se agită puţin şi ejaculează. Nu m-a mângâiat niciodată. De asta mi-ai făcut poftă mai devreme în maşină. Aveai mâinile atât de blânde.

— Îl înşeli adesea?

— E pentru prima dată, spuse ea Cu un omanez nu aş îndrăzni. Pentru asta, la serate îmi place să flirtez, să aprind bărbaţii şi câteodată, juisez în timp ce dansez. Ca mai deunăzi.

Nu era prea vesel pentru o femeie atât de frumoasă ca Farida. Se ridică cu o grimasă de durere.

— Mă doare spatele.

Se întoarse şi Malko văzu că avea coloana vertebrală julită până la sânge. Se frecase de mochetă, în furia amoroasă de mai devreme.

— Ce o să-i spui soţului tău?

— Că m-am lovit la gimnastică, spuse ea cu un zâmbet complice.

Ieşiră înlănţuiţi, înmuiaţi de soarele violent. Locurile erau la fel de goale. Era curios, acest dinozaur izolat în mijlocul oraşului, în timp ce coborau către centrul comercial. Malko întrebă:

— Când te mai revăd?

Farida se întrerupse din machiat.

— Nu ştiu. Oficial, e imposibil. O să încerc să te invit la un dineu zilele astea. Altfel, vin în fiecare zi la Sadco. Dar nu vei putea să mă întâlneşti.

— Dar tu? Ai putea să-mi telefonezi…

— Nu, e prea periculos. Convorbirile tale sunt cu siguranţă ascultate. Şi cel care o face e prieten cu soţul meu. Ar putea fie să-l facă să cânte, fie să mă facă pe mine.

Frumoasă mentalitate.

Se despărţiră după un sărut fugitiv. Cu o mică strângere de inimă, Malko privi cum silueta somptuoasă a Faridei se îndepărtează către Jaguar.

Reveni la realitatea dură. William Schackley trebuia salvat.

*

* *

Manoucher Farmayan depărtă cele două gărzi înarmate care păzeau ascensorul numărul 7. O făcu cu mâinile întinse şi cu un zâmbet larg. Malko se întrebă ce ascundea această amabilitate bruscă. Ajunseră în salonul în care o avusese pe Susanna Rawlings. Îi aştepta un platou cu ceai. Iranianul îi turnă el însuşi lui Malko, adăugând mult zahăr, după moda orientală.

— Am vorbit îndelung cu Hodjatoleslam Montazeri, anunţă el şi am putut să lămurim neînţelegerea care ne despărţise la un moment dat…

Lui Malko îi venea să-l sărute pe craniul chel.

— Asta înseamnă că operaţiunea se va desfăşura aşa cum a fost prevăzut, concluzionă el.

Ochii negri ai iranianului se fixară asupra lui, total inexpresivi.

— Mai e încă o mică problemă, continuă el. Prietenul meu Montazeri a recunoscut că eu am acţionat aşa cum trebuia dar, din păcate, el nu este destul de puternic pentru a trece dincolo de voinţa imamului Komeiny.

Bomboana începea să se amărască.

— Asta ce înseamnă?

Manoucher Farmayan îşi luă răgazul de a bea o gură de ceai, înainte de arunca:

— Din păcate sunt scos din afacere. Însărcinatul cu afaceri la Oman, Iradj Kosrodar, nu ascultă decât de Komeiny şi oamenii care au fost aduşi de la Beirut i-au fost puşi la dispoziţie. Nu mai vor să mă vadă.

— Unde se află?

Ochii mari ai lui Manoucher Farmayan încercară să exprime o onestitate totală.

— Vă jur că nu ştiu! Undeva în comunitatea şiită. Poate chiar la Kosrodar. Ne-am despărţit la aeroport.

Un înger trecu, cu un cuţit între dinţi. Iranianul tăcu, cu mâinile încrucişate pe abdomenul uriaş. În aparenţă cufundat într-o meditare dureroasă.

— Ce veţi face în continuare? întrebă Malko care abia se abţinea să nu-i sară la gât.

— Am hotărât să mai rămân câteva zile la Oman, în caz că mă mai pot face util în vreun fel.

Malko se abţinu să-i spună ce ştia. Dacă nu părăsea Omanul, era din cauză că nu-i permitea Ali al Faker...

— Când apreciaţi că ne veţi putea înapoia pietrele preţioase? întrebă el suav.

Manoucher Farmayan nu se aştepta la asta. Exclamă pe un ton dureros:

— Să le restitui! Dar sunt ale mele!

Susanna Rawlings tocmai intrase în linişte în încăpere. Se amestecă în discuţie.

— Nu văd care ar fi motivul pentru care domnul Farmayan ar înapoia pietrele. Corespund unei acţiuni care a fost îndeplinită...

— Nu, spuse Malko. Ostaticul nu a fost înapoiat şi nu ştim nici măcar dacă îl mai putem recupera.

— Mi-am riscat viaţa pentru a-l scoate din Beirut, făcu Manoucher Farmayan pe o voce plângătoare. În plus, oamenii de

la Teheran refuză acum să-mi plătească a doua tranşă de arme pe care eu deja am reglat-o cu americanii. Această afacere mă va costa mulţi bani.

Îşi lăsă sprâncenele în jos, cu un aer profund îndurerat. Era un impas. Stăpânindu-şi furia, Malko întrebă:

— Deci o să negociez cu domnul Kosrodar.

Iranianul dădu din cap.

— Puteţi încerca. Dar el nu are nici o putere. Nici măcar eu nu vă pot ajuta. Kosrodar nu vrea să vorbească cu mine la telefon. Dar sunt sigur că prin intermediul Excelenţei Sale Ali al Faker, veţi putea să intraţi în legătură cu el.

Se ridică cu o grimasă de durere.

— Rinichii mei... Trebuie să am grijă de ei cumva.

De această dată, Malko merse singur la ascensorul numărul 7. Nebun de furie. Era aproape sigur că iranienii se pregăteau să le vândă pentru a doua oară acelaşi ostatic. Şi, în plus, nici măcar nu aveau intenţia de a-l livra... în atrium îi găsi pe Chris Jones şi Milton Brabeck, roşii precum creveţii, afundaţi într-o canapea. Chris parcurgea cu aviditate o broşură a Air France pe care o găsise acolo. Malko citi peste umărul lui: Nisa – New York. Două bilete la preţ de unul! La Clasa întâi, Club sau Economic.

— Ce păcat că nu suntem la Nisa, suspină gorila.

— Nu există decât Nisa. Mai sunt şi alte locuri, spuse Malko. Milton răcni ca un leu înfometat.

— Deci, tot în şomaj suntem?

— Cred că nu se mai prelungi mult, făcu Malko.

Taher tocmai intrase în lobby şi venea către ei cu un zâmbet optimist.

— Mor de sete, spuse el.

*

* *

După primul pahar de J&B, omanezul se simţea deja mai bine. *Al Bustan* era unul dintre rarele locuri publice în care un arab avea dreptul să servească alcool. Taher închise ochii de mulţumire, înainte de a anunţa:

— Cred că domnul Grinnel va fi mulţumit. Am găsit pe cineva care ne va ajuta...

— Cine? întrebă Malko.

— Un poliţist. Lucrează la aeroport şi m-a mai ajutat câteodată să trec prin vamă casete şi reviste porno. Cere o mie de dolari în avans.

— E rezonabil.

Comparativ cu cele opt milioane ale lui Farmayan…

— Atunci, luaţi banii şi veniţi. Vă aştept în maşină.

Malko i se alătură lui Taher peste câteva minute. Avea un Jaguar. Radioul urla o melodie de Cat Stevens. O luară pe autostrada care ducea la Ruwi, întoarseră la dreapta în faţa Sheratonului, pentru a putea ajunge la autostrada Al Nahda. Taher ieşi la al doilea scuar. În cele din urmă opri într-o parcare, unde se mai găsea o singură maşină – un taxi Mercedes.

— E prietenul meu, anunţă Taher.

Se apropiară de taxi. La volan era un arab prost ras. Cu capul mare, îmbrăcăminte destul de jegoasă, mâini grăsuţe şi o privire zburătăcită. Îi adresă lui Malko un zâmbet servil şi lui Taher câteva cuvinte în arabă.

— E mulţumit să vă întâlnească, traduse acesta.

— Chiar e un taxi?

— Nu, e acoperirea lui. Îi ia pe suspecţii care îi sunt semnalaţi de colegii de la imigrări. Apoi, încearcă să îi facă să vorbească în timpul cursei şi dacă spun prostii, îi duce direct la Serviciul de Securitate Internă. Acolo, se ocupă de ei.

— Şi nu e recunoscut? se miră Malko.

Taher zâmbi larg.

— Nu, pentru că aceştia nu mai pleacă niciodată de aici.

Celălalt asculta, cu ochii lăsaţi modest în jos, mângâindu-şi câteodată cu discreţie organele genitale.

— Ce ştie despre ce ne interesează pe noi?

Întrebare – răspuns în arabă.

— Crede că ar putea să găsească locul în care se află William Schackley.

Malko scoase mica legătură de bancnote de o sută de dolari. Poliţistul le numără cu grijă înainte de a-i spune câteva cuvinte lui Taher.

— Vă va suna diseară la *Al Bustan.* Numele lui este Aziz. Va cere doar numărul camerei dumneavoastră. Spune că ştie destulă engleză pentru asta.

Aziz urcă în taxiul lui şi se îndepărtă, timp în care Taher ajunse din nou pe autostradă. Malko era mai degrabă sceptic privind eficacitatea acestui delator care probabil că lucra şi pentru englezi şi pentru omanezi. Taher explică:

— I-am promis două mii de dolari dacă reuşim să găsim ostaticul.

Asta da, motivaţie ideologică…

*

* *

Clan Grinnel făcea biluţe din pâine aşteptând să vină şi restul mâncării. Era foarte preocupat şi nici măcar murmurul jetului de apă din centrul atriumului nu avea puterea să-l calmeze. Restaurantul de la *Al Bustan* era gol în întregime. Americanul ridică ochii către consola enormă.

— Când mă gândesc că javra de Farmayan e cazat acolo sus şi că nu pot să merg să-l scutur puţin…

Manoucher Farmayan nu se obosea să coboare până la parter. Toate mesele îi erau duse sus.

— Nu e totul pierdut, făcu Malko. Omanezii ştiu că Statele Unite vor face urât dacă îl lasă să plece pe William Schackley. Lui Farmayan nu-i e indiferent faptul că nu-l veţi ierta niciodată… Iranienii au găsit o ocazie extraordinară să ne facă să-l plătim pentru a doua oară pe William Schackley.

— Şi cei unsprezece tipi puşi la frigare? obiectă Grinnel.

— Suntem în Orient. Aici sângele se şterge cu bani…

— Am spus deja că nu trebuia să ne încurcăm cu ticălosul de Farmayan, făcu americanul.

— Israelienii nu pot interveni? întrebă Malko.

Grinnel se strâmbă.

— M-am gândit şi eu la asta. Dar când e vorba de un rahat, Mossad-ul se face că plouă. Dacă i-ai auzi acum, ar spune că nici măcar nu-l cunosc pe Farmayan…

— Mai ai noutăţi de la Dubai?

— Transbordarea s-a terminat, spuse Grinnel sobru. Iranienii au plecat cu rachetele.

Un chelner se apropie de Malko.

— La telefon, domnule.

Aparatul era la recepţie. Scos din furcă. Malko auzi o voce necunoscută, vorbind o engleză înspăimântătoare. Sfârşi prin a înţelege că e vorba de Aziz, falsul şofer de taxi. Părea foarte încântat, dar nu reuşea să se exprime. În total, ştia trei cuvinte în engleză. Malko trebui să se resemneze şi trecu telefonul recepţionerului libanez. Acesta traduse:

— E un domn care v-a văzut azi-dimineaţă. Spune că se află la Mina Quabouz şi că vrea să vă vadă…

— Unde mai exact?

Un nou schimb de replici.

— Vă va aştepta la începutul străzii Al Corniche, în faţa

moscheii şiite. Spune că e urgent.

Malko merse numai în sărituri până la masă.

— Era poliţistul lui Taher, anunţă el. A găsit ceva.

Trăsăturile încordate ale lui Grinnel se luminară dintr-o dată.

— Mergem! făcu el. Chris şi Milton: aveţi trei minute să vă pregătiţi.

— Dar suntem gata, spuseră gorilele în cor.

Vestele le erau efectiv deformate de nişte umflături suspecte... Malko semnă nota de plată şi traversară holul care înconjura fântâna.

Şeful de sală alergă în urma lor, agitând o tavă în mână.

— Domnilor, nu serviţi desertul?

Clan Grinnel se întoarse cu un zâmbet sinistru.

— O să-l servim afară.

Capitolul X

Aziz aprinsese o ţigară şi supraveghea cu un ochi distrat pasajul boltit care ducea în oraşul şiit, chiar lângă mocheta ale cărei ferestre dădeau pe Al Corniche Street. Taxiul îi era oprit pe strada care era perpendiculară pe Al Corniche.

De cealaltă parte începea un alt univers în care chiar şi flegmaticii poliţişti omanezi intrau cu inima strânsă. Nu mai erau portrete ale lui Komeiny, dar se întâlneau adesea în camere sau în curţi. Aziz bătea darabana pe volan, pătruns de cântecele din moschee.

Una dintre portiere se deschise brusc şi înainte de a avea timp să protesteze, un tip mare şi bărbos se lăsă să cadă pe bancheta din spate, urmat imediat de al doilea, ceva mai costeliv. Aziz se întoarse, furios.

— Nu, nu, nu sunt liber. Aştept clienţi!

— Nu mergem departe, preciză cel mai mic.

Vorbea araba cu accent iranian. În acelaşi moment, portiera din dreapta faţă se deschise şi un al treilea bărbat se instală lângă Aziz, spunând:

— Vei fi înapoi în cinci minute. Mergem doar până la Sidab.

Un sat de pescari în apropiere de Mascate. Acesta era omanez. Furios. Aziz repetă:

— Aştept clienţi! Străini, nu pot să mă mişc de aici.

— Hai, porneşte odată, făcu cel mare cu o intonaţie ameninţătoare.

Aziz privi în jurul lui. În afară de un bătrân aşezat pe jos, nu mai era nimeni pe stradă. Înţelese că bărbaţii nu vor ieşi din taxi. Fără nici un chef, porni motorul şi o luă înapoi pentru a ocoli scuarul de la Al Minnaia. Cursa asta nu trebuia să îi ia mai mult de un sfert de oră. Porni în viteză pe banda dublă de asfalt, strălucitor luminată. Brusc, chiar când ajunse în faţa restaurantului Al Fajirah, cel care stătea lângă el spuse:

— Ia-o la dreapta!

La dreapta nu era decât vechiul drum către Ruwi, dezafectat de când fusese construită autostrada Al Minnaia. Fruntea i se acoperi de sudoare.

— Nu e drumul către Sidab, făcu el.

Cu o mână hotărâtă, vecinul său trase de volan. Taxiul derapă

puţin şi părăsi Al Corniche. În acelaşi moment, tipul mare din spate se aplecă înspre el şi Aziz simţi cum o coardă de pian i se strânge în jurul gâtului. Scoase un strigăt strangulat şi scotoci febril sub scaun pentru a scoate de acolo pistolul. Bărbatul strânse puţin mai tare şi Aziz, abandonând arma, încercă să introducă un deget între firul metalic şi pielea gâtului. Cu ochii ieşiţi din orbite, auzi vocea celui din dreapta spunând:

— Mergi mai înainte!

Aziz se agăţă de volan. Presiunea asupra gâtului mai slăbi puţin, doar atât cât să poată conduce. Farurile luminau o pistă goală, care şerpuia prin canionul Bardah. Nici o lumină, nici o casă. Parcurseră astfel cinci sute de metri.

— Opreşte şi stinge farurile!

Omanezul era acoperit de transpiraţie.

— Nu sunt taximetrist, bolborosi el. Lucrez pentru Serviciul Intern de Securitate.

— A, da! făcu din spate tipul cel mare.

Aziz aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Cu mâna stângă, cel din spate ţinea puternic capetele firului care îl strangula. Parcă ţinea hăţurile unui cal. În mâna dreaptă ţinea un pumnal cu lama de cel puţin treizeci de centimetri. Vârful era aşezat în spatele scaunului său. Dintr-o dată, necunoscutul îl înfipse pe tot în scaun.

Aziz resimţi o durere atroce. Avea impresia că *îi smulseseră* inima. Vru să se aplece în faţă. Dar firul de metal îl reţinea lipit de scaun. Mai mult de un minut, el se zbătu, timp în care aorta secţionată se golea în interiorul corpului său. La sfârşit fu scuturat de o singură tresărire şi vomită un jet de sânge care se strivi de parbriz.

*

* *

Malko se opri chiar în faţa moscheii şiite din al cărei minaret se mai auzea încă un fel de bocet.

Nu se vedea nici o urmă de taxi. Coborî şi exploră drumul fără prea mult succes.

Câţiva omanezi ieşiseră la aer pe malul mării, de cealaltă parte a autostrăzii. Siluetele vapoarelor purtătoare de containere se vedeau sub clar de lună. Un cargou tocmai termina de descărcat cele douăzeci de mii de tone de zahăr alb. Totul se petrecea la lumina proiectoarelor care îi luminau pe docherii indieni care roiau precum furnicile, încărcaţi cu saci de câte

cincizeci de kilograme.

— Să aşteptăm puţin, propuse Malko revenind la maşină.

Cei patru bărbaţi aşteptară douăzeci de minute. Nu se vedea nici o urmă de vehiculul lui Aziz.

— Să mergem înapoi la hotel. Poate a lăsat un mesaj.

Nimic nici la *Al Bustan*. Clan Grinnel îl sună pe Taher. Nu era acasă.

— Probabil că e la amantă, spuse americanul.

Direcţia Mascate. Capitala dormea. Nici măcar o pisică pe Al Sadyn – strada principală. Grinnel, care luase volanul, opri în spatele unei căsuţe din spatele ambasadei Franţei şi bătu la uşă. Taher apăru, cu bustul gol, îmbrăcat într-un fel de sari.

— E nevoie de tine, zise americanul.

Omanezul îi introduse într-o cameră mare în dezordine în care o fată îmbrăcată doar în slip picta un imens tablou abstract. Păru că abia remarcă prezenţa celor patru bărbaţi. Un fum dens de haşiş plutea în aer. Chris şi Milton strâmbară din nas.

Câteva minute mai târziu, Taher reapăru îmbrăcat ca un european şi cei cinci bărbaţi părăsiră casa. Pe drum, Clan Grinnel îi explică ce se petrecuse. Omanezul părea îngrijorat.

— Aziz este serios şi întotdeauna înarmat, spuse el. În plus, se bucură de respect. Toată lumea ştie că lucrează cu Serviciul de Securitate Internă… O să merg să văd dacă pot să aflu ceva. Aşteptaţi-mă la hotelul Al Nalida.

Îl lăsară acolo şi se instalară pe terasă, chiar în faţa iahtului regal, ancorat în rada de la Mina Quabouz.

Puţin mai târziu, Taher reveni îngrijorat.

— L-am reperat, spuse el. Îşi lăsase maşina în spate şi se găsea în oraşul şiit. După aceea, a aşteptat la volanul taxiului şi au urcat trei bărbaţi. Au plecat în direcţia capitalei…

— Să refacem drumul, spuse Malko.

Porniră încet pe strada Al Comiche. Cinci sute de metri mai departe, pe stânga, chiar în faţa mării, se găsea restaurantul *Al Fajirah.*

— Opreşte, ceru Taher.

Traversă pentru a-l întreba pe portarul restaurantului pescăresc. Când reveni la maşină, era şi mai întunecat.

— A văzut un taxi luând-o pe drumul vechi care duce la Ruwi, acum ceva mai mult de o oră. L-a mirat pentru că nimeni nu o mai ia pe acolo.

— Să mergem să vedem, spuse Malko.

Drumul şerpuia la picioarele Bardahului, pentru a coborî pe

cealaltă parte, spre Ruwi. Luminile oraşului dispăruseră.

— Iată-l, aruncă Malko.

O maşină era oprită înaintea lor, blocând drumul. Dintr-un singur elan, cei cinci bărbaţi ieşiră din maşină. Aerul era umed şi liniştea absolută. Se găseau într-un tel de canion strâmt.

Cu pistoletul său extraplat în mână, Malko se apropie de Mercedes. Era un taxi după cum arăta cutia verde de pe acoperiş. Deschise uşa din stânga-faţă şi plafoniera se aprinse.

Un bărbat era aşezat pe scaun, cu capul lăsat pe spate. Îţi trebuia multă bunăvoinţă pentru a-l recunoaşte pe Aziz. Faţa sa rotundă era toată o crustă de sânge. Cu groază, Malko văzu că îi smulseseră ochii. Însă asta nu era totul: limba îi fusese tăiată şi apoi pusă la loc între dinţi, învelită într-o hârtie de o sută de dolari. Bustul îi părea lipit de scaun din cauza sângelui.

— Dumnezeule! făcu Clan Grinnel cu o voce albă.

Până şi lui Chris Jones şi Milton Brabeck li se tăiaseră picioarele.

— Sunt nişte animale, aruncă Milton.

— Ce vrea să însemne asta?

Taher abia se abţinu să nu vomite.

— Nu sunt omanezi cei care au făcut asta, afirmă el.

Fără un singur cuvânt, reveniră la Honda. Nu înainte de a scotoci prin buzunarele lui Aziz. Fără a găsi însă nimic semnificativ. Drumul era atât de îngust. Încât trebuiră să dea înapoi mai mult de un kilometri pentru a putea să întoarcă.

*

* *

— Cu siguranţă că a aflat ceva şi l-au lichidat, afirmă Clan Grinnel.

Pentru a scăpa de lobby-ul imens, într-adevăr sinistru, se refugiaseră în camera lui Malko. Acesta îşi pusese puţină votcă într-un pahar. Viziunea oribilă îi mai dansa încă în faţa ochilor.

Colaborarea lui Aziz nu fusese lungă. Măcar dacă ar fi spus mai multe la telefon.

— Nu cred că poate fi în oraşul şiit, începu Taher. Acolo se cunosc cu toţii. Bineînţeles că Aziz avea informatorii lui. Probabil că a fost imprudent... E o învălmăşeală de cavităţi care comunică între ele, chiar şi grote tăiate în stâncă. Şiiţii nici măcar nu vor să-i accepte în moscheea lor pe cei de alte rituri. A trebuit ca sultanul să-i ameninţe că îi va rade pe toţi şi numai aşa au o mai mare deschidere.

Clan Grinnel lovi măsuţa joasă cu patul palmei.

— Ce tâmpenie. Gândiţi-vă că William Schackley se găseşte la mai puţin de o milă de aici şi noi suntem neputincioşi! Trebuie să-i stimulăm pe omanezi.

— Fii atent, îl sfătui Malko. Dacă îi sperii, li se va face frică şi ne vor spune numai prostii. Vreau să explorez pista cu Kosrodar mâine dimineaţă.

— Domnul meu! făcu şeful rezidenţei CIA, dacă aş şti unde se află, aş merge acolo cu un lansator de flăcări. Ca şi gunoierul de Farmayan. Sunt gata să chinui toţi şiiţii din oraşul ăsta împuţit pentru a ne recupera omul.

— Mai e ceva care ar putea să ne ajute, sugeră Taher. Un şiit care a avut probleme aici. A plecat în Iran în 1980 prin Bahrein, pentru a urma cursuri revoluţionare. Când s-a întors, l-au arestat şi l-au băgat la închisoare pentru cinci ani.

— Unde e acum?

— Lucrează într-o bancă, dar mai are destule contacte cu Iranul şi susţinătorii lui Komeiny. Sunt sigur de asta. Merge adesea în oraşul şiit. Aziz este cel care l-a arestat…

Malko revăzu bancnota de o sută de dolari, vârâtă în gura informatorului. Şiiţii nu glumeau. Se uită la ceasul Seiko pe care îl purta la mână. Era unu dimineaţa.

— Să mergem la culcare, propuse el. Mâine avem multe lucruri de făcut.

*

* *

Vocea proaspătă a Susannei Rawlings îi trimise lui Malko un fior plăcut în coloana vertebrală.

— Domnul Farmayan vrea să vă vadă, anunţă ea. Are noutăţi. Era opt dimineaţa. Malko încercase să-l găsească pe Ali al Faker. Marjorie îl asigurase că omanezul plecase către Dhofar.

— În sudul ţării şi era imposibil să se ia legătura cu el.

Ori, fără el, calea către Iradj Kosrodar – însărcinatul iranian cu afaceri, era tăiată.

Cinci minute mai târziu, se găsea în faţa lui Manoucher Farmayan care tocmai îşi termina caviarul de la micul dejun. Totul era asortat cu ceai îndulcit puternic. Ochii albaştri ai Susannei, ai cărui blugi i se mulau admirabil pe fese, respirau inocenţă. Înainte de a părăsi încăperea, îi aruncă lui Malko o privire insistentă. De când o văzuse cu pistolul în mână gata să-l doboare pe Clan Grinnel, Malko se temea puţin de avânturile

inimii ei.

Manoucher Farmayan spuse:

— Am reuşit să obţin în cele din urmă o întrevedere cu domnul Kosrodar. Secretă, bineînţeles.

Ciudată coincidenţă... Aziz nu murise chiar degeaba.

— Şi ce a ieşit? întrebă Malko.

Iranianul avu o mimică prudentă.

— Încă nimic. Situaţia sa este foarte delicată. Teheranul i-a dat ordine formale. Totuşi, din cauza prieteniei care îl leagă de mine, a acceptat să vă întâlnească.

— Unde şi când?

Ochii mari ai lui Manoucher Farmayan se fixară asupra lui, la fel de expresivi ca şi ţeava unui pistol.

— Aşteptaţi! Înainte de toate vrea să vă luaţi angajamentul că nu veţi încerca nimic pentru a afla locul în care se află domnul Schackley. Au fost deja două intervenţii dezagreabile, în avion şi la aeroport şi consideră că nu mai este nevoie şi de a treia.

Malko jubila în sinea lui. Aziz dăduse cu piciorul în furnicarul şiit şi iranienilor li se făcuse frică. Deci, trăseseră de firul care trebuia.

— E în regulă, spuse Malko. Atât timp cât vor avea loc negocieri.

Ochii mari se animară puţin.

— Pot să vă cred?

— Vom vedea! spuse Malko. Suntem între oameni de bună-credinţă.

— E adevărat, recunoscu iranianul fără a zâmbi. Altceva. Trebuie să mergeţi singur să-l întâlniţi pe domnul Kosrodar. Nu vrea să aibă nici un fel de contact cu domnul Grinnel.

— Unde şi când?

— Am găsit un loc neutru, spuse Farmayan. Un restaurant italian: *La Terraya.* E foarte discret. Astăzi, la micul dejun. Cam peste o oră.

— Veniţi şi dumneavoastră?

— Nu, dar să mă ţineţi la curent.

Îşi lăsă cămaşa de mătase peste burtă, mai rase câteva tartine cu caviar şi oftă cu o expresie dureroasă:

— De-abia aştept ca toată povestea asta să se termine! Din fericire, nu toţi protagoniştii acestei afaceri sunt la fel. Americanii erau gata să mă bage la închisoare în Arabia Saudită şi poate chiar să mă omoare, atunci când am sosit în Oman.

„Chiar şi prietenii de la Beirut m-au pus într-o situaţie

imposibilă! Totuşi, cuvântul trebuie să fie sfânt…”

Era mişcător acest discurs despre morală ţinut de un bărbat care expediase în paradisul lui Allah o duzină de oameni, doar pentru a economisi două milioane de dolari… Manoucher Farmayan se ridică şi întrebă:

— Veniţi să mă vedeţi când vă întoarceţi.

Malko se întoarse chiar înainte de a ieşi din cameră.

— Domnul Kosrodar v-a dat vreo veste referitoare la William Schackley?

— E bine sănătos, afirmă iranianul. Oamenii aceştia nu sunt nişte sălbatici… Şi, mai ales, un ostatic mort este un ostatic fără valoare…

Apăru şi Susanna Rawlings. Părea într-o dispoziţie excelentă.

— Cobor la saună, spuse ea.

Parcurseră jumătate din galeria circulară pentru a ajunge la ascensor. Toate aceste apartamente încuiate, goale, acest etaj gol la care nu locuia decât iranianul, era fantomatic… Abia în ascensor, Susanna se lipi brusc de Malko.

— A fost bine, deunăzi.

El mângâie fesele cambrate, prin blugii mulaţi.

— Să ne oprim la etajul cinci.

— E imposibil. Ar şti şi s-ar gândi că ţi-am spus ceva. Dar pe la ora cinci voi fi la piscină, treci să mă vezi. S-ar putea să am o afacere să-ţi propun.

— Ce afacere?

Uşa ascensorului se deschise şi Susanna îi spuse la revedere fără a-i răspunde.

*

* *

William Schackley, pliat în două de durere, încerca să urineze. Reuşi să facă să iasă câteva picături, după care se culcă la loc, cu sângele bătându-i puternic în tâmple. De patru zile îi dădeau antibiotice, dar îl dureau rinichii îngrozitor. Era convins că ultima şedinţă de tortură în care îi băgaseră prin anus un fir de metal, îi provocase o leziune internă. Câteodată, un gust de sânge îi condimenta mâncarea. Fu scuturat de un sughiţ scurt.

Beirutul i se părea acum o sinecură. Nu înţelegea ce se petrece. Noii lui temniceri nu spuneau nimic. Stăteau agăţaţi de armele lor, cu privirea încrâncenată. Îi puseseră din nou cătuşele şi un lanţ în jurul abdomenului care îl împiedica să se mişte mai mult de doi metri.

Era lungit pe un pat fără saltea, într-o cameră fără ferestre, în care domnea o căldură insuportabilă, chinuitoare şi din cauza mirosului apei. Din partea gardienilor, nu vedea decât o femeie care îi aducea mâncarea de două ori pe zi. Nu avea oglindă, nu-i dădeau ziare, nu ştia nici măcar unde se găseşte. S-ar părea că într-un oraş de munte. Undeva în apropiere se auzeau rugăciunile de la o moschee. Nu înţelegea motivul acestui transfer. În avion, bărbosul grăsan îl lăsase să înţeleagă că i se terminase calvarul. Dacă era în Iran, de ce nu era dus într-o închisoare normală?

Cel puţin nu mai era interogat. Pentru că mai avea încă multe de spus. De când recunoscuse că aparţine de CIA, iranienii nu avuseseră timp să-l facă să le mărturisească secretele…

Garda se schimbă. Acum era un tânăr cu o privire foarte rea. O pisică neagră se strecură în cameră şi el o lovi cu patul puştii. După ce animalul căzu, se uită la american pentru a-i prinde privirea. Atunci, lent, scoase de la brâu cuţitul şi, dintr-o singură mişcare. Îl înfipse în corpul micuţ.

Mesajul era clar.

*

* *

La Terraya era o clădire cu geamuri rotunde, undeva în fundul unei parcări, în spatele unui bloc cu cincisprezece etaje. Era puţin retrasă faţă de autostrada Al Nahda. Imediat după rondul de la Wadi Adai.

Malko se învârtise vreo douăzeci de minute, până să găsească localul. Chris Jones şi Milton Brabeck coborâră din maşină şi merseră să inspecteze locurile; din prudenţă, Malko îi luase şi pe ei, în ciuda celor spuse lui Farmayan.

— Nu e nimeni, spuseră ei. Nici un client!

— Să aşteptăm.

Această întârziere nu avea nimic îngrijorător, iranienii neavând nici un fel de noţiune a timpului. Chiar şi cu aparatul de aer condiţionat dinăuntru, domnea în local o căldură de infern. Chris Jones îşi învârtea butoiaşul pistolului, care scotea nişte sunete agasante. Îl întrebă pe Malko.

— Nu crezi că am putea să mergem să-l căutăm pe Schackley acolo unde e? Orăşelul e mic, am fost să hoinăresc pe acolo…

— Nu spune prostii, făcu Milton. Ar trebui vreo două sute de tipi cu grenade. În schimb, pe tipul care va veni, mă angajez solemn să-l fac să vorbească în maxim cinci minute.

— Cum? întrebă Malko.

— Trăgându-i patru gloanţe în coate şi genunchi, explică simplu gorila. Nu cunosc pe nimeni care să reziste la asta... E uşor şi nu costă scump.

— Va guiţa ca un porc, remarcă Milton Brabeck. Doare rău...

— Nu am zis că o s-o fac aici, protestă Chris Jones şocat. Dar nu deşertul e cel care lipseşte. Şi sunt absolut convins că în momentul în care se va trezi cu un cot însângerat, nu va mai avea chef să continue să se joace...

— Iată-l, îi opri Malko.

Un Mercedes cu număr de corp diplomatic intră în parcare. Opri în faţa restaurantului şi coborî un bărbat. Foarte închis la ten, cu cicatrice de variolă pe faţă, cu urme de cuţit, fără cravată, neras, după moda iraniană. Era Iradj Kosrodar – însărcinatul iranian cu afaceri.

Malko ieşi din maşină.

— Aşteptaţi-mă aici, spuse el gorilelor.

Avea în sfârşit contact direct cu cel care ţinea în mâini soarta lui William Schackley.

Capitolul XI

Iradj Kosrodar clipea din ochi încontinuu, ca şi cum lumina zilei îl deranja. Avea ochii apropiaţi, precum cei ai unei păsări, ceea ce îi dădea un aer static, de care oricum nu se simţea prea mândru. După sclipirile care îi treceau prin ochii negri, se putea ghici că era redutabil.

Dădea uşor din cap, ascultându-l pe Malko. Restaurantul era în continuare gol. Cele două gărzi de corp ale diplomatului rămăseseră afară, la fel ca şi Chris Jones şi Milton Brabeck. Iradj Kosrodar înghiţi mâncarea din gură şi lăsă să-i scape cu o voce tărăgănată şi dulce, cu o ipocrizie voalată:

— Toată afacerea asta e foarte nefericită. Autorităţile noastre religioase nu au fost niciodată de acord cu atentatele la adresa vieţii oamenilor, deci şi cu luările de ostatici. Ayatolahul Ruhollah Komeiny a fost formal cu privire la acest punct?

— Şi cei peste cincizeci de ostatici de la ambasada americană care au fost ţinuţi mai bine de un an? întrebă perfid Malko.

— Nu erau ostatici, erau arestaţi pentru activităţi de spionaj, afirmă imediat iranianul. Ar fi trebuit să fie condamnaţi cu toţii la pedepse grele cu închisoarea, dar Ayatolahul Komeiny i-a eliberat din considerente umanitare. E foarte bun, să ştiţi…

Cu toate astea, pentru gânduri subversive, erau executaţi prin împuşcare copii de douăzeci de ani. La un asemenea grad de rea-credinţă, era efectiv dificil de discutat altfel decât cu lansatoare de flăcări. Malko nu se enervă.

— Dacă vreţi să dovediţi că sunteţi împotriva luării de ostatici, spuse Malko, eliberaţi-l pe cel pe care îl ţineţi aici. William Schackley a suferit deja prea mult.

Iranianul îşi trecu mâna pe sub bărbia prost rasă.

— Aş vrea să fac asta, dar oamenii care îl ţin sub pază sunt tineri foarte motivaţi, foarte religioşi şi care cred că acţionează pentru binele revoluţiei. Ştiu că au pus mâna pe un mare spion. american şi au jurat că îl vor oferi Ayatolahului Komeiny.

— În cazul ăsta, ar trebui să intervină însuşi Ayatolahul, spuse Malko care simţea cum furia îi întunecă judecata.

Urmă un gest de neputinţă respectuoasă.

— Şefii religioşi detestă să se amestece în acest gen de afaceri.

Malko se aplecă peste masă. Ochii săi aurii aveau irizaţii verzui, semn al furiei absolute.

— Totuşi, Hodjatoleslam Montazeri i-a convins pe luptătorii Hezbollah de la Beirut să-l elibereze pe William Schackley, nu-i aşa?

Iranianul bătu în retragere.

— Da. Bineînţeles. Pentru motive umanitare, cu siguranţă.

— Şi livrarea rachetelor Tomahawk era tot umanitară?

Malko murea de ciudă să-l apuce pe iranian de gât şi să-l scuture până când i-ar fi căzut dinţii pe jos.

Iradj Kosrodar nu se tulbură deloc. Scoase din buzunar un teanc de fotografii, le puse pe masă şi le împinse către Malko. Acesta le examină. Reprezentau cadavre în posturi oribile, umflate, cu orbitele goale, un fel de lepră mâncând toate părţile care ieşeau din piele. Era o viziune de coşmar. Dezgustat le înapoie.

— Ce e asta? Care e legătura?

— Sunt luptători atinşi de gazul de luptă utilizat de bandiţii irakieni, explică Iradj Kosrodar. E o misiune umanitară încercarea de a-i pune pe aceşti sălbatici în imposibilitatea de a acţiona. Pentru asta, avem nevoie de arme moderne. Marele Satan ne-a făcut destul rău pentru ca noi să putem accepta acest mic ajutor din partea lui.

Probabil că ăsta fusese singurul lucru pe care îl spusese din inimă.

Degustă câţiva creveţi prăjiţi, adăugă două bucăţele de zahăr în ceai şi apoi adăugă pe un ton de reproş:

— Şi de ce CIA a dat ordinul ca Manoucher Farmayan să-i masacreze cu lansatoare de flăcări pe valoroşii luptători Hezbollah, pentru a intra în posesia ostaticului? E o nouă crimă.

Malko sări în picioare:

— CIA nu a dat niciodată un asemenea ordin! Farmayan a acţionat cum l-a tăiat capul. Şi asta doar pentru a nu da cele două milioane de dolari care reprezentau preţul ostaticului.

Iradj Kosrodar dădu din cap cu tristeţe.

— Şi domnul Farmayan m-a decepţionat. Îl credeam un prieten sincer al Revoluţiei. Totuşi ne-a dat destul de mult ajutor în trecut. În această afacere, noi iranienii suntem victimele. Ni se atribuie paternitatea unor acte care sunt în contradicţie cu Coranul. Şeicul Fadiallah, care este omul nostru de încredere la Beirut, a declarat public poziţia lui împotriva luării de ostatici.

Din nou, Malko fu gata să explodeze.

— Ştiţi foarte bine că Fadiallah deţine şi el ostatici în Liban!

Iranianul dădu capul pe spate, plescăind din limbă. Era modul persan de a spune nu.

— E o calomnie a americanilor şi a sioniştilor! Şeicul Fadiallah este un om prea religios, prea credincios. Noi îl respectăm mult.

Liniştea se lăsă din nou. Malko murea de poftă să încheie această discuţie suprarealistă. Kosrodar mai luă încă un crevete cu o privire făţarnică. Acum că mesajul fusese transmis, puteau să discute despre lucruri serioase.

— De ce acest dejun? întrebă Malko.

Iranianul îşi decortica crevetele cu grijă.

— Am avut o convorbire cu Teheranul, mărturisi el. Şi ieri seară am fost primit de Excelenţa Sa Abu Aziz Adberranan – ministrul Afacerilor Externe. Atât omanezii, cât şi noi, suntem de părere că această afacere trebuie să se termine.

În cele din urmă ajungea la ce îl interesa.

— Dumneavoastră îl aveţi pe William Schackley, observă Malko. E suficient să-l înapoiaţi.

— Nu eu, îl corectă cu blândeţe iranianul. Sunt luptătorii Hezbollah care au venit de la Beirut cu domnul Farmayan.

— Domnul Farmayan pretinde că aceştia nu mai ascultă de el.

— E corect. Ştiu că au fost traşi pe sfoară şi acum acţionează numai la ordinele lui Montazeri.

Malko fierbea de furie, în faţa acestui labirint de rea-credinţă şi minciuni.

— Da sau nu. Teheranul mai vrea să-l elibereze pe William Schackley? întrebă el. Dacă răspunsul este negativ, nu mai avem nimic de discutat.

Iradj Kosrodar avu un aer la fel de şocat precum un cap al Mafiei căreia i se cere să depună jurământ.

— Bineînţeles, vrem să ne ţinem această promisiune, spuse el. Doar că…

Un nou moment lung de linişte. Iranianul bău puţin ceai şi începu să se joace cu un colier de ambră, cu ochii lăsaţi în jos. Cu ostentaţie, se uită la ceas ca şi cum nu ar mai fi avut nimic de spus. Afară, gorilele probabil că se dădeau de ceasul morţii în maşină.

— Tinerii care îl au pe William Schackley sunt foarte dezorientaţi, continuă el calm. Dacă doresc atât de mult să meargă la Teheran cu ostaticul lor, e din cauză că nu îndrăznesc să se întoarcă la Beirut, după ceea ce au făcut.

Era emoţionant. Puşti puţin cam turbulenţi care spărseseră

câteva geamuri.

Evident, să-ţi prăjeşti o duzină dintre camarazi cu lansatorul de flăcări, era mai grav decât să furi un borcan cu dulceaţă…

— Şi care ar fi soluţia?

— Vor trebui să plătească preţul sângelui, spuse uşor Iradj Kosrodar.

Deci asta era.

— Şi cam cât ar fi preţul sângelui?

— În jur de două milioane de dolari, care trebuie împărţiţi între familiile şi responsabilii miliţiilor ai căror oameni au fost decimaţi.

— Şi asta ar fi suficient? întrebă Malko.

Iradj Kosrodar îşi afişă din nou demnitatea.

— Bineînţeles că nu, dar voi obţine pentru ei un decret religios prin care Hodjatoleslam Montazeri va certifica faptul că au acţionat cu bună-credinţă şi că nu trebuie pedepsiţi.

— Deci, concluzionă Malko, pentru două milioane de dolari îl putem recupera pe William Schackley?

— Inch Allah! făcu Kosrodar, cu aerul mai fericit ca niciodată. Cred că virarea acestei sume va înlătura ultimele obstacole.

— Voi vorbi cu domnul Grinnel, afirmă Malko.

Iradj Kosrodar făcu un gest care însemna că aceste detalii sordide nu îl interesau. Bău puţin ceai, se ridică, întinse mâna lui Malko şi împinse uşa restaurantului.

— Dacă aveţi un răspuns pozitiv, spuse el chiar înainte de a ieşi. Veniţi să mă vedeţi. Nu folosiţi telefonul.

Malko îl privi cum urcă în Mercedes. Avea un aer satisfăcut. Iranienii se gândeau probabil că reuşiseră să relanseze negocierile fără a mai creşte tensiunea.

Chris Jones ţâşni din maşină precum un pui care scapă de la tăiere.

— Încă cinci minute şi fierbeam! făcu el. I-o tragem măgarului ăsta?

— Nu aţi aşteptat degeaba, spuse Malko. Mergem la Grinnel.

*

* *

— Două milioane de dolari împuţiţi! Pentru javrele astea!

Grinnel era alb de furie. Rupând metodic o foaie de hârtie care era pusă pe birou în faţa lui, ridică spre Malko ochii injectaţi de sânge.

— Şi, în plus, plătim pentru ceea ce a făcut Farmayan.

— Înţeleg ceea ce simţi, îl compătimi Malko, dar în punctul în

care ne aflăm, ar fi absolut idiot să abandonăm.

— Şi dacă l-am intimida pe Farmayan?

— Farmayan nu e de intimidat, făcu Malko, riscăm să ajungem din nou într-un punct în care nu va mai fi posibilă negocierea.

— Şi dacă aş încerca o lovitură cu Serviciul Intern de Securitate?

— Poliţia omaneză nu va lua cu asalt oraşul şiit doar pentru a-ţi face ţie pe plac. Dar cum iranienii au înţeles că le va fi foarte greu să plece din Oman cu William Schackley, încearcă să scoată cât mai mulţi bani din afacerea asta.

Şeful rezidenţei CIA, oftă. Descurajat şi amărât.

— Bine. O să trimit un telex la Centru. Dar sunt sigur că fii ăştia de curve, tot încearcă să ne mai tragă în piept.

*

* *

Susanna Rawlings era la piscină. Malko putea să o vadă de la fereastra camerei sale. De altfel, era singura persoană... îşi luă un maiou, un halat de baie şi luă ascensorul pentru piscină. Un servitor pakistanez o observa pe tânăra femeie cu un aer pofticios. Cu costumul din două piese de un roşu aprins, încălţăminte asortată şi ochelarii negri care îi dădeau un aer misterios, aveai la ce să visezi.

— Ia loc pe şezlongul vecin. Îl sfătui Susanna pe Malko.

Acesta ridică privirea către ferestrele de la etajul nouă.

— Doar nu crezi că ne vede Farmayan...

Ea depărta puţin buzele, lăsând să se vadă dinţii albi.

— Îi voi spuse că a fost o întâlnire întâmplătoare.

— Eşti superbă, spuse el.

Tânăra englezoaică râse cristalin.

— Dumnezeule! Nu te gândeşti decât la asta. Ca porcul ăla mare de Farmayan! Nu încetează să mă bată la cap să-l primesc în patul meu. Bha! Ce oroare!

— Nu există nici un bărbat în viaţa ta?

— Nu, spuse ea. Fac dragoste când am chef şi cu cine am chef.

— Ca mai deunăzi. Te hotărâseşi deja.

Ea îşi dădu jos ochelarii şi ochii de un albastru intens îl fixară ironic pe Malko.

— Eşti foarte perspicace, domnule Linge...

— Când o femeie primeşte un bărbat mai mult goală decât îmbrăcată, sunt şanse mari să nu fie doar pentru ceai, remarcă

Malko. Mi-ai vorbit despre o afacere azi de dimineaţă?

— Am o ofertă să-ţi fac.

— Care?

— Vreau să plec din ţară, dar Farmayan are paşaportul meu şi l-a închis în seiful hotelului, alături de al lui.

— De ce vrea să te ţină aici?

— El e obligat să rămână până când se va termina toată această afacere. Eu mi-am îndeplinit obligaţiile contractuale. Mă aşteaptă ceva la Londra. Îmi pierd timpul pe aici.

— Ce pot să fac eu?

— Poţi să mă scoţi din ţară. CIA este atotputernică aici.

— Şi Ali al Faker?

— În primul rând el nu va face nimic din cauza lui Farmayan şi în al doilea rând nu vreau să încap pe mâinile lui: nu sunt o curvă ca toate celelalte fete care îl înconjoară. Sunt prea în vârstă pentru a mai fi închisă într-un harem cu fete asemeni tâmpiţelei de Marjorie.

Susanna Rawlings se supărase. Malko o asculta intrigat. Ce ascundea oare această ofertă?

— Presupunând că îţi voi îndeplini cererea, spuse el. Ce îmi propui în schimb?

Ea zâmbi.

— Ceva foarte, foarte important.

— Ce?

— Îţi voi spune în momentul în care voi fi în avion.

— De ce nu înainte?

— Pentru că nu sunt nebună.

— Mi se pare destul de dificil să-i „vând” aşa ceva lui Clan Grinnel, remarcă el. El e singurul care te poate ajuta. Dar, o să-i vorbesc despre asta…

— Fă-o cât mai repede.

Îşi pusese la loc ochelarii şi acum nu i se mai vedea decât gura frumoasă şi plină. Acest corp extraordinar părea dintr-o dată ostil, străin. Se gândi cu nostalgie la Farida şi la apetitul ei sexual atât de sănătos. Susanna se ridică.

— Mâine, voi veni aici pe la prânz. Nu aştepta prea mult. Vei regreta… adăugă ea pe un ton care se voia lejer.

Malko privea la balansul şoldurilor care se îndepărtau. Toată această poveste era un adevărat cuib de vipere. De ce voia Susanna să plece? Ce credea ea?

Totul părea a fi o imensă maşinărie, căreia nu îi cunoştea încă toate comenzile. Cel mai important acum era răspunsul pe care îl

aşteptau de la Washington cu privire la cea de a doua răscumpărare a lui William Schackley. Asta însemna o zi în plus de captivitate pentru american.

*

* *

Malko se uita la soarele care se urca încet către zenit. Această nouă zi avea să fie crucială pentru William Schackley. Dacă din Centrala de la Langley nu se deblocau două milioane de dolari, atunci ar fi fost obligaţi să reînceapă manevrele pentru localizarea ostaticului american. Cu toate riscurile care ar fi fost necesare. Cu inima strânsă, Malko se hotărî să meargă să culeagă veşti.

Clan Grinnel probabil că primise de dimineaţă răspunsul pe care îl aştepta. Lăsându-i pe Chris şi Milton să se bronzeze la piscină, îşi luă maşina şi se îndreptă fără grabă către Ruwi. În această dimineaţă de vineri, autostrada era goală. Superba secretară din Zanzibar a americanului îi zâmbi imediat când îl văzu intrând pe uşa de la Penta Tech.

— Ah! Domnul Grinnel tocmai v-a căutat la *Al Bustan*.

— Asta e! îl anunţă americanul când Malko intră în birou.

— Ni s-a dat undă verde?

— Da. Banii au ajuns prin virament telex la Banca Omanului şi a Golfului. Putem să-i scoatem când vrem.

Aproape că era prea frumos. Malko îşi spuse că în sfârşit se vedea capătul tunelului. Grinnel îl observa şi pe faţă nu i se clintea nici un muşchi.

— Sper că asta va merge, spuse el. Pentru că am mai păţit o chestie asemănătoare…

— Sper şi eu, spuse Malko. Mă duc imediat să-l văd pe Iradj Kosrodar. Apropo, am o ofertă de făcut din partea Susannei Rawlings.

Îi explică ceea ce îi ceruse englezoaica. Clan Grinnel sări în sus.

— Ce înseamnă asta? Îi cunoaşte pe cei de la M16, doar lucrează pentru ei! Îl controlează pe Farmayan. De ce nu le cere lor aşa ceva? Mai e vreo porcărie pe acolo. Trimite-o la plimbare…

— Pentru moment mă duc la Medina Quabouz, spuse Malko, pentru a anunţa vestea cea bună.

*

* *

Doi bărboşi se precipitară către Honda lui Malko imediat ce aceasta intră în grădina rezidenţei iraniene. Fiecare dintre ei avea câte o armă la centură. Malko lăsă geamul în jos.

— Domnul Kosrodar este? Nu vă supăraţi!

— Aşteaptă! făcu una dintre gărzi.

Rămase lângă maşină. Împiedicându-l să iasă. În timp ce celălalt se duse înăuntru. Cea de-a doua gardă reveni după câteva momente şi îi făcu semn să intre. Trecând prin faţa unui imens portret al lui Komeiny, ajunse într-un birou absolut gol, cu excepţia unui alt portret al Imamului. Iradj Kosrodar îl primi cu amabilitate.

— Statele Unite acceptă propunerea dumneavoastră, îl anunţă Malko. Banii sunt aici. Putem deci să ne mişcăm foarte repede.

Un iranian apăru cu două ceşti de ceai şi o mică zaharniţă din argint. Iradj Kosrodar nu se supără, dar îl corectă cu blândeţe:

— Nu a fost propunerea mea, domnule Linge, ci doar o sugestie pentru a rezolva această afacere penibilă. Acum voi face tot posibilul pentru ca ea să fie acceptată şi de cealaltă parte.

Îţi trebuia nervi tari... Când credeai că ai în sfârşit ceva tangibil, totul se destrăma precum un miraj. Încă o dată, Malko îşi înfrână dorinţa de a-l omorî şi bău din ceaiul foarte dulce. Iradj Kosrodar nu făcu nici el altceva şi îi spuse şi mai amabil:

— Vă voi anunţa la hotel în cursul zilei de astăzi. Imediat ce voi avansa în negocieri.

*

* *

— Vă aşteaptă o maşină, domnule.

Malko dormita pe marginea piscinei şi anunţul angajatului de la recepţie îl făcu să tresară. Susanna, în ciuda invitaţiei făcută cu o zi mai devreme, nu apăruse.

În sfârşit: o maşină aştepta în faţa hotelului. Era Rolls-ul alb al lui Ali al Faker! Portiera se deschise din interior şi Malko zări chipul lui Iradj Kosrodar. Iranianul abordase un zâmbet încurajator.

— Domnule Linge, veniţi!

Malko urcă, puţin mirat.

— Prietenul nostru, Excelenţa Sa, a ţinut să ne vadă pe amândoi, îl anunţă iranianul. Vedeţi că nu am pierdut timpul.

Nu era decât ora patru după-amiază... Pentru un oriental, şase ore de răgaz, erau echivalente cu viteza sunetului.

Nu vorbiră decât banalităţi până la palatul lui Ali al Faker. Era vizibil că Iradj Kosrodar voia să anunţe noutăţile numai în faţa omanezului... Acesta îi primi în birou, afişând aceeaşi demnitate ca întotdeauna. Kosrodar îşi manifestă imediat semnele celui mai abject servilism. Mai rămăsese doar să-i sărute mâna. Ali al Faker îi aşteptă să intre şi închise uşa în urma lor.

— Domnule Linge, anunţă el. Excelenţa Sa Iradj Kosrodar mi-a împărtăşit acordul la care aţi ajuns. Totuşi e destul de îngrijorat, ţinând cont de ceea ce s-a petrecut anterior. L-am asigurat că sunt gata să girez eu această ultimă fază a operaţiunii, cu scopul de a fi toată lumea liniştită.

— Vă mulţumesc, spuse Malko.

— Am căutat un loc unde ar putea avea loc schimbul. Un loc neutru, care să nu compromită pe nimeni.

Ali al Faker bău puţin Dom Perignon şi continuă:

— Cred că am găsit soluţia. Deţin în oraş un depozit izolat şi uşor de ajuns la el. Se află pe dealul din faţa Al Quorum Roundabout. E vorba de o hală de expoziţie Mercedes.

— Am văzut-o, spuse Malko amuzat de coincidenţă, dar de ce la dumneavoastră?

— Maiestatea Sa nu doreşte la el.

— Cum vă gândiţi să procedaţi? întrebă Malko.

— Întâlnirea este fixată pentru mâine la ora trei, spuse cu o voce solemnă Iradj Kosrodar. Voi veni cu domnul Schackley şi dumneavoastră veţi aduce compensaţia despre care am vorbit. Doresc ca domnul Grinnel să fie şi el prezent cu scopul de a i-l înmâna personal pe William Schackley...

— Va fi, afirmă Malko.

Nu, era altceva decât o răscumpărare în stil mafiot...

— În acest caz, concluzionă Ali al Faker, totul e perfect.

Ridică paharul de Dom Perignon şi Malko făcu la fel. Iradj Kosrodar rămase cu mâinile încrucişate, cu un aer vag reprobator în faţa acestei răscitiri a legilor islamice. Întâmplarea era amuzantă. Ali al Faker nu putea să bănuiască faptul că Malko îi vizitase deja depozitul în cu totul alte circumstanţe. Părea încântat de acest sfârşit fericit. Odată lăsat paharul pe masă, anunţă:

— Domnule Linge, vă voi revedea mâine, după ce toate acestea se vor fi încheiat cu bine.

Se ridică, sugerând sfârşitul întrevederii. Iradj Kosrodar se înclină adânc în faţa lui şi ajunseră la Ftolls-ul alb. Îl lăsară pe iranian la Medina Quabouz.

— Pe mâine la ora trei, spuse el.

— Pe mâine.

În timp ce Rolls-ul rula pe autostradă, Malko începu să se gândească. Acest „happy end” avea ceva ireal. Evident, totul era logic. Îi aranja atât pe americani, cât şi pe iranieni şi pe omanezi. Nu trebuia să fii mai regalist decât regele... Se grăbea să-i anunţe vestea cea bună lui Clan Grinnel.

*

* *

— Pot să cobor să te văd? Doar pentru un minut?

Vocea Susannei Rawlings era aproape anxioasă. Malko tocmai terminase convorbirea cu Clan Grinnel.

— Bineînţeles.

Un minut mai târziu se auziră bătăi în uşă. Susanna era somptuoasă, machiată, plină de bijuterii, cu unghiile făcute, cu gura ei superbă bine conturată, într-o rochie neagră foarte lată în umeri, cu un decolteu generos la spate.

— Eşti cu adevărat superbă! Unde te duci?

— La un cocteil, apoi la o serată, spuse ea.

— Singură.

— Da. Manoucher Farmayan nu vrea să se mişte. Îi e frică. Acolo sus se simte protejat. Nu am putut să vin la prânz. Ai un răspuns pentru mine?

— Da. Şi e negativ, spuse Malko. Clan Grinnel nu vrea să se amestece în problema ta.

Ea îl fixă îndelung şi Malko avu impresia că vede o lucire de tristeţe în ochii ei albaştri.

— Cu atât mai rău, murmură ea.

Crezu că va pleca imediat, dar brusc ea duse mâna la spate şi se auzi scrâşnetul unui fermoar Eclair. Femeia dădu uşor din umeri şi rochia îi căzu graţios la picioare, dezvăluind o montură de pietre preţioase şi ciorapi gri.

— Fă dragoste cu mine, spuse ea.

Vocea îi era plină de gravitate. Se regăsiră strâns înlănţuiţi pe pat. Susanna se unduia pe corpul lui. Capul lui Malko îi coborî către sâni. Când limba îi atinse unul dintre sfârcurile deja întărite, ea scoase un mic strigăt şi continuă să geamă până în momentul în care îl trase deasupra ei.

Atunci când se afundă adânc în ea, era deja udă. O exploră îndelung, apoi o întoarse în genunchi cu mâinile agăţate de coapsele ei. Cu crupa ridicată, Susanna Rawlings, de obicei atât

de rece, se oferea cu contre puternice şi cu unghiile înfipte în aşternuturi. Îi scăpă şi îl trase din nou deasupra ei. Înnodându-şi picioarele împrejurul lui. Balansul abdomenului ei era atât de erotic, încât el simţi că nu va mai putea rezista multă vreme…

— Hai! îl îndemnă ea. Priveşte-mă!

El explodă într-o sublimă revărsare de plăcere şi ea îl strânse cu toată puterea.

— E minunat! spuse ea. Cred că aş fi putut să mă îndrăgostesc de tine. Îmi plac ochii tăi.

Ieşind din baie, era din nou impecabilă. Rochia îi era aranjată, machiajul perfect, nici măcar un fir de păr rebel.

— Sărută-mă de „la revedere”, iubitule, spuse ea tandru.

Malko mai păstra încă gustul buzelor, în timp ce ea se îndepărta pe culoarul cu mochetă roşie. Gânditor, se lungi pe pat. De unde această explozie de dorinţă? Hotărât lucru, Susanna Rawlings era o femeie ciudată… Se hotărî să se destindă fără a se mai gândi la asta. O senzaţie de nelinişte îl apăsa fără a putea să discearnă cauza. Era târziu în noapte când reuşi să găsească motivul pentru care era atât de tracasat. Bucăţica de puzzle care lipsea se potrivea perfect în ansamblu şi realitatea îi provocă fiori reci pe spate.

Capitolul XII

Enormul depozit pe care era aplicată steaua Mercedes, ocupa tot vârful dealului strâns între Quorum Heights Road şi Al Nahda Street, cele două ramuri ale aceleiaşi autostrăzi.

— Acolo e? întrebă Clan Grinnel. Trec prin faţa lui în fiecare zi.

Vocea îi era încordată. Pe genunchi îşi pusese pistolul – un Ingram – şi două încărcătoare. Malko îşi pusese la centură pistolul lui extraplat. Trecu prin faţa centrului comercial Sadco şi un gând fugitiv se îndreptă către Farida. Honda se înscrise apoi pe miniautostrada care deservea depozitul şi trecu prin porţile deschise. Totul era pustiu. Prin deschizăturile golaşe în care ar fi trebuit să se afle uşile ajunseră în hala presărată cu tot felul de resturi.

Era trei fără zece, era o căldură animalică şi nu se vedea nici o vietate pe o rază de un kilometru.

Malko făcu încet turul clădirii, fără a vedea pe nimeni. Camioanele erau în continuare frumos aliniate în spate.

Malko reveni şi se opri în faţa intrării. Clan Grinnel, cu servieta ce conţinea cele două milioane de dolari la picioare, privea împrejur cu un aer neîncrezător.

— Merg să mă uit înăuntru, spuse el.

Cu pistolul în mână, intră înăuntrul halei imense. Malko supraveghea intrarea. Nu era absolut nici un fel de circulaţie pe drumul către autostradă. Americanul reveni câteva minute mai târziu.

— Pare goală, dar sunt o mulţime de locuri în care s-ar putea ascunde.

Radioul din maşină difuza cântece arabe şi Clan Grinnel îl închise enervat. Aşteptară în continuare, pândind drumul. Clan Grinnel se agita pe scaun.

— Crezi că vor veni?

— Da, spuse Malko. Iată-i!

Două maşini urcau panta. Un Mercedes şi o Toyota Land-Cruiser. Geamurile erau negre şi nu se putea distinge nimic în interior.

— La naiba! Nu-mi vine să cred! murmură americanul.

Erau patru zile de când William Schackley era plimbat de colo-colo. Şi inaccesibil.

Cele două vehicule trecură de intrare şi se separară imediat. Mercedesul dispăru în dreapta, înconjurând clădirea. Toyota se îndreptă către ei. Malko zări un geam care se lăsa în jos şi apoi un tub îndreptat către ei. Cu o lovitură de umăr, deschise portiera şi sări la pământ.

— Clan! Ieşi din maşină!

Clan Grinnel se aruncase la pământ fără a mai aştepta, cu Ingram-ul în mâna dreaptă. Cei doi bărbaţi se rostogoliră pe ciment, fiecare de câte o parte. Se auzi un suflu puternic, apoi se văzu o dâră de foc roşu şi portocaliu şi Honda lui Malko se transformă într-o imensă ciupercă roşie.

Malko şi Clan Grinnel se întâlniră lângă peretele depozitului. Mirosul acru al explozibilului şi al vopselei care ardea fu adus către ei de vânt. Malko riscă o privire şi văzu un bărbat care sărise din maşina de teren şi se pregătea să mai tragă o dată cu lansatorul de rachete RPG 7... încă alte câteva secunde şi ar fi fost carbonizaţi.

— La naiba, făcu americanul, dolarii!

Cele două milioane de dolari se duseseră o dată cu maşina...

— Nu e important acum, spuse Malko.

— Ticălosul de Al Faker! explodă Clan Grinnel.

Se ridică şi trase o rafală către Toyota. Proiectilele sparseră parbrizul şi putură să constate că aceasta era goală. În timp ce ei se adăpostiseră în spatele peretelui, ocupanţii maşinii se strecuraseră afară. Şi în afară de asta. Mai era şi celălalt vehicul! Malko privi către hala goală din spatele lor. Riscau să fie prinşi în capcană. Se aşteptaseră la aşa ceva şi luaseră măsuri în consecinţă. Dar prezenţa lansatorului de rachete schimba totul. Dacă nu reacţionau repede, erau morţi.

— Atenţie!

Scrâşnet de pneuri. A doua maşină tocmai oprise în faţa camioanelor aliniate afară. Din ea ieşi un bărbat şi apoi plecă imediat. Silueta bărbatului apăru în deschizătura uşii, examinând hala cu RPG-ul pe umeri. Malko şi Clan Grinnel avură doar timp să se arunce într-un fel de nişă unde nu puteau fi văzuţi. Auziră strigăte în arabă, exclamaţii. Clan Grinnel şopti:

— Sunt peste tot împrejurul clădirii. Şeful lor le-a spus că au destul timp.

Deci Ali al Faker era în spatele loviturii... Malko ridică privirea. Bărbatul cu lansatorul de rachete se adăpostise în spatele unui stivuitor de unde nu se mai vedea decât arma care mătura împrejurimile. Un nor de fum negru invadase locurile, venind de

la Honda care ardea. Zări la cealaltă extremitate a depozitului doi bărbaţi înarmaţi care începuseră că exploreze toate ungherele.

— Tactica lor e simplă, spuse Malko. Vor să ne descopere şi apoi să ne prăjească cu lansatorul de rachete.

Americanul îşi şterse fruntea însângerată. Ochii săi aveau o duritate ciudată.

— Vreau să scap de aici doar pentru a-mi regla conturile cu tipul nostru. Ce fac băieţii noştri?

— Nu ştiu nimic, mărturisi Malko.

Începea să se îngrijoreze de lipsa de reacţie a lui Chris Jones şi Milton Brabeck care ar fi trebuit să ia poziţii de mai multă vreme. Ce aşteptau? Chiar dacă nu aveau lansatoare de rachete... Se auziră zgomote de paşi care se apropiau. Malko *aruncă o* privire. Norul de fum îl făcuse pe purtătorul lansatorului să se retragă puţin, tuşind.

— Să încercăm să ajungem la intrare şi apoi la drum, propuse Malko.

Pe autostradă, poate că adversarii lor nu ar fi îndrăznit să se manifeste prea deschis...

Săriră în acelaşi timp afară din nişă şi începură să alerge în zigzag printre grămezile de moloz. Salutaţi de urlete şi interjecţii. Tipul cu lansatorul se ivi dintr-o dată şi scoase un strigăt sălbatic de luptă. Un altul trase o rafală de Kalaşnikov, ale cărui gloanţe ricoşară nu departe de ei.

Malko se aruncă în spatele unei grămezi de grinzi metalice în momentul în care RPG îşi lansa încărcătura cu un şuierat dulce şi mortal. Explozia rachetei zgudui grămada de fier în spatele căreia se adăpostise Malko. Era destul de rău, dar fusese apărat de suflul arzător al exploziei. Asurzit, plin de praf, îl căută pe Clan Grinnel. Americanul dispăruse!

— Clan!

— Sunt aici!

Vocea americanului dintr-o deschizătură ceva mai mare aflată la câţiva metri de el. Malko se întoarse. Unul dintre adversari înainta, aplecat, strângându-şi arma puternic. Foarte tânăr, bărbos, mustăcios, cu capul înconjurat de o banderolă roşie. Era un Hezbollah. Malko ochi cu grijă şi trase.

Capul luptătorului tresări brusc, ca şi cum s-ar fi trezit brusc. Apoi, alunecă la pământ şi degetele scăpară puşca de asalt care căzu cu mare zgomot. Izbucniră noi urlete din toate colţurile depozitului. Erau cu adevărat înconjuraţi... Malko îl auzi pe Clan

Grinnel.

— Vino repede!

Ajunse la deschizătura în care se afla americanul şi îl zări pe acesta aşezat în mijlocul mizeriilor de acolo, cu pistolul aşezat lângă el. Se ţinea de gleznă şi părea să sufere foarte mult.

— Gleznă mea! strigă americanul.

Încercă să se ridice şi căzu la loc cu un strigăt de durere. Malko ridică puţin capul, salutat imediat de o rafală trasă asupra lui. Avusese însă timp să fotografieze situaţia. Patru bărbaţi se îndreptau către ei, adăpostindu-se în spatele numeroaselor grămezi de resturi, de tot felul, având şi protecţia camaradului cu lansatorul. Aveau deci de ales între a fi ciuruiţi de gloanţe sau a fi transformaţi în căldură şi lumină de către o rachetă…

Dar unde erau Chris Jones şi Milton Brabeck? Îşi aminti un detaliu pe care îl remarcase la sosire. Riscă o nouă privire şi văzu că nu se înşelase: din rândul de camioane, unul nu era aşezat la fel ca celelalte. Capota îi era îndreptată către interiorul hangarului.

— Priveşte! Priveşte!

Se aruncă chiar la timp. Bila de foc explodă la câţiva metri, învăluindu-l într-un nor arzător şi acru; protejat de suflul exploziei, se plie în două, neputându-se împiedica să nu tuşească. Auzi ca într-un coşmar. Clan Grinnel urla:

— Ce se petrece? Ce se petrece?

*

* *

Chris Jones îşi şterse mâna dreaptă de blugi înainte de a lua crosa Magnum-ului său 357. La picioarele lui erau puse două grenade orbitoare şi un mini-Uzi. Zece secunde după aceea, mâinile îi erau la fel de umede. Nu era vorba de frică: probabil că erau şaizeci de grade în cabina imobilizată în plin soare…

Milton Brabeck, cu ochii la limita parbrizului, suferea şi el la fel.

— Cred că ar trebui să mergem acolo, murmură el serios.

Atunci când veniseră să intre în dispozitiv, înainte de ivirea zorilor, aceste camioane enorme li se păruseră perfecte pentru a fi folosite pe post de ascunzătoare. Să le deschidă, nu fusese decât un joc de copii pentru ei. Le trebuiseră în schimb douăzeci de minute de eforturi pentru a reuşi să pornească motoarele nou-nouţe. Din fericire, locul era foarte izolat…

Urmăriseră sosirea celor două maşini fără prea multă

îngrijorare. Apoi, apariţia RPG-ului dăduse peste cap planul de intervenţie. Această armă terifiantă era capabilă să le transforme camionul într-o grămadă de fiare. În plus. Trăgătorul se afla prea departe pentru ca Milton să fie sigur că îl va doborî din prima lovitură. Doar că nu mai puteau aştepta prea mult. O parte din ceea ce se petrecea le ieşea din câmpul vizual, dar ştiau că Malko şi Clan Grinnel nu ar fi trebuit să întâmpine prea mari greutăţi cu comandoul Hezbollah...

Milton Brabeck luă între degete cele două fire neizolate ale contactului.

— Eşti gata?

Chris Jones era la volan, cu Magnum-ul băgat în centură, gata să lanseze Volvo-ul de treizeci de tone. Totul se juca în următoarele câteva secunde. Dacă motorul dădea rateuri, trăgătorul cu lansatorul de rachete ar fi avut timp să se întoarcă, să ajusteze arma şi să le pulverizeze cabina.

— Dă-i drumu'!

Milton apropie cele două fire ale contactului. Se auzi clicul sec al demarorului, apoi zgomotul exasperant al rotorului. Mintal, Milton, care lăsase firele agăţate unul de altul, număra secundele. Interminabile. Trase cu ochiul la bărbatul cu RPG-ul. Nu se întorsese încă: zgomotul demarorului era acoperit de larma din hangar.

Enormul motor porni dintr-o dată cu un muget surd. Chris Jones, cu ochii aţintiţi pe ceafa trăgătorului, băgă în treapta întâi în aceeaşi secundă, după care strivi acceleraţia.

Maşina de treizeci de tone, trasă de cei şase sute de cai putere, făcu un salt înainte. Botul se mai găsea încă la vreo treizeci de metri de trăgător. Milton Brabeck scoase mâna prin geamul lăsat şi ţinând Uzi-ul cu două mâini, trase o rafală.

Exact în momentul în care adversarul se întorsese cu trăsăturile încremenite de surpriză. Însă reacţiona destui de repede. Volvo-ul lovise un bloc de ciment şi proiectilele lui Milton Brabeck se pierduseră în natură. Cu stomacul strâns, cei doi americani văzură cum pivotează şi coboară la orizontală tubul lung al RPG-ului. Cele două gorile, cu dinţii strânşi, nici măcar nu mai respirau. Uzi-ul mai scrâşni odată, fără nici un efect vizibil. Scuturăturile monstrului nu facilitau deloc precizia lui Milton.

Trăgătorul, cu picioarele depărtate, puse degetul pe trăgaciul lansatorului în momentul în care monstrul mecanic ajunsese la intrare. Chris Jones ştia că le mai rămăsese doar o fracţiune de secundă de trăit. Nu va reuşi niciodată să ajungă la timp cu

maşina asta. Brusc, avu o inspiraţie de geniu, strivind simultan comanda celor trei sirene.

Urletul lor de sfârşit de lume, deşiră aerul, asurzitor. Bărbatul cu lansatorul nu se putu abţine să nu tresară, deviind tubul în sus, chiar în momentul în care ieşea racheta.

Chris şi Milton avură timp să le fie frică. Proiectilul şterse cabina Volvoului şi explodă departe, lovindu-se de suprastructurile depozitului. Silueta Hezbollahului se mări pe parbriz. Încercă să se arunce într-o parte, cu gura *deschisă* într-un urlet de teroare, fu lovit de paraşocuri, încercă să se agaţe, lăsă tubul să cadă şi în cele din urmă alunecă sub o roată din faţă, care trecu peste el.

Aplatizat ca o foaie de hârtie, bărbatul explodă literalmente.

Maşina încă îşi mai continuă câţiva metri cursa. Ceilalţi luptători, înmărmuriţi, se opriseră. Acest lucru fu fatal pentru încă doi dintre ei. Lăsând motorul pornit, Chris şi Milton săriră la pământ trăgând ca nebunii. Un purtător de Kalaşnikov se răsuci în jurul propriei axe şi căzu într-o mare de sânge, cu umărul zdrobit de un glonţ de Magnum 44. Un altul urla şi se zvârcolea la pământ. Un glonţ îi traversase abdomenul şi acum pierdea tot sângele.

— Unde eşti?

Milton Brabeck striga, cu mâinile făcute pâlnie la gură. Malko se descoperi.

— Repede, strigă el, mai sunt şi alţii.

Cele *două* gorile alergară în direcţia lui. În timp ce Chris îl trăgea pe Clan Grinnel afară din gaura în care se afundase, Milton Brabeck ţinea la distanţă comandoul cu mici rafale de pistol mitralieră. Micul grup se îndreptă către monstrul care mai mormăia încă. Brusc, Malko zări de cealaltă parte a depozitului, tubul mortal al unui RPG 7.

— Acolo jos, făcu el.

Cei patru bărbaţi se adăpostiră în spatele unei grămezi de fierătanii. Luptătorii Hezbollah care mai erau încă în viaţă, erau răspândiţi cam peste tot, dar nu se mişcau. Bărbatul cu lansatorul, adăpostit în spatele unui stâlp, aştepta. Cabina goală a camionului nu îl inspira... Ştia că ocupanţii vor fi obligaţi să-l folosească pentru a putea ieşi...

Malko îşi ascuţi auzul. Nu se auzea nici cea mai mică sirenă de poliţie. Zgomotul din interiorul clădirii era asurzitor şi colina se găsea într-o zonă pe unde nu circula chiar nimeni. Se întoarse către Chris.

— Grenadele orbitoare...

Din stâlp în stâlp, Chris Jones ajunse la camion. Fu salutat de o rafală la care Milton replică imediat. Malko era aplecat asupra lui Clan Grinnel care avea trăsăturile schimonosite de suferinţă şi furie.

— Fii de căţea! mormăi el. O să plătiţi toate astea! Numai să ieşim noi de aici.

Chris revenea cu grenadele. Malko le luă.

— Chris, spuse el. Du-l pe domnul Grinnel la camion. Milton vă va acoperi. Pentru a urca, aşteptaţi să folosesc grenadele.

Atunci când cei trei bărbaţi ajunseră în apropierea camionului. Malko trase cuiul primei grenade, o aruncă cu toată forţa, după care se întoarse, închise ochii şi numără până la trei. Grenada explodă la doi metri de purtătorul lansatorului de rachete, cu o deflagraţie violentă şi o lumină strălucitoare care il orbi pentru moment pe Hezbollah. Omul se clătină afară din ascunzătoare şi fu culcat la pământ de o rafală trasă de Milton Brabeck. Chris Jones şi Clan Grinnel urcaseră deja în camion.

— Începeţi retragerea! strigă Malko.

Mârâitul enormului motor diesel făcu să tremure tablele acoperişului. Malko mai făcu câţiva paşi în direcţia RPG-ului şi aruncă cea de-a doua grenadă. Aceasta explodă chiar în momentul în care camionul pornea în marşarier. Şi mai orbit decât înainte, dar ghidat de zgomot, Hezbollahul puse tubul pe umăr şi lansă racheta.

Racheta se lovi de un stâlp şi explodă atunci când Malko unşi scara care ducea în cabină. Camionul, zigzagând cu spatele, lovi un perete. Chris Jones avu doar timp să iasă, înainte ca acesta să se prăbuşească, trăgând după el şi o parte a acoperişului... Un claxon răzbunător şi Chris Jones ieşi afară, înconjurând clădirea.

Dădu nas în nas cu Mercedes-ul gol, în care se afla doar şoferul. Acesta nu avu nici măcar timp să reacţioneze. Cu patruzeci la oră, mastodontul de treizeci de tone veni peste el. Bara enormă de protecţie se afundă în partea stângă a maşinii ca în brânză, transformând *instantaneu* Mercedes-ul într-un hamburger de tablă cu puţină carne umană la mijloc. În urma şocului, rezervorul de benzină explodă, aprinzând vehiculul şi şoferul. Chris Jones acceleră şi se strâmbă.

— Şi iată un hamburger perfect! Aş putea să mă angajez la Me Donald!

Tensiunea nervoasă care îi stăpânea era atât de mare, încât izbucniră în râs, mai puţin Clan Grinnel care se strâmba de

durere. Camionul trecu de intrarea în curtea depozitului, lăsând moarte şi dezolare în urmă. Maşinile circulau pe Quorum Heights Street ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi cerul nu fusese niciodată atât de albastru. Malko mai avea încă în nări mirosul acru al explozivului. Se trezi că sângera la frunte şi la mână. Erau urme de la explozia rachetelor. Chris Jones depăşi o maşină claxonând puternic şi vesel.

— Trebuie să trecem pe la spălătorie, făcu el. Tipul cu lansatorul a cam murdărit roţile.

Clan Grinnel ardea de furie, în ciuda rănii.

— Fiul ăsta de curvă de Ali al Faker! Cu siguranţă că era la curent cu capcana. Voiau să scape de noi.

— Merită osteneala să-i punem nişte întrebări, spuse Malko.

Nişte întrebări de două milioane de dolari. Chris Jones făcu motorul să urle.

— Sunt sigur că vom fi bine primiţi…

Capitolul XIII

Mastodontul de treizeci de tone intră pe drumul care ducea în reşedinţa lui Ali al Faker. Gardianul care păzea bariera care interzicea accesul le făcu semn să oprească. Invitaţii excelenţei Sale Al Faker, nu veneau de obicei cu camionul.

Chris Jones claxonă şi acceleră. Gardianul înspăimântat sări într-o parte şi grămada de metal pulverizâ bariera ca pe un pai care îi stătea în drum. Două sute de metri mai departe se găsiră în faţa porţii maiestuoase a rezidenţei lui Ali al Faker, supravegheată de camere de televiziune. Chris Jones se întoarse vesel către Malko.

— Sunăm sau intrăm fără să batem la uşă?

— Cred că ar fi mai bine să profităm de surpriză, îl sfătui Malko. Dacă nu, riscăm să fim primiţi rău…

— Ţineţi-vă bine, făcu gorila.

Trecu în treapta întâi pentru a da mai multă putere celor şase sute de cai. Volvo-ul lovi poarta maiestuoasă cu patruzeci la oră. Aceasta se dezintegră într-un zgomot infernal, proiectând rămăşiţe peste tot. Chris Jones salută distrugerea cu un claxon, chiar înainte de a opri în faţa intrării rezidenţei. Trase frâna de mână în plină viteză, lucru care produse mari stricăciuni dalelor, pe o distanţă de vreo zece metri.

Angajatul pakistanez care ieşi dădu nas în nas cu Magnumul 357 al lui Chris Jones. Imediat acesta îl lipi de perete.

— Unde e şeful tău? întrebă americanul.

Malko şi Clan Grinnel – susţinut de Milton Brabeck – li se alăturară. Servitorii începuseră să mişune peste tot.

— Nu e nimeni aici, bolborosi pakistanezul.

— Minte, spuse Malko, maşina lui e aici.

Rolls-ul alb era în garaj, împreună cu alte trei maşini.

Încet, Chris puse ţeava pistolului lângă urechea pakistanezului şi apăsă pe trăgaci. Glonţul făcu un crater în perete şi detunătura înspăimântătoare îl topi efectiv pe nefericitul servitor. Gorila îi afundă în ureche ţeava încă fierbinte, ridică din nou piedica şi întrebă:

— A doua şi ultima încercare. Unde e?

Celuilalt îi tremurau atât de tare picioarele încât îi fu foarte greu să se dezlipească de perete. Traversară livingul, apoi o

curte şi se găsiră faţă în faţă cu Marjorie. Tânăra irlandeză ţinea în mână un mic revolver cromat.

— Ce se petrece? încetaţi imediat.

Chris Jones avansă zâmbind. Marjorie nici măcar nu văzu când porni palma. Mâna enormă o şterse, pe ea şi pe revolverul ei, pe care îl trimise în perete. Se linişti imediat, chircindu-se şi plângând de durere. Acum erau urmaţi la o distanţă respectuoasă de o duzină de servitori filipinezi şi pakistanezi, înspăimântaţi. Ghidul lor se opri în faţa unei uşi închise şi bolborosi:

— Aici.

Malko deschise şi intră. Era o sală de gimnastică cu o mulţime de aparate, o saună şi o masă de masaj. Ali al Faker era întins deasupra, gol puşcă, înconjurat de patru filipineze îmbrăcate într-un sarong care le lăsa pieptul liber şi care erau ocupate să-l frământe conştiincios. Omanezul nu-i auzise venind... Una dintre filipineze se întoarse şi rămase imobilă, înmărmurită.

Cu grijă, Chris Jones ţinti vitraliul unui mare „F" care lumina încăperea şi trase. Proiectilul îşi pulverizâ ţinta şi detunătura făcu să tremure pereţii.

Ali al Faker se ridică dintr-o săritură, buimac. La început nu văzu decât ochii căprui ai gorilei şi arma impresionantă. Filipinezele se transformaseră în statui de ceară... Ali al Faker privi către cei patru bărbaţi, reflectă o fracţiune de secundă, sări de pe masa de masaj şi alergă către un telefon alb, agăţat de perete.

Proiectilul tras de Chris Jones fu mai rapid şi făcu ţăndări aparatul. Al Faker se întoarse. Avea o undă de nebunie în priviri. Chris Jones îi aruncă cu o voce glacială:

— Data viitoare, glonţul îţi va lovi capul. Sau ouţele dacă preferi...

Cu un gest maşinal, omanezul apucă un prosop pe care şi-l puse împrejurul şoldurilor şi bolborosi cu o voce destul de neliniştită:

— Sunteţi nebuni. O să vă expulzez din ţară...

Chris Jones se apropiase de saună şi o pornise. Se întoarse.

— După părerea dumneavoastră, cât timp e necesar pentru a găti ceva înăuntru...

Malko reteză scurt aceste răutăţi de prost gust. Pe termen lung, Ali al Faker era mai puternic decât ei.

— Domnule Al Faker, spuse el. Chiar acum ne-am întors de la întâlnirea pe care am aranjat-o ieri, chiar aici. Acolo, nu am găsit

ostaticul pe care îl căutam – William Schackley – ci o echipă de criminali, echipaţi cu lansatoare de rachete. Am reuşit să scăpăm printr-un miracol. Deci, cred că avem dreptul la o explicaţie…

Ali al Faker începea să capete culoare în obraji. Spuse cu o voce ceva mai fermă.

— Nu sunt la curent cu nimic. Cum aţi intrat aici?

— Am luat un camion de la depozit şi vi l-am adus aici, îi explică Chris Jones.

— Nu asta e problema, i-o tăie Malko. Ne-aţi întins o cursă.

— Fiu de căţea! explodă Clan Grinnel. L-am auzit când vorbeau. Spuneau că au tot timpul la dispoziţie. Deci, erau siguri că poliţia nu va veni, pentru că aranjaseşi tu totul. Îţi voi trage un glonţ în cap cu mâna mea.

Spumega. Smulgându-i Magnumul lui Chris Jones, se îndreptă şchiopătând către omanez şi îi înfipse ţeava în buric. Malko îşi spuse că o să tragă. Omanezul îşi regăsise sângele rece.

— Dacă mă omorâţi, veţi fi executaţi.

Marjorie apăru, cu obrazul înroşit şi strigă cu o voce isterică:

— Am anunţat Serviciul de Securitate! Vin încoace.

Malko schimbă o privire cu Ali al Faker pe deasupra umărului lui Clan Grinnel. Totul risca să se termine într-o baie de sânge. Milton Brabeck nu era deloc tulburat.

— Ei bine. Domnul ăsta va fi un ostatic foarte bun, aruncă el. Nimeni nu va veni să ne caute în ambasada noastră. Şi vom avea tot timpul la dispoziţie pentru a-l face să scuipe micile sale secrete….

Nu avea deloc simţul diplomaţiei. Ali al Faker spuse cu o voce mai calmă:

— Marjorie, telefonează imediat din partea mea la Serviciul ile Securitate şi spune-le că a fost vorba de o neînţelegere. Nu vreau să se implice cineva din exterior în această afacere. Sunt; sigur că vom putea clarifica lucrurile…

Tensiunea mai scăzu puţin. Ignorând pistolul lipit de abdomen, Ali al Faker se întoarse şi se îmbrăcă. Regăsindu-şi astfel demnitatea, i se adresă lui Clan Grinnel.

— Domnule Grinnel, mai întâi vreau să vă spun că nu sunt amestecat absolut deloc în ceea ce s-a întâmplat astăzi şi că dezaprob total această tentativă de crimă.

— Atunci cine a fost? Papa? continuă americanul.

— Veniţi în biroul meu. Vom încerca să înţelegem împreună, propuse omanezul.

Dădu un ordin în arabă şi toată lumea se dispersă. În trecere,

Marjorie se aruncă brusc asupra lui Chris Jones şi începu să-l pălmuiască şi să-l lovească cu picioarele, urlându-i în ureche numai porcării.

— Fiu de curvă! Javră! Porcule! O să-ţi smulg ouăle şi o să te fac să ţi le mănânci!

Era vizibil că nu fusese crescută la mănăstire.

Gorila o îndepărtă fără o vorbă şi plecă mai departe. Traversară toată casa pentru a ajunge în biroul favorit al lui Ali al Faker. Acesta din urmă luă telefonul şi formă un număr…

— Iradj Kosrodar nu e acasă, spuse el câteva momente mai târziu. E singurul care ne poate spune ce s-a întâmplat.

Clan Grinnel râse.

— E simplu! Iranienii au vrut să-şi păstreze ostaticul şi să ne lichideze pentru a avea timp să-l scoată din ţară. Acum au ratat. Cunoaşteţi consecinţele diplomatice ale acestei glume. Peste o oră voi fi la ambasadorul ţării mele… Aţi încercat să asasinaţi trei cetăţeni americani, care făceau parte cu toţii din rândurile unei Agenţii Federale şi un cetăţean austriac.

— Vă repet că nu sunt amestecat cu nimic, afirmă Al Faker. Şi trebuie să vă precizez că dacă toată afacerea asta se strică, Maiestatea Sa vă va expulza pe toţi. Indiferent care vor fi consecinţele.

Şeful rezidenţei CIA rămase mut. Niciodată guvernul american nu va contrazice un şef de stat străin pentru o afacere ca asta… Simţind că lovise unde trebuia, omanezul continuă:

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să avem grijă de viaţa lui William Schackley. Trebuie să înţelegem ce s-a întâmplat. Lăsaţi-mă să mă îmbrac şi după aceea vom merge la depozitul meu.

Ieşi din încăpere cu un zâmbet puţin crispat.

— Ce scursură! explodă Clan Grinnel. El e, sunt sigur că el e!

— Nu vom putea dovedi. Niciodată, tăcu Malko. Aveţi dreptate, probabil că s-au pus de acord să ne elimine, pentru a putea permite exfiltrarea discretă a lui William Schackley. Iranienii nu vor să ni-l înapoieze şi se simţea strâns cu uşa…

Chris Jones scutură din cap.

— Ar fi trebuit să îl fac să guiţe tot ce ştie!

— Nu e încă timpul pierdut, remarcă Milton Brabeck.

— Calmaţi-vă, îi sfătui Malko. Ali al Faker e unul dintre oamenii cei mai puternici din ţara asta.

— Deci, o să ne-o tragă în continuare, concluzionă furios Clan Grinnel.

Glezna i se umflase şi îl făcea să sufere îngrozitor. Ali al Faker reapăru într-o linişte mormântală. Îl urmară. Zâmbi puţin crispat când văzu camionul încă înconjurat de rămăşiţele porţii sale.

— Unul dintre voi poate să-l conducă la loc de unde l-aţi luat?

Milton Brabeck se îndreptă către el şi ceilalţi se aşezară în Ftolls-ul alb. Mergeau pe autostradă atunci când telefonul din maşină sună. Ali al Faker vorbi mult în arabă, înainte de a anunţa.

— Era Iradj Kosrodar. Are veşti. Pretinde că îi pare rău, că luptătorii Hezbollah l-au trădat. Le era frică să nu fie manipulaţi şi să fie executaţi la întoarcerea la Beirut. Negociază din nou cu ei.

Toată lumea minţea pe toată lumea…

— Aha! râse Clan Grinnel… Şi ostaticul?

— Ameninţă că îl vor omorî dacă îi atacăm.

— Unde sunt? întrebă Malko.

— În oraşul şiit.

— Nu puteţi da ordin să fie neutralizaţi?

— E practic imposibil. Vor omorî ostaticul înainte să ajungem noi acolo.

— Cred că Kosrodar minte, spuse Malko. Aceşti tineri luptători sunt foarte disciplinaţi…

Ali al Faker făcu un gest de neputinţă, în timp ce părăseau autostrada pentru a merge către depozit.

— E posibil. Ce pot să fac? Să-l expulzez pe Iradj Kosrodar? Asta nu va rezolva problema.

Rolls-ul şi Volvo-ul trecură de grilajul de la intrarea în depozit. Omanezul încetini în faţa rămăşiţelor Mercedesului şi se strâmbă atunci când văzu un braţ carbonizat care ieşea de acolo.

— Ce oroare!

Puţin mai târziu, contempla cu strângere de inimă ceea ce mai rămăsese din trăgătorul strivit de Chris Jones. Mirosul fad de sânge plutea în hala uriaşă. Descoperiră alte trei cadavre. Armele dispăruseră, luate de supravieţuitori… Ali al Faker îşi chemă maşina. Un sfert de oră mai târziu, se ivi un camion cu o duzină de pakistanezi. Omanezul dădu câteva ordine. Fu pus în mişcare un buldozer care se găsea undeva în spatele depozitului. Puse toţi morţii şi rămăşiţele într-o nişă care se găsea în mijlocul depozitului, apoi puse deasupra un amestec de pământ şi ciment şi nivelă. Carcasa Mercedesului carbonizat fu împinsă în spate împreună cu toate celelalte resturi metalice şi cea a Hondei lui Malko. Nu mai rămăsese nici o urmă a masacrului.

Malko îşi spuse că iranienii îi făcuseră deja să plătească de două ori pentru acelaşi ostatic, fără a-l livra măcar... Pe când a treia oară? Ali al Faker se apropie de el. Clan Grinnel rămăsese în maşină din cauza gleznei.

— Apreciez moderaţia dumneavoastră, îi spuse lui Malko. Vă promit că voi face tot ce îmi stă în putere pentru a rezolva această problemă.

Malko îi înfruntă privirea. Ochii lui aurii păreau acum turnaţi în metal.

— Excelenţă, spuse el, în ciuda negărilor dumneavoastră, eu cred că eraţi la curent cu ceea ce urma să se întâmple, fără a fi însă de acord. Acum ajutaţi-ne să-l recuperăm pe William Schackley.

Omanezul îi susţinu îndelung privirea.

— Domnule Linge, detest regimul iranian şi mai mult decât dumneavoastră, spuse el, dar trebuie să urmăresc interesul ţării mele. Am încrederea Maiestăţii Sale şi nu pot să i-o trădez...

Altfel spus, acum se găseau într-un impas.

— Americanii nu vor abandona. William Schackley este prea important pentru ei.

— Ştiu şi îi înţeleg, recunoscu Ali al Faker. Sunt mulţumit că Allah v-a protejat. Cât despre ce va mai fi, vom vedea. Mâine, dacă aşa va fi voia Domnului.

*

* *

Malko îndepărtă perdeaua de la fereastră, fixând gânditor piscina şi Oceanul Indian. Dormise rău, revăzând carnagiul şi moartea. Văzu o femeie lungită pe marginea piscinei care părea a fi Susanna Rawlings. Cu o seară înainte, voise să o vadă, dar la etajul nouă nu răspundea nimeni. Era imposibil să-i spună lui Manoucher Farmayan ce gândea despre prietenul lui Kosrodar. În orice caz, doar pentru a mai auzi o minciună în plus...

Clan Grinnel dormise acasă, cu glezna înconjurată de gheaţă. O nouă zi de captivitate începea pentru William Schackley.

Coborî şi se duse la piscină. Era Susanna. Într-un bikini negru, cu pantofi cu tocuri cui şi ochelari negri. Totul la ea emana mister şi erotism. Îşi dădu jos ochelarii. După expresia ochilor albaştri, Malko înţelese dintr-o singură privire.

— Susanna, eşti într-adevăr o ticăloasă veritabilă! spuse el.

Ochii femeii abia clipiră. Singurul semn de emoţie se simţea în vocea care îi tremură imperceptibil atunci când îi spuse:

— Mă bucur să te văd aici…

Malko o privi ţintă, împărţit între dorinţă şi furie.

— Ştiai că va fi un masacru.

Susanna, destul de jenată totuşi, îşi aprinse o ţigară.

— Am încercat să te fac să înţelegi. Dar nu puteam să fac nimic mai mult. Doar dacă m-aş fi pus pe mine la adăpost. Altfel, eu aş fi fost cea pe care ar fi omorât-o.

— Cine?

— Iranienii.

Malko se aşeză lângă picioarele bronzate.

— Cum ai aflat?

— A fost ideea lui Manoucher Farmayan. Pentru a fi iertat ile povestea de la Beirut. Lui Ali al Faker îi e frică de un scandal şi Iradj Kosrodar ţine la ostaticul lui… Voi sunteţi cei care le staţi în cale…

Era exact ceea ce îşi imaginase Malko… Această femeie cu rare făcuse atât de minunat amor, îl trimisese liniştită la moarte…

— Ce se va întâmpla acum? întrebă el.

— Vor reîncepe. Nu pot să vă expulzeze din Oman. Asta ar avea grave consecinţe diplomatice. Iranienii fac presiuni asupra Omanului să-şi recupereze ostaticul şi acestora le este foarte teamă. Iranienii îl vor pe William Schackley doar pentru a-l interoga. Nu au avut timp suficient pentru a o face la Beirut. Nu în fiecare zi pui mâna pe un şef al rezidenţei CIA. Nu-l vor înapoia niciodată, sub nici un pretext.

— Ce putem face atunci?

Susanna Rawlings îşi puse din nou ochelarii.

— Omorâţi-l, spuse ea calm. Asta e cam tot ce i se poate întâmpla mai bine. Nu ştiţi ce i-au făcui acolo în Iran. Sunt nişte sălbatici, torţionari mai răi decât Gestapo-ul.

Malko privi cerul albastru, cu inima strânsă, întrebându-se dacă nu cumva femeia avea dreptate.

Nu trebuia să se mai bazeze decât pe ei pentru a-l salva pe William Schackley. Mai era un singur punct de elucidat.

— Câţi luptători Hezbollah au venit de la Beirut cu Farmayan? întrebă el.

— Cinci, spuse Susanna Rawlings. De ce?

— Pentru a mai verifica o minciună, spuse Malko fără a se compromite.

Iradj Kosrodar pretinsese că luptătorii veniţi din Iran nu îl mai ascultă. Ori, fuseseră ceva mai mult de cinci oameni, cei care îi

atacaseră în hangarul Mercedes. Ceilalţi erau cu siguranţă la ordinele lui.

Se ridică.

— Noroc, îi strigă Susanna.

Nu se simţea nici un fel de ironie în glasul ei. Poate chiar puţină tandreţe.

Malko îşi spuse că nu le mai rămânea decât să-l reactiveze pe Taher şi pe misteriosul lui amic şiit. Nu mai puteau crede în promisiunile lui Manoucher Farmayan sau Ali al Faker. Singurul gest pe care îl făcuse omanezul fusese să-i trimită de dimineaţă o Honda identică cu cea care fusese distrusă de lansatorul de rachete.

*

* *

Muntaz Mahal restaurantul indian situat peste drum de Al Quorum Roundabout era pe trei sferturi gol. În ciuda fântânii care scotea totuşi un zgomot destul de agreabil. Taher veni la zece minute după Malko, însoţit de un bărbat subţire, cu fizic de funcţionar. Le trebuise toată ziua pentru a face să mai înainteze tratativele.

— El e prietenul meu Parviz Khoula, anunţă omanezul. E cel de care v-am vorbit. A revenit la idei integriste şi vrea să emigreze în Statele Unite.

Parviz Khoula îi adresă un zâmbet timid lui Malko. Cinci ani de închisoare e mult, dar el părea că abia ieşise de acolo.

— Sunteţi gata să ne ajutaţi? întrebă Malko.

Era într-adevăr ultima lor şansă. Clan Grinnel, imobilizat la pat din cauza gleznei, trimitea telexuri răzbunătoare la Washington. Şiitul zâmbi timid.

— E foarte dificil. Dar cred că îl cunosc pe omul care serveşte ca legătură între iranienii de la ambasadă şi răpitorii prietenului vostru.

— Cine este?

— Abdul Rahman, un şiit fanatic care s-a dus de mai multe ori în Iran, trecând prin Dubai. Se laudă că îl cunoaşte personal pe Komeiny. Are o bijuterie în oraş unde se găsesc cele mai frumoase brăţări de gleznă din argint din Mascate.

Un servitor aduse pui tandori şi orez.

— Va accepta să colaboreze?

Parviz Khoula făcu o mutră îndoielnică.

— *Nu ştiu.* Va trebui să-i oferim mulţi bani. Şi apoi…

Malko schimbă o privire elocventă cu Taher. Era un domeniu dificil de explorat. Un bijutier nu-şi risca viaţa pentru câteva mii de dolari…

— Ce ştii despre contactele lor? întrebă Malko.

— În fiecare zi, acest bijutier merge să se întâlnească cu cineva de la ambasadă la moscheea şiită. Apoi, se duce să transmită instrucţiunile Pasdaranilor care sunt ascunşi în oraşul şiit.

— De unde ştii toate astea?

— Şi eu merg să mă rog zilnic la aceeaşi moschee. E un mic univers. Toată lumea din oraşul şiit ştie că există în acest moment luptători Hezbollah veniţi de la Beirut care păzesc un străin. Uneori apar şi la moschee. Şi acest bijutier e foarte cunoscut acolo.

— Ai putea să-l urmăreşti?

Parviz mestecă îndelung înainte de a răspunde din vârful buzelor:

— Pot încerca, dar e foarte periculos.

— Nu mă îndoiesc, spuse Malko, dar e singura şansă pentru a-l elibera pe William Schackley. Vă ofer două mii de dolari şi, dacă reuşim, posibilitatea de a veni să lucraţi în SUA.

Acelaşi vechi truc. Parviz zâmbi.

— Ne vedem mâine, aici, la aceeaşi oră. Voi merge la moschee pe la ora şase. Cam la ora asta vine şi bijutierul.

Malko avu impresia că puiul tandori, tare ca un pantof, îi rămăsese undeva în fundul gurii. Era în sfârşit un fir de care puteau trage şi care nu părea să ducă într-o fundătură.

*

* *

Chris Jones şi Milton Brabeck îl lăsară pe Malko pe palier şi merseră în camerele lor. O linişte sepulcrală domnea în holul gigantic de la *Al Bustan*. Hotelul dormea deja.

Malko împinse uşa camerei sale şi vru să aprindă lumina. Nici un rezultat. Tatonă şi brusc simţi ceva dur şi rece care i se aşeză pe ceafă.

Îşi spuse atunci că va muri ca un animal după ce supravieţuise coşmarului din ajun.

Capitolul XIV

Un acces de râs repede înăbuşit făcu să scadă brutal presiunea din arterele lui Malko. Lumina se aprinse şi se găsi faţă în faţă cu Susanna Rawlings. Machiată asemeni reginei din Saba, purta aceeaşi_ rochie neagră pe care o avusese cu două zile mai devreme. Îşi aruncă pistolul Walther PPK pe pat şi se lipi de Malko.

— Bună seara, Malko, murmură ea. Mi-am spus că trebuie să-ţi ofer o mică compensaţie.

Ochii ei albaştri zâmbeau şi corpul i se oferea. Malko mângâie o curbă a şoldurilor perfecte şi tari. Ea se sprijini de comodă şi îşi ridică puţin fusta, fără a-şi da jos mănuşile negre, în felul ăsta expuse în totalitate marginea de sus a ciorapilor şi portjartierul.

— Îţi plac în felul ăsta?

Lui Malko îi intrase în cap o idee dezagreabilă: Susanna Rawlings nu era chiar o păpuşică sentimentală.

— Cum ai intrat aici?

Fiecărei încuietori îi corespundea un card de plastic codat. Susanna zâmbi devastator.

— Cârdurile de la etajul nouă deschid toate uşile. Sultanul e la el acasă în hotelul ăsta.

Pentru cele şase sute de milioane de dolari, era cel mai insignifiant dintre lucruri…

— Norocul meu că nu ai avut intenţii rele, spuse el.

Ea se apropie şi îi murmură:

— Cum vrei să mă iei? Vrei în patru labe? Vrei să mă supui? Vrei să ejaculezi în gura mea? Înăuntrul pântecelui meu? În fund? În seara asta voi fi femeia ta.

Lipită de el, începuse să-l maseze, fără a-şi da jos mănuşile lungi şi negre. Cu un zâmbet de ticăloasă. Malko se întrebă ce îi mai pregătea, dar ea se mulţumea să-l mângâie din ce în ce mai repede, până în momentul în care el îi îndepărtă mâna. O apăsă pe ceafă şi, ascultătoare, ea îngenunche în faţa lui. Asta îl făcu să se gândească la Alexandra. Erau din aceeaşi rasă. Susanna şi-o îndesă în gură, pios, respectuos, înghiţindu-l cu mişcări lungi şi suple.

Ideea de a ejacula în fundul gurii ei îl înfierbânta, atât de fabuloasă era senzaţia. Dar avea ceva de reglat cu ea.

O forţă să se ridice şi o aruncă pe pat, trăgându-i pe coapse rochia neagră şi dezvăluindu-i pământuful îngrijit. Fără măcar a o mângâia, se afundă în pântecele ei şi Susanna păru surprinsă. Cu picioarele încă aşezate pe pământ, îl observa. Sexul îi era inundat şi el realiză că această comedie cu supunerea o excita foarte tare.

— Eşti mare, spuse ea cu o voce răguşită. Foarte mare, spuse ea cu o voce răguşită. Mă simt tare bine.

Avea o vibraţie senzuală în voce, ceva autentic. O poseda încet, savurând bucuria de a se afunda în pântecele ei până la capăt. Mângâia nailonul ciorapilor, urmând conturul coapselor ferme şi musculoase. Apoi, încet, se retrase. Ea îi aruncă o privire întrebătoare, dar el îi ridicase deja picioarele, trecându-le pe după umeri. Se aruncă asupra ei, necăutând intrarea de mai devreme, ci pe cealaltă. Din această poziţie, era un lucru mai puţin evident.

Susanna scoase un strigăt uşor atunci când el ajunse acolo unde voia.

— Eşti…

Remarca se termină cu un strigăt. Malko tocmai o violase cu o apăsare scurtă şi puternică. Inelul rezistă o fracţiune de secundă înainte de a ceda brusc. Se afundă dintr-o singură mişcare în crupa Susannei care scoase un urlet de durere.

— Încetează, ticălosule! Mă doare.

Se retrase, dar din nou, feroce, violă cu toată puterea şi lungimea pe care o deţinea deschizătura strâmtă. Fără a o scăpa din ochi. Pupilele albastre se dilataseră, privirea îi era voalată. Crezu că va renunţa. Apoi o luminiţă tulburată se infiltră în ochii ei şi simţi cum crupa îşi pierde din încordare. Ea murmură cu aceeaşi voce răguşită.

— De ce ai vrut aşa?

— Pentru a te vedea, spuse el. Pentru a fi sigur că îţi place.

Ea îl ciupi, mai murmură încă o dată „ticălosule”, apoi îşi încrucişă braţele împrejurul lui şi îl lăsă să-şi facă treaba până când termină în ea. Mâna femeii îi alunecase între picioare şi se mângâia cu furie. Strigătul ei urmă imediat după cel al lui Malko.

Se prăbuşiră imediat, fiecare pe câte o parte. Malko îşi turnă o votcă Stolicinaia pentru el şi un Cointreau pentru ea şi lăsară alcoolul să desăvârşească ceea ce începuseră ei. Erau încă moleşiţi de plăcere. Mult mai târziu, Susanna, întinsă pe spate, doar cu ciorapii pe ea, îl întrebă pe Malko:

— Tot mai crezi că e imposibil să obţii paşaportul meu?

— Da, spuse el. De ce?

Ea se aplecă şi îi îmbrăţişă pieptul.

— Aşa, iubitule! E păcat, asta-i tot. Mă grăbesc să părăsesc ţara asta.

*

* *

Farida ajunse la ora cinci fix la Centrul Comercial Sadco, în Jaguarul ei albastru. Malko găsise mesajul ei, trimis de dimineaţă la recepţia hotelului *Al Bustan*. Era epuizat după noaptea petrecută cu Susanna. Tânăra englezoaică nu se mulţumise cu ceea ce îi oferise la început. Părăsise camera lui Malko abia pe la orele cinci de dimineaţă. Era beată de votcă şi de plăcere, cu ochii încercănaţi şi gura puţin umflată de atâtea muşcături.

Clan Grinnel se târâse până la ambasadă pentru a-şi face raportul referitor la incidentul din hala Mercedes. Directorul general al CIA, îi ceruse preşedintelui Reagan să intervină personal pentru a-l salva pe William Schackley. Departamentul de Stat se opusese, susţinând că nu trebuie amestecată tactica cu strategia. Dacă sultanul Quabouz s-ar fi simţit atins, atunci ar fi durat mai multe luni pentru a fi reconciliate lucrurile. Toată lumea compătimea calvarul trăit de William Schackley. Dar nu trebuia forţat nimic. În aşteptare, zilele treceau şi nu se întrevedea nici o soluţie. Manoucher Farmayan nu mai răspundea la nici un telefon. Iradj Kosrodar parcă dispăruse de pe suprafaţa pământului şi Ali al Faker, de fiecare dată când îi telefona Malko, îi răspundea invariabil că nu s-a schimbat nimic, că lucrurile trebuie lăsate să se calmeze.

Situaţia era îngheţată…

Malko nu se mai baza decât pe el. Opri cu o sută de metri înainte de Sadco şi o văzu pe Farida coborând şi venind către el.

Urcă alături de el.

— Dă-i drumu’, spuse ea. Cunosc pe toată lumea aici.

O sută de metri mai departe, ea îl făcu să oprească acolo unde începuseră prima dată flirtul.

Malko vru să înceapă la fel ca odinioară, dar ea se smulse din îmbrăţişare cu un zâmbet încordat.

— Nu, nu am vrut să te văd pentru aşa ceva, ci pentru a te preveni. Serviciul de Securitate Internă te supraveghează. Au instrucţiuni să nu te lase să te apropii de oraşul şiit.

— De unde ştii asta?

— De la soţul meu. Lucrează cu ei.

Ea se întoarse:

— Du-mă înapoi, mi-am asumat anumite riscuri. Mâine, voi veni la *Al Bustan*. O reuniune a doamnelor. Dacă vrei să mă vezi, mă găseşti la ora patru în auditoriu, în primul rând. Nu e niciodată nimeni acolo. Acum trebuie să mă întorc.

Malko întoarse maşina şi Farida se afundă în Centrul Comercial. Informaţiile pe care tocmai le primise îi confirmau ceea ce gândea. Omanezii luaseră partea iranienilor. Asta încerca Ali al Faker să-l facă să înţeleagă prin vorbele spuse pe jumătate... Şi CIA nu ar fi reuşit să-i facă să-şi schimbe poziţia. America era la unsprezece mii de kilometri, Iranul la o sută...

Dacă îl vor recupera pe William Schackley, asta va fi făcută cu metode mult mai directe.

*

* *

De data asta, Taher şi Parviz ajunseră primii la *Muntaz Mahal.* Restaurantul era în continuare aproape gol. După aerul voios al lui Parviz Khoula, Malko îşi spuse că avea veşti bune. Îi prezentă pe Chris Jones şi Milton Brabeck lui Parviz şi se aşezară pe marginea bazinului din care ţâşnea fântâna.

— Aţi reuşit? întrebă el.

— Aproape! Dar a trebuit să mă opresc pentru că mă observase. Mă voi întoarce mâine, deghizat în femeie, cu un voal pe faţă.

Era încurajator.

— Nu e posibil să-l corupem pe bijutier? întrebă Taher.

— Nu. Câştigă mulţi bani. E foarte pios. E singurul care are un portret al lui Komeiny în magazin. Poliţia a vrut să îl scoată de acolo, dar el a refuzat.

Degustară masa în linişte, fără a mai aborda subiecte arzătoare. Malko se întreba cum vor proceda, presupunând că vor găsi ascunzătoarea teroriştilor. Dacă i se adresa direct lui Ali al Faker, omanezul s-ar fi eschivat şi risca chiar să atragă atenţia luptătorilor Hezbollah. Deci trebuiau să se descurce singuri. Încă o dată.

Chris Jones privea cu un aer dezgustat bucăţile de carne care pluteau într-un sos de safran şi gustă una. O scuipă imediat înapoi.

— Dumnezeule mare! se strâmbă el. Probabil că asta conţine şi foc în ea.

Îşi goli berea dintr-o singură înghiţitură, observat ironic de

Milton.

— Eu o să mănânc numai pâine, dacă puiul lor e atât de bun.

Chris Jones şi Milton Brabeck îl însoţiseră mai mult pentru a mai ieşi din hotel decât pentru a veghea asupra lui. Totuşi, nu credea într-un atentat direct asupra lui. Era neutralizat. În cele din urmă, Ali al Faker era cel care trăgea sforile... După ce abia gustaseră din sosul iute care le smulsese lacrimi, cei doi americani visau la un hamburger precum câinele la os.

— Din partea casei sunteţi serviţi cu câte un snake-coffee, îi anunţă şeful de sală, dezolat de această lipsă de apetit.

Era echivalentul indian al cafelei irlandeze. Se făcea cu coniac aprins într-o tavă, puţină esenţă de portocale şi cafea. Gorilele priveau fascinate la flăcările din tăviţă. Bucătarul agita continuu alcoolul aprins. Îi adresă un zâmbet lui Malko, se apropie de masa lor şi fără o vorbă, răsturnă tigaia aprinsă în capul lui Parviz Khoula!

Urletele şiitului semănară panică printre rarii clienţi ai localului. Se ridică cu capul şi părul cuprinse de flăcări, urlând de durere.

Agresorul lăsase deoparte tigăiţa. Cu un gest rapid, apucă o tijă folosită pentru frigărui şi o înfipse dintr-o singură lovitură în pieptul şiitului.

Totul nu durase decât cinci secunde. Chris Jones se ridică precum un diavol scos afară din cuşcă, îl apucă pe bucătar de ceafă şi îi strivi faţa de plita fierbinte, ţinându-l acolo în ciuda urletelor oribile. Parviz Khoula căzuse şi continua să ardă la pământ. Malko se repezi spre el. Şiitul nu mai respira. Ţepuşa îi fusese înfiptă direct în inimă. În restaurant domnea o dezordine uriaşă, iar ultimii clienţi se furişaseră afară. Milton Brabeck era gata să tragă un glonţ în capul patronului care se apropia cu gânduri nu prea curate.

Chris Jones îl ridică în sfârşit pe bucătarul a cărui faţă semăna cu un hamburger în sânge... Urla fără întrerupere. Pentru a-l mai calma, gorila îl aruncă în bazinul din apropiere, chiar cu riscul de a-l îneca. Apoi îl scoase şi îl scutură.

— De ce ai făcut asta?

Cu toată faţa arsă, indianul nu voi sau nu putu să răspundă. Patronul tocmai chema poliţia. Malko îi urmă la telefon şi îl sună pe Clan Grinnel.

— Aveţi tot interesul să veniţi repede, spuse el.

În timp ce îl aşteptau, patronul le explică faptul că bucătarul criminal îl înlocuia în ziua aceea pe unul dintre angajaţii care

lipseau. Era vorba de un indian care locuia în Matrah. După toate probabilităţile, moartea acestuia fusese premeditată… şi presupunea că Parviz fusese urmărit şi observat.

În timp ce sirenele de poliţie se apropiau, Malko îşi spuse că nu cunoştea decât numele bijutierului proiranian şi că, acum, adversarii lor ştiau cine îi urmărea.

*

* *

Malko fu gata să se piardă în mulţimea de săli subterane de la *Al Bustan*, înainte de a ajunge din întâmplare la auditoriu. Era imens, cu locuri pentru cinci sute de persoane, plus loja blindată a sultanului.

Orchestra gărzii sultanului repeta pe scenă, dar rândurile de fotolii erau goale.

Se aşeză în semiîntuneric aşteptând-o pe Farida şi se lăsă cuprins de toropeală. Afacerea de la restaurant se terminase la ora trei dimineaţa şi probabil că Grinnel apelase la ajutorul omologului britanic pentru ca poliţiştii să-i lase să se întoarcă acasă.

Asasinul lui Parviz Khoula fusese dus la spital într-o stare destul de gravă. Era un indian cunoscut la poliţie pentru trafic de permise pentru alcool. Cele două sute de mii de indieni din Oman nu *aveau* dreptul oficial de a cumpăra băutură. Cei săraci beau apă de Colonie iar cei bogaţi cumpărau permise de pe piaţa neagră. Probabil că astfel îl corupseseră pe cel de-al doilea bucătar… Poliţiştilor le spusese că fusese abordat de un necunoscut care îi propusese două mii de riali pentru a-l omorî pe Parviz Khoula. Asta arăta că iranienii vegheau. Ceea ce făcea din ce în ce mai dificilă orice tentativă.

Totuşi, din punct de vedere moral, era imposibil să renunţe. Nu înceta să se gândească la William Schackley, care era deţinut undeva la câţiva kilometri de *Al Bustan*.

O uşă scârţâi în spatele lui şi se întoarse. Era Farida, cu degetul la buze, zâmbitoare. Veni în întâmpinarea ei şi o aduse şi pe ea la întuneric. Se sărutară prelung până când tânăra omaneză se opri.

— Nu am timp. Am spus că merg la toaletă.

Nu reuşea să se potolească. Poate că era ultima dată când o vedea. O trase într-una dintre lojele ce dominau sala, aruncată într-o obscuritate totală. Pe scenă, muzicienii făceau un zgomot infernal care acoperea protestele Faridei.

— Nu, nu. Mă duc.

Cuprins de o brutală frenezie sexuală, Malko o curbă peste un scaun de velur şi o asaltă pe la spate, dând la o parte tot ceea ce ar fi putut să îl jeneze. Farida se agăţă de cotierele scaunului gemând şi gâfâind. Malko o lăsă astfel doar un moment, după care se răspândi în tot pântecele ei cu un strigăt de plăcere. Farida se ridică cu un surâs nostalgic.

— Ce viaţă! Aş vrea atât de mult să fac dragoste cu tine într-un pat! Dacă aş avea timp, te-aş goli complet.

— Când vrei tu, spuse Malko.

Ea se aranjă în grabă.

— Trebuie să plec.

— Aşteaptă, spuse el. Am nevoie de tine. Te mai duci prin oraşul şiit?

— Pa, de ce?

— Îi cunoşti pe bijutieri?

— Pe unii dintre ei.

— Cei care vând brăţări pentru glezne.

— Toţi vând aşa ceva.

— Se pare că unii le au mai bune decât alţii.

— Sunt doi sau trei.

— Cel despre care vorbesc eu, are un portret al lui Komeiny în magazin. Se numeşte Abdul Rahman.

— A, da. Bătrânul nebun! Cred că e îndrăgostit de mine. Într-o *zi,* mi-a cerut să îmi probeze chiar el brăţara şi l-am surprins când se uita sub fusta mea.

— Poţi să mă duci acolo?

— Când?

— Imediat. Înainte de rugăciunea de seară.

Pusă la punct, începea să se înroşească. Vacarmul înceta şi muzicienii începeau să se disperseze. Pentru moment nu puteau să iasă din ascunzătoare. *Farida* întrebă *tandru:*

— Vrei să mă săruţi acolo?

— Nu, spuse Malko. E treabă serioasă. Trebuie neapărat să-l văd pe bijutierul ăsta.

Ea îşi oferi buzele.

— Dar, iubitule, poliţia nu te va lăsa să treci. Ţi-am spus deja că au ordine în privinţa asta.

— Şi prietenii mei?

— Nu cred.

— Bine, atunci mă vei duce tu. Ai maşină cu număr de la palat, nu-i aşa? Nu vor îndrăzni să te oprească.

Farida se depărtă.

— Nu pot. Soţul meu ar afla. Ar fi foarte grav.

Malko reflectă câteva minute.

— Foarte bine. Atunci mă voi ascunde în maşina ta. Tu mă vei duce acolo şi eu te voi urmări. Nimeni nu va şti că suntem împreună.

— De ce?

— Nu pot să-ţi spun. E foarte important. Unde e maşina ta?

— În parcare. Dar dacă te vede cineva…

— *Nu* mă va vedea nimeni.

Ea râse nervos.

— Colegele mele vor crede că m-am întâlnit cu amantul… Trebuie să plec. Uite, ia cheile de la maşina mea. Le vei pune pe podea, dedesubtul volanului. Dar fii te rog atent. Voi pleca de aici cam peste o oră.

Pentru un scurt moment, ea se lipi de el şi îi murmură „Am încă poftă de tine”. Apoi se strecură prin uşa din spate, pierzându-se în sumedenia de săli şi galerii.

Malko aşteptă câteva momente şi plecă şi el. Avea foarte puţin timp pentru a încerca operaţiunea ultimei şanse.

Capitolul XV

Chris Jones băgă în sacul negru un încărcător suplimentar pentru Uzi, care lovi cu un zgomot metalic cele trei revolvere, grenadele fumigene şi pistolul mitralieră care se afla deja înăuntru.

— S-ar putea să avem nevoie, spuse americanul.

Malko desfăşură planul capitalei care se întindea de la vest la est, de-a lungul autostrăzii.

— Într-o oră, veţi lua un taxi, spuse el, care vă va duce la Intercontinental. Taher vă va aştepta în parcarea subterană şi vă va conduce.

— Şi tu?

— Mă duc direct în oraş cu cineva. Taher ştie unde să mă găsească. Încercaţi să nu fiţi urmăriţi. Înainte de a-l întâlni pe Taher, treceţi pe la bar. Barmanii lucrează cu siguranţă pentru Serviciul de Securitate.

Cele două gorile ascultau cu religiozitate. Erau încântaţi că pleacă din nou la asalt. Chris zdrobi falangele lui Malko.

— Pe curând. Fiţi atenţi.

Plini de îngrijorare, îl priviră cum închide uşa în urmă. Istoria de la depozitul Mercedes îi marcase. Nu se găseau pe un teren chiar neutru.

În timp ce aştepta liftul. Malko aruncă o privire la ceasul Seiko pe care îl purta la mână. Era cinci şi un sfert. Sacul cu arme îi atârna în mână precum o greutate deosebită. Nu putea să traverseze hotelul în felul ăsta. Tot timpul se găseau unul sau doi pierde-vară care îşi făceau veacul pe canapelele hotelului.

Atunci când cabina ajunse, apăsă pe butonul care corespundea etajului trei, etajul bucătăriilor şi ieşi într-un hol gol. Încercă mai multe uşi până găsi una care să dea într-una din nenumăratele bucătării. Erau aliniamente de cuptoare ultramoderne şi un indian care îi aruncă o privire indiferentă. Malko examina locurile, căutând să se orienteze. Reperase intrarea de serviciu la dreapta faţadei. Se găsea oarecum după colţ, invizibilă de pe esplanada unde risca să se întâlnească cu vreo maşină de poliţie.

Traversă bucătăria mare şi ajunse într-un hăţiş de coridoare care legau între ele camerele de serviciu. Se îndreptă imediat

către ieşire. Ajunse în cele din urmă la o uşă dublă batantă. De cealaltă parte, se afla o platformă de descărcare a camioanelor care aprovizionau hotelul. Şi ieşirea. Continuă să meargă până când un bărbos blond ieşi de pe o uşă laterală şi îl interpelă.

— Aha! Iată-te! Veniţi pe aici.

Fără a mai cere părerea lui Malko, îl duse înapoi în bucătărie până la un perete pe care se găsea un buton mare şi roşu, protejat de un geam.

— Iată-l, spuse bărbosul. Asta a declanşat totul. S-a întâmplat înainte de micul dejun şi a trebuit să evacuăm bucătăriile.

Malko ar putut să creadă, dar simţea că e vorba de o neînţelegere.

— Cine credeţi că sunt? întrebă el.

Bucătarul îi aruncă o privire mirată.

— Păi, reparatorul sistemului de securitate, nu? Te-am chemat deja de patru ori. Au promis că trimit pe cineva de la Ruwi. Nu sunt astea uneltele?

Arătă către sacul cu arme.

Malko îl deturnă cu un zâmbet.

— Îmi pare rău, dar nu sunt decât un client al hotelului care s-a rătăcit pe coridoare. Încercam doar să găsesc ieşirea.

Bucătarul izbucni îi râs.

— Ah, îmi pare rău. Ieşirea este acolo jos. Dar sper că tipul meu va veni repede. Dacă nu. S-ar putea întâmpla nişte catastrofe.

— Vă temeţi de un incendiu?

— Când se declanşează acest sistem antiincendiu închide toate uşile de la bucătării şi injectează automat gaz carbonic pentru a stinge imediat flăcările. Numai că, dacă eşti prins înăuntru, în trei minute eşti mort.

— Superb! comentă Malko, dar nu sunt eu reparatorul de care ai nevoie.

Bucătarul îl însoţi până la uşa dublă batantă.

Malko trecu în faţa unui camion care tocmai încărca lenjerie murdară. Continuă drept înainte pe un drum care mărginea parcarea. Se găsea pe partea cealaltă a intrării şi portarul nu putea să-l vadă. Ajunse la intrarea din faţă a parcării. Se apropie de maşina Faridei şi se strecură înăuntru, instalându-se imediat pe podea. Ar fi trebuit să fie cineva foarte aproape de el pentru a. Putea să-l vadă. Nu mai avea decât să aştepte în linişte... în treizeci de secunde, fu inundat de sudoare. Găsise o căldură de cuptor în maşina parcată în plin soare.

Douăzeci de minute mai târziu, atunci când Farida deschise uşa, se sufoca şi cămaşa îi era leoarcă. O auzi pe tânăra femeie luându-şi la revedere de la prietenele ei, apoi se aşează pe scaun şi îi aruncă o privire glumeaţă.

— Am împiedicat-o pe o colegă de-a mea foarte tânără şi frumoasă să ni se alăture, spuse ea. Regreţi?

— Dă repede drumul la climatizare! imploră Malko.

Ea porni motorul şi el îşi lipi chipul de aerul rece care ieşea din gurile de aerisire. Farida ieşi încet din parcare. Malko aşteptă să ajungă pe drumul către Mascate pentru a se ridica. Tânăra femeie îi aruncă o privire îndrăgostită.

— Ce îmi faci! În faţa hotelului se afla un BMW al poliţiei. Sunt sigură că se afla acolo pentru tine.

— De ce o iei pe aici? întrebă Malko, e mai scurt pe la Ruwi.

— Aşa e, spuse ea, dar la Djebelul Bardah sunt adesea filtre ale poliţiei… E inutil să ne asumăm riscuri.

Micul drum către Mascate era absolut gol, cuprins între Oceanul Indian şi dealurile negricioase. Brusc, atunci când tocmai treceau printr-un sat mai mare. Farida frână brutal.

Pulsul lui Malko urcă la 120.

— Ce se petrece?

Farida izbucni în râs.

— A, nimic! Atâta doar că traversăm Sidab-ul. Dacă treci prea repede e plin de pescari care, pentru a se răzbuna, aruncă demoni peste tine. Pentru asta nu e organizat niciodată aici un filtru de poliţie. Oamenilor le e mai frică de o soartă rea decât de o contravenţie…

Odată satul depăşit, revenise la stilul anterior de condus.

Traversară Mascate, mergând de-a lungul pereţilor reconstruiţi ai fostei fortăreţe şi pătrunseră în Al Corniche.

Se aflau la Mina Quabouz şi Farida opri lângă bordură.

— Aproape am ajuns, anunţă ea.

Farida ocoli Al Corniche Roundabout pentru a ajunge pe Al Mina Street. Făcu apoi imediat la dreapta pe un drum prăfuit. Malko zări o străduţă îngustă care se afunda în inima orăşelului.

— O să las maşina aici, îi explică Farida. Să mă urmezi la câţiva metri în spate. Nu voi intra în nici un butic cu excepţia celui care te interesează.

Malko privi în jurul lui.

— Nu sunt poliţişti pe aici?

— Numai informatori, care dau raportul în fiecare seară. Cei care au fost însărcinaţi să te supravegheze se află la *Al Bustan*.

Femeia deschise portiera şi ochii negri îl fixară pe Malko cu un amestec de poftă şi tandreţe.

— Ne vedem zilele astea. Voi încerca să te revăd dacă mai rămâi puţin.

Privi silueta elegantă care se îndepărta cu un balans sugestiv. Ieşi la rândul lui din maşină, cu sacul cu arme pe braţ. În ciuda ajutorului dezinteresat al Faridei, mai erau încă destule obstacole înainte de a ajunge la William Schackley.

Lucruri care ar fi putut descuraja pe cei mai binevoitori.

*

* *

Pisici vagaboande cu mustăţi ascuţite erau răspândite prin toate colţurile, căutând şobolani. Era o mulţime densă, însă puţini străini. Cu toate astea, nimeni nu-şi făcea griji din pricina lui Malko. Omanezii nu erau xenofobi şi absenţa turismului în masă le păstrase intactă ospitalitatea.

Farida era gata să piardă lupta inegală dintre tocurile cui şi dalele străzii, dar nu încetinea deloc. Lui Malko nu-i fu greu să o urmărească. Traversară bazarul cu îmbrăcăminte, apoi pe cel cu încălţăminte şi ajunseră într-un loc îngust în care se găsea câte un bijutier ia fiecare trei metri. Ofereau obişnuitele orori pakistaneze din aur ajustat cu câteva carate de diamante, bijuterii de argint şi câteva copii occidentale. Omaneza ajunşi în cele din urmă la o gheretă insipidă cu o vitrină destul de sărăcăcioasă unde se înghesuiau kitsch-uri incredibile. Totuşi în interior, etajerele ocupau toţi pereţii, oferind zeci de brăţări de gleznă din argint.

O dată cu intrarea Faridei, un bătrânel cu barbişon, cu turban uzat şi o abaya gri, se precipită pliat în două spre ea.

Părea total inofensiv. Malko se opri în faţa vitrinei şi zări lângă nu calendar al companiei Gulf Air, un portret al Ayatolahului Komeiny. Era contactul iranienilor.

Trei englezi trecură pe străduţă clătinându-se. Aşezată pe un taburet, Farida îl lăsa pe bătrânul bijutier să îndese enormele brăţări în jurul gleznei fine. Nu îl scăpa din priviri pe Malko, deşi noaptea se lăsa şi acesta era din ce în ce mai puţin vizibil în penumbră. Ieşi acompaniată de mii de mulţumiri. Îl lovi pe Malko pentru o fracţiune de secundă. Avu doar timp să îşi umple nasul cu parfumul ei şi să o audă murmurând:

— Pe curând.

Cu inima puţin strânsă, Malko continua să meargă pe străzi,

încercând să-şi întipărească locurile în minte. Trebuia să se întâlnească cu Taher şi cu gorilele la piaţa de pe Muttrah Street. Chiar în faţa hotelului Muttrah.

Taher era acolo. Stătea pe un scuar cu iarbă verde, împreună cu Chris şi Milton. Lumina crudă a neoanelor lumina totul în jur, inclusiv vitrinele magazinelor şi buticurilor din jur. Tinerii veneau adesea acolo seara pentru a fuma ceva haşiş.

— Ai reuşit contactul? întrebă temător Taher.

Îşi îmbrăcase abayaua albă, pentru a salva circumstanţele.

— Da, spuse Malko.

Se duseră din nou pe străduţa bijutierilor. Întunericul era acum total. Profitară de asta pentru a-şi pune armele la punct.

Taher avea un Magnum 357 care îi deforma îmbrăcămintea în partea dreaptă, însă nu părea prea liniştit.

— Rugăciunea începe peste un sfert de oră, anunţă el.

Ajunşi la locul în care trebuia, începură să se plimbe, supraveghind buticul cu pricina. Abdul Rahman ieşi câteva minute mai târziu şi se îndepărtă. De la o distanţă respectuoasă, era urmărit de cei patru bărbaţi. Era, mulţumită Domnului, multă lume pe stradă şi el mergea încet, fără a se întoarce.

— Durează mult rugăciunea? întrebă Malko.

— În jur de douăzeci de minute, preciza Taher. Dar poţi să rămâi mai multă vreme dacă ai chef să te rogi…

Cinci minute mai târziu, Abdul Rahman intra în moscheea ale cărei ferestre dădeau în strada Al Corniche.

— O să merg să-l supraveghez şi în interior, propuse Taher. Aşteptaţi-mă de cealaltă parte a intrării, pe Al Corniche. O să vin eu să vă caut.

Ajunseră pe promenadă, unde o mulţime de oameni ieşiseră la aer, pe malul mării. În spatele lor, difuzoarele de la moschee începuseră să-şi strige apelurile la rugăciune.

Malko se întrebă dacă William Schackley le auzea.

*

* *

Taher ieşi pe sub bolta porţii care dădea spre oraşul şiit, amestecat printre oamenii care părăseau moscheea. Malko, care îl aştepta sprijinit de parapet, se îndreptă imediat către el, urmat de cele două gorile.

— A plecat pe acolo, indică omanezul.

Era străduţa pe care venise. Dacă se întorcea la buticul lui, atunci filajul devenea foarte delicat. După ora nouă seara, nu

mai umbla nici măcar o pisică pe străzi şi ar fi fost imposibil să-l urmărească discret. Împrejurul lor, nu se vedeau decât feţe prost rase, ochi arzători şi bărbaţi care vorbeau în şoaptă. Nici o femeie. Însă străinii erau toleraţi. Chiar dacă erau necredincioşi, erau oaspeţi ai sultanului, respectat pretutindeni şi deci erau sacri.

Străduţa se despărţea în două ceva mai departe. Cea din stânga mergea către butic, iar cea din dreapta ducea către şicanele din oraşul şiit care se întindeau pe lângă un fost fort demolat. Bătrânul bijutier o luă la dreapta, angajându-se pe o potecă strâmtă şi prost pavată care urca în zigzag. Nu mai erau buticuri, ci numai căsuţe cu ferestre mari şi neacoperite prin care se puteau vedea femeile care pregăteau cina.

Malko simţi cum inima începe să-i bată mai repede.

Era aproape sigur că bătrânul Abdul Rahman era pe cale să-i ducă direct la William Schackley.

Capitolul XVI

Cu cât urcau mai mult în inima oraşului şiit, cu atât străduţa devenea mai goală, urmăritorii fiind mai uşor reperabili. Era un veritabil labirint, o reţea de străzi înguste care şerpuiau pe deal. Bătrânul bijutier nu se întorsese nici măcar o singură dată. Câteva radiouri transmiteau muzică în arabă, trebuiau să ocolească tot timpul o mulţime de grămezi de resturi, solul era din ce în ce mai denivelat. Taher mergea înainte, urmat îndeaproape de Malko şi de cele două gorile. Dincolo de acoperişurile de tablă, descoperiră golful Mina Quabouz, în care iahtul regal strălucea împodobit cu ghirlande electrice. Contrastând puternic cu mizeria şi sărăcia care domnea în această anexă a Evului Mediu. Malko avu o oarecare strângere de inimă gândindu-se la nefericitul ostatic american, care zăcea în mizerie de mai multe zile.

Era un univers al micilor artizani, a vânzătorilor care trăiau sărăcăcios la umbra bogăţiei Omanului la care participau şi ei puţin. Singurul lor lux era ceaiul îndulcit din care îşi extrăgeau energia.

Chris Jones, traversând un morman de gunoi, dădu peste un şobolan care o luă la fugă cu un chiţăit ascuţit. Malko zări brusc o siluetă care le ieşea în întâmpinare şi care se întoarse brusc atunci când îi văzu, afundându-se într-una dintre magherniţe. Pulsul i se acceleră. Dacă erau reperaţi, totul era pierdut. Patru contra trei mii – erau puţine şanse să mai iasă de acolo.

Cât despre poliţie, era mai bine să nu se gândească la aşa ceva. Omanezii ar fi fost prea fericiţi să-i lase să fie masacraţi.

Abdul Rahman dispăru în înaltul străzii şi Taher grăbi pasul. Ajunseră într-o piaţă pietruită, chiar la picioarele fortului distrus care domina vârful dealului. Malko privi împrejur. Mai multe lume, aşezate direct pe pământ, făceau un soi de clătite din grâu pe care urmau să le scoată la vânzare. Se simţea uleiul încins, susanul şi cărbunele de lemn.

Bătrânul bijutier se oprise lângă una dintre femei care îi întinse imediat o clătită. I se alăturară şi doi tineri. Vânzătorii începeau să-i privească pe cei trei străini cu nişte priviri răuvoitoare. Nu era chiar un colţ frecventat de turişti... Taher se apropie de Malko şi îi spuse în şoaptă:

— Nu rămâneţi pe loc. Eu mă duc să vorbesc cu ei şi le voi spune că sunteţi oaspeţi de seamă ai sultanului.

Malko îl văzu începând o conversaţie cu o localnică destul de grasă. Se părea că momentul delicat trecuse.

Abdul Rahman îşi terminase clătita. Traversă piaţa în direcţia unui drum deosebit de abrupt, care urca spre fortul distrus. Pe acolo nu puteau trece doi oameni unul pe lângă celălalt. Femeia care îl servise se aplecă spre tigaia ei şi apucă uriaşul cuţit de bucătărie pe care îl folosea pentru a întoarce clătitele.

Fără a ezita, cu un sigur gest, ea îl înfipse din toate puterile în partea stângă a lui Taher, care aproape că îi întorsese spatele.

*

* *

Chris Jones îşi smulsese din holster Magnum-ul şi îl îndreptase către femeie. Taher se răsucise, privind mânerul cuţitului care îi ieşea din spate. Lui Malko i se făcu rău când se gândi la lama care îi intrase aproape treizeci de centimetri în corp. Taher schiţă un pas către el, cu trăsăturile crispate din cauza şocului.

Malko scoase un ţipăt.

— Taher!

Omanezul făcu un al doilea pas, scuipă un jet de sânge şi căzu grămadă în solul prăfuit.

Cu braţul întins, femeia care îl omorâse le trimitea invective. Făcuse spume la gură de furie. În câteva secunde, piaţa goală se populase de o armată de bărbaţi înarmaţi care îşi urlau ura, ameninţători. Milton Brabeck, alb ca un cearşaf, îşi scosese Uzi-ul şi îl îndreptase către mulţime, stând cu spatele lipit de un perete. Malko atinse corpul nemişcat al lui Taher, în momentul în care femeia care îl omorâse îşi recupera cuţitul. Fluturând arma plină de sânge, ea se aruncă asupra lui. Cu o lovitură aplicată asupra încheieturii, Malko o făcu să scape cuţitul şi o prinse în braţe.

Din înaltul drumului, Abdul Rahman se întorsese şi aţâţa mulţimea cu strigăte ca de muezin. Veneau oameni de peste tot. Erau înconjuraţi. Milton Brabeck trase o rafală pe deasupra capetelor, făcându-i să se dea înapoi pe cei mai îndrăzneţi. Cei trei bărbaţi se regrupară undeva în fundul pieţei, lipindu-se cu spatele de perete.

— Va fi rău, făcu Milton întunecat.

Vânzătoarea îşi reluase cuţitul şi acum îl pisa pe nefericitul Taher cu lovituri repetate. Îmbrăcămintea albă a acestuia nu mai era acum decât un material roşu de sânge. O piatră zbură prin

aer şi îl lovi pe Chris Jones în umăr. Cartierul se animase ca prin minune. Apăruseră chiar şi femeile care înjurau. Şi brusc, în înaltul potecii care ducea la fortul dărăpănat, apăru un bărbat cu un Kalaşnikov pe umăr.

— La naiba! Un Hezbollah! făcu Milton.

Asta însemna că William Schackley se găsea la câţiva metri de ei… Chris Jones se întoarse către Malko.

— Trebuie să ne hotărâm. Mergem?

Era o decizie sfâşietoare. Dacă se retrăgeau acum, Malko simţea cumva că nu îi va mai vedea niciodată pe american.

Dacă încercau să-l elibereze, masacrul era asigurat. Chiar dacă ar fi scăpat, ar fi fost obligaţi să omoare zeci de şiiţi. Cu consecinţe politice incalculabile… Şi nici măcar nu erau siguri că vor salva ostaticul. Răpitorii acestuia ar fi avut timp suficient să-l omoare înainte de a putea ei interveni. O altă piatră îl atinse pe Milton Brabeck în piept. Acesta aruncă o privire îngrijorată către Malko.

Riscau să fie linşaţi. O rumoare de ură urca în mulţimea care înainta, strângând cercul în jurul lor.

*

* *

William Schackley dormita atunci când auzi o rafală de armă automată. La Beirut, asta era ceva obişnuit, dar în noul loc de detenţie, era pentru prima dată când se petrecea aşa ceva. Cei doi bărbaţi care îl păzeau se ridicară tresărind şi schimbară câteva cuvinte în arabă. Unul dintre ei ieşi, în timp ce al doilea îşi armă Kalaşnikovul.

Ostaticul se abţinu să se mişte. Îşi pierduse de multă vreme mice speranţă. Ştia că prietenii nu îl abandonaseră, dar erau neputincioşi aici. Trăia de pe o zi pe alta. Îi dăduseră medicamentele pe care le ceruse, nu îl mai băteau, nu îl mai interogau şi chiar şi mâncarea se mai ameliorase cu peşte proaspăt, clătite şi chiar fructe.

Apa avea în sfârşit un gust normal.

Tot nu ştia unde se găseşte, pentru că temnicerii refuzaseră să-i spună şi nu îl lăsaseră să iasă…

Ascultă totuşi zgomotele din exterior. Auzi rumoare, strigăte şi apoi un foc izolat de armă. De data asta se ridică într-un cot. Se petrecea ceva. Paznicul lui părea nervos, bătând darabana pe armă, privind des afară şi sondând pereţii ca şi cum ar fi ieşit americani din ei… William Schackley regăsi o undă de speranţă

în adâncul sufletului. Nu voia să fie decepţionat. Imaginea soţiei sale îi trecu prin faţa ochilor… îi închise. Când îi deschise din nou, cel de-al doilea paznic revenise, vizibil enervat. Aruncând arma din mâini, scoase de la centură un cuţit lung şi se apropie de William Schackley, apăsându-i vârful pe gât.

— O să mori, americanule, spuse el în engleză. Prietenii tăi au venit să te caute, dar vei *muri* înainte.

Asta fusese cu el încă de la Beirut. Un tip mare şi slab, îmbrăcat etern în blugi şi tricou. Cu ochi halucinanţi şi veşnic neras de câteva zile.

William Schackley era prea epuizat pentru a mai lupta. Tăcu şi din cauză că vârful îi pătrunsese deja în piele. Închise ochii… Cel de-al doilea paznic ieşise şi îi povestea *continuu* camaradului lui ceea ce se petrecea afară. Acesta din urmă apăsă şi mai tare vârful armei pe gâtul ostaticului şi îl avertiză:

— Sunt foarte aproape! Noi vom muri, dar vei merge şi tu cu noi. Imediat ce se apropie, o să-ţi tai gâtul.

Ochii îi ieşiseră afară din cap, probabil din cauza fricii şi a haşişului pe care îl fuma toată ziua. Mâna îi tremura şi William Schackley se pregăti de moarte.

*

* *

Cu cuţitul în mână, femeia care îl omorâse pe Taher alergă către cei trei bărbaţi. Malko lăsă pistolul în jos şi apăsă pe trăgaci. Atinsă la picior, şiita se prăbuşi în mijlocul unui concert de imprecaţii. Vecinii o culeseră de pe jos. Cu ochii înnebunit târându-se pe pământ, continua să-şi poarte arma.

— Nu vom reuşi să ajungem la el! spuse Malko. Trebuie să plecăm.

Nu ar fi putut niciodată să-şi croiască drum prin mijlocul acestei hoarde care urla de ură.

Bărbatul cu Kalaşnikovul observa în, continuare de pe drum. Malko se întrebă dacă cele două gorile îl vor asculta. Nici ei nu scăpau din ochi zona unde ar fi trebuit să se găsească William Schackley. Milton Brabeck strigă cât îl ţineau plămânii:

— William! William! Răspunde.

Strigătul lui dominase rumoarea mulţimii.

— Dacă răspunde, făcu Chris cu o voce hotărâtă, nimic pe lumea asta nu mă va împiedica să merg acolo.

Începea să plouă cu pietre. William Schackley nu răspunsese. Cele două gorile aveau lacrimi în ochi. Malko făcu un pas către

poteca pe care veniseră.

— Replierea, spuse el.

Probabil că era deja prea târziu pentru aşa ceva. Zeci de şiiţi se înghesuiau acum pe drumul îngust pe care trebuiau să ajungă ei. Era imposibil să-ţi faci loc pe acolo dacă nu foloseai o grenadă... Şi încă altele! Erau înconjuraţi. O piatră îl lovi pe Chris Jones în frunte. Cu ochii nebuni, gorila trase fără a atinge însă pe nimeni. Pe înălţimi, Abdul Rahman întărâta mulţimea. Undeva jos, Malko văzu cargourile iluminate şi iahtul regal ancorat. La câteva sute de metri era o altă lume care chiar dacă ar fi dorit, ar fi avut nevoie de o eternitate pentru a ajunge la ei. Privi împrejurul lor. O altă potecă pleca de undeva din stânga şi înconjura căsuţele fără a coborî nici un metru.

— Chris, spuse Malko, aruncă o grenadă orbitoare. Mergem către stânga.

Discret, gorila armă grenada şi o aruncă în primul rând din mulţime. Înspăimântaţi, şiiţi se dădură înapoi în bloc. Grenada explodă cu un zgomot asurzitor, provocând o lumină albă de o intensitate deosebită. Malko şi însoţitorii lui îşi protejaseră ochii, dar adversarii lor, uimiţi şi şocaţi, fuseseră neutralizaţi pentru câteva secunde.

Alergară înainte. Şiiţii se clătinau, dezechilibraţi şi stupefiaţi. Cu o puternică lovitură de umăr, Chris lipi de perete un tip care nici măcar nu-i văzuse.

Milton făcu acelaşi lucru cu trei şiiţi care le barau în mod involuntar drumul. Malko se afundă în breşa creată şi o parcurseră cu toţii în fugă. În spatele lor, mulţimea murmura descumpănită. Parcurseră astfel mai multe zeci de metri, căutând un drum care să coboare. În cele din urmă, Malko zări un acoperiş aproape plat, se lăsă să alunece deasupra şi ateriza trei metri mai jos pe un drum care zig-zaga în jos către marginea oraşului. Alergând, se îndreptară într-acolo, urmăriţi îndeaproape de un murmur ameninţător. Adversarii îşi recăpătaseră vederea şi îi căutau. Dacă ar fi căzut în mâinile lor, îi dezmembrau în bucăţele.

Un tip uriaş cu craniul ras li se puse brusc în cale, fluturând o sabie curbată. Chris Jones nici măcar nu-i lăsă timpul de a se folosi de ea. Îl lovi puternic cu pumnul în stomac, îndoindu-l. Milton, care venea din spate, îl termină cu o lovitură dată între picioare. Îşi pusese toată ura în lovitura dată.

— Ţine asta pentru colegul nostru, urla el.

Acesta fu ultimul obstacol mai serios.

Cu sufletul la gură, cei trei bărbaţi ajunseră. Din nou la nivelul mării. Malko se întoarse cu inima strânsă. Încercaseră chiar imposibilul. Milton Brabeck îl interpelă:

— Dacă am merge să căutăm poliţiştii?

— Nu vor veni, spuse Malko.

Americanul nu insistă, ştiind că Malko avea dreptate. Maşina lui Taher era încă parcată în stradă. Chris Jones smulse firele din tabloul de bord şi o porni.

— Unde mergem? întrebă el. La domnul Grinnel?

Nimeni nu spunea un cuvânt. Cele două gorile aşteptau răspunsul lui Malko, care în cele din urmă sparse liniştea.

— Un singur om ne poate ajuta, spuse Malko. Ali al Faker. Chiar dacă nu avem decât o singură şansă la un milion, trebuie să încercăm.

*

* *

Grădina din jurul reşedinţei lui Ali al Faker era plină de maşini, una mai luxoasă ca alta. Trei muzicieni cântau în faţa porţii, primind invitaţii. Aparent, majordomul pakistanez îşi aminti de Malko şi de prietenii lui pentru că, văzându-i. Le întoarse spatele şi dispăru înăuntrul casei! De data asta. Malko aşteptă răbdător în vestibulul de mărimea unui apartament mediu. Ali al Faker apăru, cu sabia la centură, îmbrăcat într-o abaya maro. Îi învălui pe cei trei bărbaţi cu o privire puţin politicoasă.

— Ce se petrece?

— Ceva grav, spuse Malko. Trebuie să vă vorbesc imediat.

— Urmaţi-mă.

Ajunseră în biroul obişnuit, dar de data aceasta fără şampanie. Malko îi povesti ce se întâmplase şi concluzionă:

— Voi merge să-l văd pe Clan Grinnel şi îi voi spune că ştim cu certitudine unde este deţinut William Schackley. E inutil să vă spun ce complicaţii va crea acest fapt. Cu puterea pe care o deţineţi, nu puteţi cere Forţelor Speciale Omaneze să intervină?

Ali al Faker rămase mut pentru câteva secunde, înainte de a răspunde cu o voce gravă:

— Domnule Linge, ceea ce a-ţi descoperit în seara aceasta, eu ştiam deja de opt zile. E ţara mea, nu uitaţi şi poliţia noastră e excelentă. Am vorbit despre asta Maiestăţii Sale şi am adus în discuţie posibilitatea unei acţiuni violente pentru a elibera ostaticul. Am cerut părerea maiorului Eland. Un englez care comandă Forţele noastre Speciale. A mers acolo şi a evaluat

situaţia. Ne-a spus că, în afara unei băi de sânge, nu este altă cale de a rezolva situaţia. În afară de asta, el e de părere că ostaticul va fi omorât în cursul operaţiunii. Nu avem cum să ieşim din situaţia asta…

— Aţi avut o încercare meritorie cu întâlnirea de acum trei zile, remarcă Malko acid.

Ali al Faker nu se arătă surprins.

— Nu a fost ideea mea, domnule Linge. Trebuie să înţelegeţi că primordiale sunt interesele ţării mele şi ale sultanului meu. Restul vine abia după acestea.

Malko se simţea legat, mărginit. Poate pentru prima dată omanezul îi spunea adevărul. Şi acesta nu era deloc prea plăcut.

— Deci nu avem nici o şansă să-l salvăm pe William Schackley? întrebă el.

Un servitor intră şi murmură câteva cuvinte la urechea omanezului. Acesta din urmă privi către Malko cu un aer îngrijorat.

— Ministrul apărării tocmai a sosit aici, anunţă el. Doreşte să-mi vorbească şi cred că e vorba de incidentul din seara asta…

În faţa expresiei lui Malko, adăugă imediat:

— Nu vă gândiţi la nimic. Nu vor fi nici un fel de consecinţe neplăcute. Dar trebuie să-mi juraţi că nu veţi mai încerca nimic. Nu voi mai putea să vă protejez.

— Şi ostaticul?

Ali al Faker se ridică.

— Vorbim imediat şi despre asta. Mergeţi şi destindeţi-vă. Îi cunoaşteţi pe unii dintre invitaţii mei.

Dispăru şi Malko sări pe telefon.

— Clan Grinnel probabil că aştepta îngrijorat apelul lui.

Americanul răspunse de la prima sonerie.

— Aţi încercat imposibilul, spuse el după ce Malko termină de povestit. O să telegrafiez la Langley că afacerea asta mă depăşeşte. Nu sunt autorizat să creez un incident grav într-o ţară prietenă. Şi totuşi, nu-l putem lăsa pe William Schackley să piară într-o gaură de şobolani ca aia…

— O să mai vorbesc cu Ali al Faker, spuse Malko. Poate că are el o sugestie.

— Soluţia, făcu Clan Grinnel. E de a transforma Iranul în parcare, de a-i topi pe toţi ticăloşii ăştia… La ce foloseşte un buget de zeci de miliarde pentru apărare, dacă nu poţi să te foloseşti de el! Un regiment de infanterişti marini ar curăţa dealul ăla de rahat mai bine decât Iwojima…

Ali al Faker reapăru. De data asta era surâzător. Când Malko închise, îi trecu braţul pe după umeri.

— Aţi fi putut face un masacru acolo. Sunteţi un bărbat tare curajos.

— Mulţumesc, spuse Malko, dar asta nu l-a salvat pe William Schackley.

Omanezul îl lăsă.

— Nu vă mai gândiţi la asta. Cred că sunt pe cale de a găsi o soluţie. Pentru moment, dumneavoastră şi prietenii dumneavoastră aveţi nevoie să vă destindeţi puţin.

Malko îl urmă, întrebându-se ce înţelegea el prin „soluţie”. Precedentele soluţii se terminau toate în acelaşi mod. Prin eliminarea fizică a lui Malko şi a americanilor.

Capitolul XVII

Ieşind din birou împreună cu Malko, Ali al Faker se găsi faţă în faţa cu Chris Jones şi Milton Brabeck, care abia îi adresară o privire. Cele două gorile păreau că tocmai terminaseră o luptă inegală cu o betonieră. Acţiunea lăsase urme de sânge cam peste tot pe hainele cu care erau îmbrăcaţi, ca şi pe feţe. În plus, aerul lor feroce nu promitea nimic bun.

— Dar prietenii dumneavoastră sunt răniţi! exclamă omanezul. Avem o infirmerie aici.

Imediat ce dădu un ordin unuia dintre pakistanezi, Marjorie apăru, somptuoasă într-un taior verde pe care cădea în cascade părul lung, desfăcut. Se apropie de grup.

— Sper că prietenii tăi nu-mi poartă pică pentru acum câteva zile. Eram puţin nervoasă.

Chris Jones îi adresă un zâmbet ucigător.

— Dacă ticăloasa asta se apropie, îi stâlcesc mutra.

Chiar nu era momentul pentru ofense... Dar Malko îl înţelegea pe Chris. Revăzu hoarda şiiţilor care urlau, pietrele care cădeau, cuţitul înfipt în coastele lui Taher. Groază. Aici, era o altă lume care nu se gândea decât la bani şi la sex. O filipineză minionă cu o bluză albă super-mulată se apropie de Chris şi îl luă blând de braţ.

— Excelenţa Sa mi-a cerut să vă conduc la infirmerie, anunţă ea cu o voce blândă. Urmaţi-mă.

Cele două gorile ascultară, destul de încordaţi însă, rămas singur, Malko culese de pe un platou un pahar de Moet şi se amestecă în mulţimea invitaţilor.

Zări la intrarea în grădina de iarnă o rochie roşie, străbătută de pete negre. Era Farida. Se afla în mijlocul unui grup de mătuşici împodobite precum brazii de Crăciun. Chiar şi ea purta la urechi nişte cercei cu smaralde, care probabil că echivalau cu salariul pe zece ani al unui pakistanez. Femeia îl zări pe Malko şi se încordă.

Acesta rămase discret la distanţă, observând mulţimea. Câţiva străini, multe tinere frumoase. Într-un colţ, avu stupefacţia să-l descopere pe Manoucher Farmayan! Iranianul era instalat pe o banchetă, protejat de trei gărzi de corp, cu ochii mari fixând pământul. Susanna Rawlings stătea în picioare lângă el,

conversând cu un omanez îmbrăcat în abaya şi care o sorbea efectiv din ochi.

Malko fu tentat să îi transmită iranianului ceea ce gândea, dar ce folos! Ar fi început un nou război mut. Se bucură de absenţa gorilelor pe care i-ar fi fost dificil să le împiedice să îl stranguleze…

Ce căuta aici? Malko îl credea cumva certat cu Ali al Faker. Hotărât lucru, toată lumea minţea.

Un gând dureros îi fugi către Taher. Corpul îi fusese sfâşiată de şiiţi. Şi toate astea pentru nimic. Se simţi dintr-o dată înspăimântător de frustrat şi uşurat. Chiar încercase imposibilul pentru a-l salva pe William Schackley.

Nimeni nu ar fi putut face mai mult sau mai bine.

Dar gustul amar al eşecului îi rămânea totuşi în gură. Ce se va întâmpla cu ostaticul american? Ar fi putut să parieze că diplomaţi nu vor reuşi să-l elibereze cu mijloacele lor. Odată lucrurile calmate puţin, ar fi fost transferat discret în Iran.

Un sfârşit abominabil care oscila între tortură şi proces public.

Farida îl smulse din gândurile sale, ieşind din mulţime.

— Ce faci aici? îi suflă ea.

— Nu era prevăzut să vin, spuse Malko.

Ea îi aruncă o privire bizară.

— Se spune că a avut loc un incident ciudat în oraşul şiit, cu focuri de armă şi tot tacâmul. Tu erai?

— Da, spuse Malko.

— Şi… ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse Malko. A murit un prieten.

— Oh, dar asta e oribil…

Ali al Faker reapăru cu un pahar de Gaston de Lagrange îi mână.

— Văd că o cunoşti pe cea mai frumoasă femeie a seri, exclamă el.

Jenată, Farida se eschivă aproape imediat. Malko profit pentru a întreba:

— Credeam că nu sunteţi în relaţii prea bune cu Manoucher Farmayan.

Omanezul dădu din umeri.

— Aşa şi este. Dar a insistat să vină pentru a-mi cere autorizaţia să părăsească Omanul, i-am dat voie. Şi apoi, femeia care îl însoţeşte este atât de drăguţă…

Al Faker părea că nu se gândeşte decât la asta. Îl luă pe Malko de braţ şi îl trase afară din grădina de iarnă.

— Serata asta începe să mă enerveze! Veniţi, spuse el, apucând un nou pahar de Gaston de Lagrange.

Hotărât lucru, omanezii apreciau lucrurile bune din viaţă. Malko îl urmă şi ajunseră într-un culoar unde se deschideau mai multe uşi, fiecare dintre ele având câte un geam vitrat. Părea a fi un culoar de închisoare. Ali al Faker îl împinse pe Malko în faţa primei uşi.

— Priviţi!

Malko se apropie. Camera era amenajată ca o cabină de avion! Cu fotolii extensibile şi o stewardesă! O filipineză goală puşcă, îngenuncheată în faţa unicului „pasager” tocmai îi administra o felaţie conştiincioasă. Malko se întoarse pentru a întâlni privirea omanezului.

— Nu aduc aici decât pe cei mai buni prieteni ai mei! îi explică acesta. Marjorie a avut ideea acestor camere ale dragostei.

— Nu sunt prietenul dumneavoastră, obiectă Malko.

Omanezul îi puse mâna lui puternică pe umăr şi izbucni într-un râs în hohote.

— Nu, chiar mi-aţi cauzat multe probleme! M-aţi forţat să încerc să vă şi omor! Dar sunteţi un om de onoare şi curajos. Vă stimez mult. Şi acum, aveţi nevoie să vă destindeţi. Ca şi mine, de altfel.

Deschise uşa următoare. Un sicriu deschis se odihnea pe un soi de estradă, vegheat de două bocitoare acoperite de voaluri transparente care oricum nu acopereau mare lucru... Ali al Faker se lungi în sicriu. Imediat, cele două bocitoare începură să lucreze la el, cu scopul de a-i da ceva viaţă...

Rămas singur, Malko se întrebă dacă nu cumva e cazul să se întoarcă, dar ca de fiecare dată când se aflase aproape de moarte, pântecele îi ardea. Examină camera următoare. Era ocupată de un şeic cu un membru impresionant care pompa alternativ în cele două crupe care i se ofereau, cambrate şi bronzate. Proprietarele era îngenuncheate pe o mini-plajă cu nisip adevărat. Ceva mai departe, era o falsă indiancă în sal ce primea omagiul unui omanez.

Malko ajunse la ultima cameră care era goală.

O galerie de oglinzi. Era imposibil să-i evaluezi dimensiunii! exacte. În mijloc se găsea un pat rotund cu aşternuturi albe Malko intră. O dulce muzică clasică se auzea peste tot. Rămase pe loc până când o voce invizibilă spuse dulce, îi engleză:

— Lungiţi-vă.

Se simţea puţin idiot, dar ascultă. Imediat, unul dintre panouri

pivotă, dezvăluind o fermecătoare filipineză cu o enormă gură roşie. Multiplicată la infinit din cauza oglinzilor. Ni se vedea decât această gură senzuală, rotundă şi cărnoasă. Se aşează peste cea a lui Malko şi, cu o mână, posesoarea ei – o filipineză, îi închise ochii. Simţi mâini care îl dezbracă Descoperi o a doua creatură de vis, minusculă, având ca unică îmbrăcăminte un voal.

Prima îl luă pe Malko cu gura. Apoi, oglinzile începură să se rotească foarte încet, într-un balet feeric şi nebun de mâini, guri şi sexe multiplicate la infinit. Filipineză cu vălul se lungi pe el strivindu-şi sânii de sexul lui întărit, urcând puţin câte puţin. Apoi încălecă, membrul ajungându-i departe în pântece. Se opri pentru ca bărbatul să nu ejaculeze. Cea de-a doua îl făcu pe Malko să coboare din pat şi îi luă locul, aşezată pe burtă, ci mâinile şi picioarele încrucişate. Colega ei îi legă cele patru membre cu ajutorul unor curele. „Victima” ridică crupa într-o ofrandă fără echivoc. Exista cu siguranţă şi puţin romantism în aceste legături, dar partea ludică şi erotică era cea care îl inflama pe Malko. Se afundă fără nici cel mai mic efort în floarea care i se oferea. Imediat, cea de a doua filipineză veni şi se lipi de el. Era uşoară ca o floare. Cu supleţea unui şarpe, începu să-i facă un masaj pe tot corpul, strecurându-şi mâinile între Malko şi colega ei. Bazinul îi era strâns lipit de şoldurile bărbatului, acompaniind loviturile acestuia cu mici împunsături care îl afundau de fiecare dată puţin mai mult în prietena ei. Şi progresiv, această crupă musculoasă şi nervoasă începu să-i impună lui Malko un ritm din ce în ce mai rapid... Oglinzile îşi accelerară rotirea, scindând într-un puzzle afrodiziac cele trei corpuri înlănţuite.

Muzica încetase, lăsând locul gâfâielilor şi gemetelor unei mulţimi întregi. Malko avea senzaţia că sunt zeci de oameni în cameră, până în momentul în care realiză că existau difuzoare care le amplificau suspinele. Atunci când explodă în adâncurile primitoare ale filipinezei, fu ca şi cum sute de persoane juisau în acelaşi timp...

*

* *

Ali al Faker îşi regăsise deja demnitatea atunci când Malko il reîntâlni în salonul mare cât sala de aşteptarea a unei gări. Farida îl observa de la distanţă, cu o privire arzătoare. Malko veni către ea.

— Unde ai fost?

Vocea tinerei vibra de furie.

— Cu gazda noastră, spuse el.

Femeia îşi compuse o mină ironică.

— Ai fost jos, în bordelul lui! Toată capitala e la curent. Oamenii vorbesc, să ştii…

Îi întoarse ostentativ spatele şi se îndepărtă. Ali al Faker i se alătură lui Malko şi îl luă afectuos de braţ.

— M-am gândit acolo jos. Părăsiţi Omanul, spuse el pe un ton confidenţial. Nu veţi ajunge la nici un rezultat.

— Nu atât timp cât William Schackley va fi aici. Mai devreme, m-aţi lăsat să înţeleg că aveţi o soluţie, o idee?

Ali al Faker scutură din cap.

— Da. Trebuie să mă întâlnesc mâine dimineaţă cu Maiestatea Sa. Dar sunt practic foarte sigur că nu va face nimic. Vă voi suna după întâlnirea mea cu el. Nu vă mişcaţi din cameră.

— Mulţumesc, spuse Malko, fără a-i da crezare prea mult.

— În seara asta, în oraşul şiit, aţi provocat o adevărată răscoală, remarcă omanezul. A trebuit să mă folosesc de toată influenţa mea pentru ca dumneavoastră şi prietenii dumneavoastră să nu fiţi arestaţi când plecaţi de la mine.

— Era treaba poliţiei omaneze, făcu Malko puţin sec.

Ali al Faker nu răspunse, însoţindu-l până la intrare, acolo unde îl aşteptau cele două gorile.

— Parcă era vorba de o infirmerie! oftă Chris Jones voios.

— De ce? spuse Malko.

— Nu am văzut niciodată infirmiere topless, râse şi Milton Brabeck.

— Pe mine m-au dezbrăcat pentru a mă pansa la frunte, spuse Chris Jones.

Asta era ospitalitatea arabă.

*

* *

Malko se învârtea în cerc precum un urs în cuşcă, pândind telefonul. Era deja ora unsprezece şi nu avea nici o veste de lai Ali al Faker. Cotidianul „Oman Daily Observer”, cel care nu relata decât evenimentele agreabile Majestăţii Sale, nu sufla o vorbă despre incidentele din oraşul şiit. Încercase în zadar să o contacteze pe Susanna Rawlings, cu scopul de a se informa despre proiectele referitoare la plecarea lui Farmayan. Sătul de aşteptare, anunţă la recepţie şi coborî în hol, acolo unde se găseau deja Chris Jones şi Milton Brabeck. Acesta din urmă,

cufundai în broşura lui de la Air France, privea cu tristeţe tarifele pentru tineri care coborâseră cu douăzeci până la treizeci şi cinci la sută. La preţurile astea, nu-ţi mai rămânea decât osteneala de a te urca în avion.

— Ce păcat că nu mai avem douăzeci şi cinci de ani! făcu el.

— Ce faceţi? întrebă Malko tăindu-i scurt divagaţiile.

— Domnul Grinnel a cerut să trecem să-l vedem. Trucuri administrative.

Odată gorilele plecate, Malko se instală pe una din canapelele imense de piele din hol. Nu era mai vesel decât în camera lui, dar Susanna Rawlings ar fi coborât şi atunci ar fi putut să afle mai multe. Ambasadorul Statelor Unite ceruse audienţă la ministrul Afacerilor Externe şi telexul probabil că se înroşise între Washington şi Oman. Soarta lui William Schackley devenise o afacere de stat.

*

* *

Manoucher Farmayan se trezise îngrijorat. Pentru a-şi limpezi creierul, începu să se bărbierească şi să-şi tundă cu grijă barbişonul. Prietenul său Ali al Faker fusese prea amabil şi prea liniştitor cu o seară mai devreme. Îi mai ceruse încă o dată autorizaţia de a părăsi Omanul şi acesta îi promisese că va susţine cererea lui în faţa sultanului, chiar în această dimineaţă. Iranianul se simţea în siguranţă la etajul al nouălea al hotelului *Al Bustan.* Dar nu putea rămâne închis în cameră pentru tot restul vieţii. Susanna Rawlings intră în sala de baie decorată cu marmură bleu de Brazilia şi aruncă o privire dezgustată la pliurile de grăsime care atârnau pe abdomenul iranianului. Acesta se bărbierea întotdeauna cu bustul gol.

— Pentru că nu am altceva de făcut, propuse ea, o să clasez pietrele după mărime, pentru o estimare.

— Dacă vrei tu, spuse Farmayan.

Cu un prosop în jurul taliei, merse la cufărul unde erau pietrele, furios pe el însuşi. Dacă ar mai fi putut să o aducă pe Susanna Rawlings în patul lui, atunci timpul ar fi trecut mai repede. Scoase din seiful blindat cele două cutii pline de rubine şi smaralde şi le întinse Susannei.

— Sunt în birou, preciza ea.

Farmayan îşi reluă ajustarea barbişonului, după care dădu câteva telefoane la Paris, Atena şi Beirut. Începea să se simtă înconjurat. Avionul îi era parcat la hangarul regal împreună cu

cele două ale sultanului: un VC 10 şi un DC 8. Era supravegheat de garda regală şi nu putea nici măcar să ajungă la el.

Alese o cămaşă de mătase mov şi se îmbrăcă cu grijă. Îşi luă apoi o ţigară şi contemplă prin fereastra apartamentului cerul de un albastru fără nici un fel de pată. Timpul nu se schimba niciodată în Oman timp de opt luni pe an... Cum nu mai avea nimic de făcut, îl sună pe Iradj Kosrodar. Acesta nu-i mai vorbise de când planul lor comun eşuase. Avea impresia că însărcinatul cu afaceri îl ocoleşte. Din această cauză fu încântat să audă vocea diplomatului iranian. Neobişnuit de caldă.

— *Salam aleykum!*

— *Aleykum salam*, replică Farmayan. Ce mai faci, fratele meu?

— Foarte bine, foarte bine, afirmă iranianul. Mă pregătesc să merg la Teheran pentru o consultaţie.

— Nimic nou în afacerea noastră?

— Nimic, din păcate. Dar se va aranja. *Inch Allah.* Îţi telefonez la întoarcere.

Manoucher Farmayan închise perplex. Iranienii aveau toate motivele să fie satisfăcuţi. Aveau armele, ostaticul nu fusese livrat americanilor şi probabil că vor reuşi să-l scoată din Oman. Cât despre el, era cam în afara jocului din cauza masacrului pe care îl provocase la Beirut. Şi încă mai puteau să-i întoarcă spatele...

Pentru a-şi dezmorţi picioarele, ieşi din apartamentul chinezesc cu scopul de a face turul palierului circular care domina holul hotelului. Trei sute de metri de mers prin faţa uşilor închise, pentru că era singurul ocupant al etajului... Ajunse în faţa unuia dintre cele şapte ascensoare care deserveau etajul şi se opri stupefiat.

Cele două gărzi de la Palat care îl păzeau, nu mai erau acolo! Era pentru prima dată când constata o asemenea lipsă de disciplină. Poate că era ora schimbului. Merse puţin mai repede către ascensorul următor.

Tot nimeni.

Pulsul i se acceleră. Aproape că alergă până la ascensorul numărul şapte, cel care deservea apartamentul personal al sultanului Quabouz. Nici o gardă. De data asta, îşi dădu seama că se petrece ceva anormal. Manoucher Farmayan parcurse tot etajul, fără a întâlni ţipenie de om. Inima bătea să-i spargă pieptul şi acesta nu era singurul efort al acestei curse neprevăzute.

Ajunse la camera unde se odihneau gărzile regale. Goală. Nici

o armă, nici, urmă de vreun echipament. Ieşi din ce în ce mai înnebunit. Încerca să înţeleagă ce se întâmplă. Etajul trebuia păzit în orice circumstanţe, cu scopul de a nu permite nimănui să vină să pună microfoane sau o bombă cu explozie întârziată... Deci trebuia un ordin personal al sultanului sau al responsabilului cu securitatea, pentru ca gărzile să fie îndepărtate! Manoucher Farmayan, cu un nod în gât, intră în apartamentul său, merse la sertarul biroului şi îl deschise. Rămase împietrit, cu stomacul întors din cauza angoasei. Pistoletul său de calibrul 11,45 care stătea dintotdeauna acolo, dispăruse.

Se ridică, cu gustul morţii răspândit în gură.

Toate astea erau de foarte, foarte rău augur. Etajul gol era sinistru, în ciuda luxului meticulos. Traversă biroul şi ajunse în camera în care ar fi trebuit să lucreze Susanna. Un nou şoc. Tânăra femeie nu era acolo! Şi nici pietrele preţioase.

Manoucher Farmayan se sprijini de perete: capul îi vâjâia. Nu mai putea să creadă într-o serie de coincidenţe. Foarte repede, îşi puse ordine în gânduri. Omanezii şi americanii nu prea aveau mare lucru de împărţit cu el. Singurii care puteau fi periculoşi erau iranienii. Sări la telefon şi ceru operatorului.

— Aş dori 763976 la Teheran, spuse el. E urgent.

Era singurul om care îl protejase întodeauna. Un prieten sigur. Apoi, începu să o caute pe Susanna Rawlings

*

* *

Un Range Rover purtând placa verde cu roşu a palatului ocoli hotelul *Al Bustan* şi opri în faţa terasei care domina piscina, în faţa culoarului care ducea la ascensorul numărul 7.

O alee circulară permitea vehiculelor să întoarcă în jurul hotelului. În felul ăsta, atunci când venea, sultanul putea să urce direct în ascensorul care îi era rezervat şi care nu funcţiona decât cu o cheie specială.

Nici măcar personalul hotelului nu o avea.

Cinci bărbaţi coborâră din Rover. Purtau ţinută de luptă de care erau agăţate grenade, cartuşiere şi arme. Cel care îi comanda, un bărbos înalt, întoarse cheia în locaşul prevăzut la lift. Şi se afundară cu toţii în cabina spaţioasă.

Aparatul urcă spre etajul al nouălea. Cu excepţia unui grădinar pakistanez, nu-i văzuse nimeni.

Ascensorul se opri la nouă. Şeful îşi dădu jos de pe umăr pistolul-mitralieră Bren şi ieşi primul din cabină. O femeie îl

aştepta. Într-un taior clasic, cu ochelari negri şi un sac pe umăr. Şeful întrebă în arabă.

— Unde e?

Femeia întinse braţul.

— Acolo, în apartamentul albastru. Nu e înarmat.

În momentul în care vorbea, Manoucher Farmayan ieşi din apartament, atras de zgomot. Scoase un strigăt strangulat.

— Susanna!

Femeia se întoarse, îi făcu semn cu mâna şi intră în ascensor în momentul în care uşa se închidea. Cei cinci bărbaţi, cu paşii atenuaţi de mochetă, alergară către iranian. Acesta din urmă, cu o exclamaţie de furie, se întoarse şi închise uşa, încuind-o. Apoi intră în cameră, smulse receptorul telefonului şi formă „0”, numărul centralistei.

Nici un răspuns. Câteodată erau mai leneşi în a răspunde, dar niciodată pentru etajul ăsta. Formă din nou, fără nici un rezultat. O lovitură violentă se auzi la uşa din fericire încuiată. Aproape imediat, se auziră o serie de detunături înfundate, care proveneau cu siguranţă de la o armă echipată cu amortizor de zgomot. În jurul încuietorii apărură mai multe găuri. Telefonul suna în continuare degeaba. Manoucher Farmayan aruncă telefonul pe jos cu un strigăt speriat şi se refugie în altă cameră chiar în momentul în care uşile erau deschise cu o lovitură de picior. Asta îi mai dădea câteva secunde de răgaz. Căută cu disperare o idee şi formă din noi numărul de la recepţie. De data asta i se răspunse.

— Aici Manoucher Farmayan. Sunt nişte bărbaţi înarmaţi la etajul al nouălea, aruncă el cu o voce îngrijorată. Trimiteţi repede oamenii de la securitatea hotelului.

Vocea calmă a managerului îi replică imediat.

— Nu vă fie teamă, domnule Farmayan, vom anunţa imediat Palatul... Nu avem dreptul să intervenim pe etajul dumneavoastră...

Închise. Iranianul privea aparatul cu lacrimi în ochi. Îi era rău. Asta era sfârşitul. O operaţiune ca asta nu s-ar fi putut desfăşura decât cu aprobarea sultanului. Nimeni nu va interveni...

Detunături surde îl făcură să tresară. Lemnul uşii zbura în fâşii mici. Începuseră cu aceeaşi tactică. Manoucher Farmayan privea cu teamă cum găurile din jurul încuietorii se multiplică. Iranianul alergă la fereastră şi privi afară; se afla la patruzeci şi cinci de metri înălţime. Nu avea nici o şansă dacă ar fi sărit de acolo. Poate dacă ar fi avut aripi.

Un scrâşnet sinistru se auzi în spate şi îi aduse aminte că uşa din lac albastru nu va mai rezista multă vreme. Se simţea vânat ca un animal. O a doua uşă dădea într-un dressing-rom care comunica cu cealaltă cameră şi cu holul circular al etajului. Dacă reuşea să îşi creeze puţin avans, poate că ar fi reuşit să ajungă la cele şapte ascensoare... în holul mare nu ar fi îndrăznit să-l execute... Se precipită, reuşind să ajungă pe culoar.

O siluetă îi apăru în cale şi inima încetă să îi mai bată. Unul dintre bărbaţi rămăsese de pază şi îl opri pe Farmayan cu o lovitură bine plasată cu patul armei. Iranianul căzu ţinându-se de burtă, vomitând de durere pe mocheta albastră. Se rostogoli la pământ, chelălăind precum un câine bolnav.

Simţi cum este ridicat şi se găsi în faţa unui bărbat care i se adresă în farsi.

— Manoucher, am venit să răzbunăm moartea camarazilor noştri de la Beirut.

— Am acţionat din ordinul lui Montazeri, strigă el. Vă jur, puteţi verifica. Nu mă atingeţi! Îl cunosc pe Ayatolahul Komeiny. Veţi fi pedepsiţi!

Celălalt scutură din cap şi spuse în şoaptă:

— Eşti un câine! Dezonorezi Revoluţia Islamică!

Farmayan se gândi că îi vor descărca în abdomen întreg încărcătorul pistolului mitralieră. Instinctiv, îşi încordă muşchii. Numai că bărbatul dădu un ordin şi oamenii săi începură să îl tragă pe Manoucher Farmayan. Acesta se lăsă la pământ cu scopul de a-i mai întârzia, zbătându-se cât de tare putea. Nimeni nu se gândea să-l lovească. Trebuia să fie viu pentru a putea îndura supliciul. Şi *mai ales* conştient.

Înţelegând ce urmau să-i facă, Manoucher Farmayan începu să urle precum o sirenă, alternând ameninţările cu rugăminţile, fără a-şi îndupleca nici măcar o secundă călăii. Centimetru cu centimetru, continuau să-l tragă către destin.

Capitolul XVIII

Malko ridică privirea atunci când auzi urletele de porc dus la abator, care se auzeau din înaltul imensei cupole a atriumului. Mai întâi nu văzu nimic special, apoi, o masă confuză apăru într-una dintre deschizăturile care dădeau în culoarul circular de la etajul al nouălea.

Era dificil să distingă ce se petrecea. Strigătele continuau. Lucru ciudat, holul se golise şi realiză că el era singurul ocupant al canapelelor de piele răspândite peste tot în jurul fântânii centrale. Hotelul devenise castelul Frumoasei din Pădurea Adormită... Chiar şi portarul, nelipsit în alte circumstanţe şi lustragiul dispăruseră.

Zări brusc un cap şi apoi un corp care se încadra în ogiva de la etajul nouă. În ciuda distanţei, reuşi să distingă craniul chel al lui Manoucher Farmayan. Neputincios şi oripilat, văzu cum iranianul este împins puţin câte puţin în gol de nişte mâini invizibile. Se agăţa cât putea de mozaic, atârnând cu capul în gol şi urlând cuvinte de neînţeles. Malko se precipită la recepţie şi îl găsi pe angajatul libanez retras în biroul lui.

— Aţi văzut ce se petrece la etajul al nouălea? întrebă el.

Omul îl privi afectat.

— Da, domnule. Dar asta nu vă priveşte pe dumneavoastră şi nici pe mine.

Gentil, îl împinse afară din birou şi închise uşa. Malko ridică privirea. Manoucher Farmayan, cu cămaşa sfâşiată, atârna aproape în întregime în gol. Ca şi cum asasinii voiau să-i prelungească în mod sadic teroarea. Trebuiau să-l ţină de picioare. Mâinile i se zbăteau în încercarea zadarnică de a se agăţa de ceva.

Apoi, dintr-o dată, porni înainte.

Timp de o fracţiune de secundă, dădu impresia că planează. Apoi, se răsturnă în cădere cu mâinile înainte şi un urlet atroce se auzi timp de mai bine de două secunde. O eternitate, în cădere se mai întorsese o dată şi lovi cu spatele podeaua de marmură albă a holului. Zgomotul fusese oribil.

Malko întorsese privirea. Liniştea se lăsă dintr-o dată. Se apropie de ceea ce mai rămăsese din Manoucher Farmayan. Iranianul explodase literalmente din cauza şocului, cu

măruntaiele împrăştiate pe mai mulţi metri în jur, un picior întors într-un mod grotesc, cu faţa transformată într-o masă sângerândă. O oroare. O mare de sânge începea să se lăţească pe marmură.

La etajul al nouălea nu se vedea nimeni.

Malko se precipită către camera sa pentru a-şi lua arma. Această execuţie sălbatică şi brutală implica neutralitatea gărzilor de la etajul sultanului. Ori, Ali al Faker tocmai se întâlnise cu el. Nu putea fi doar o coincidenţă... Ieşind din camera lui, sări într-un ascensor, băgă cartuş pe ţeavă şi apăsă pe butonul cu numărul nouă. Unde se găsea Susanna Rawlings? Ce i se întâmplase tinerei englezoaice... Uşile se deschiseră. Cu pistolul în mână, alergă către apartamentul ocupat de Farmayan şi văzu uşile străpunse de gloanţe. Intră şi verifică: nu era nimeni.

Nici urmă de Susanna. Seiful era deschis şi dezordinea domnea peste tot. Ajunse din nou la lift, întrebându-se cine pe cine trădase.

Holul era în continuare gol. Rămăşiţele lui Manoucher Farmayan nici măcar nu *fuseseră* acoperite cu ceva. Ocoli recepţia şi intră în sala celor care se ocupau cu securitatea. Două gărzi în civil se aflau înăuntru. Liniştiţi.

— Aţi văzut ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Da, domnule. Am dat alarma. Palatul ne va trimite întăriri.

— Cine a făcut aşa ceva?

— Mai mulţi bărbaţi înarmaţi. Terorişti. Nu au părăsit încă hotelul, dar nu ştim exact unde se afla în acest moment. Sunt atâtea ascunzători. Dar nu vor putea să fugă, sunt deja două maşini de poliţie care le blochează maşina...

Malko ieşi din încăpere, din ce în ce mai perplex. Formă numărul de la linia directă a lui Clan Grinnel şi îi relată ceea ce tocmai se întâmplase.

— Vino aici, făcu el. Mă întreb ce ascunde asta.

Abia închisese că recepţionerul apăru în mod miraculos şi se apropie de el.

— Domnule, sunteţi chemat la telefon.

Luă celălalt receptor. Era vocea dulce a Susannei Rawlings.

— Malko? Te-am căutat peste tot în hotel. Unde eşti?

— Ştii ce s-a întâmplat?

— Bineînţeles! Voiam doar să-ţi spun la revedere...

— Pleci? Unde?

Ea râse cu poftă.

— O să-ţi explic toate astea. Vino să mă vezi. Sunt la sauna

rezervată femeilor. Gardiana te va lăsa să treci. E *o* prietenă de-a mea. Vino repede, adăugă ea misterios, dacă nu, rişti să fie prea târziu...

Malko preferă să nu lase nici un mesaj la recepţie pentru Clan Grinnel. Coborî în grabă scările până la sala de gimnastică. Aceasta se găsea la nivelul piscinei şi nu era frecventată decât de omanezii bogaţi care veneau aici să transpire elegant.

O tânără îl primi zâmbindu-i complice şi îl conduse către un vestiar ce dădea către o saună.

— Lăsaţi-vă lucrurile acolo, făcu ea. Domnişoara Rawlings este înăuntru.

Malko se dezbrăcă şi rămase doar în slip. Înveli pistolul într-un prosop şi împinse uşa de la saună. Lungită pe una dintre planşe, goală puşcă, Susanna îl contempla zâmbitoare..

— Intră şi închide uşa, spuse ea, altfel se va face frig.

*

* *

Înăuntrul cabinei din lemn de pin domnea o căldură sufocantă. Malko zări aşezate lângă tânăra englezoaică, cutiile care conţineau smaraldele, rubinele şi pistolul femeii. Aceasta zâmbi în momentul în care văzu ţeava pistolului extraplat al lui Malko.

— Văd că eşti prudent, spuse ea. Vino, îţi fac loc...

Întinsese prosoape pe planşele de lemn. Malko nu se putu împiedica să o admire. Sâni splendizi, şolduri în formă de amforă, coapse lungi şi cărnoase, totul la ea respira senzualitate. Mai puţin ochii albaştri.

— Ce faci aici? întrebă el. Cine l-a omorât pe Manoucher Farmayan?

— Aştept să iau avionul, spuse ea. Printr-o favoare specială a Palatului, am putut obţine un acord de părăsire a ţării. Plec peste trei ore cu o cursă spre Djeddah de unde voi lua un Airbus al Companiei Air France. În seara asta voi fi la Paris. Proaspătă şi odihnită pentru o serată agreabilă.

Vorbea pe un ton vesel, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Cine l-a omorât pe Manoucher Farmayan? repetă el.

— Prietenii lui iranieni.

— Din cauza masacrului de la Beirut?

— Nu. Au descoperit că le revânduse rachetele Tomahawk la un preţ de cinci ori mai mare decât le luase de la americani. Nu prea fi aveau la suflet. A câştigat peste şaizeci de milioane de dolari pe spatele lor.

Malko nu-şi revenea.

— Cum au aflat aşa ceva?

Ea îl privi zâmbind fără a răspunde. Pe Malko îl trecură fiori reci pe spate.

— Eu am fost însărcinată să trimit ordinele de virament către cele două părţi, explică ea cu simplitate.

— Eşti într-adevăr o ticăloasă oribilă, murmură Malko. De ce?

Susanna îşi scutură părul roşcat.

— Pentru un motiv foarte bun. Asta.

Arătă cutiile cu pietre preţioase.

— Nu înţeleg. Nu puteai pur şi simplu să i le iei?

Tânăra englezoaică zâmbi ironic şi amar în acelaşi timp.

— Nu îl cunoşti pe Farmayan. M-ar fi urmărit peste tot în lume. Şi oricum, paşaportul meu era la el. Am încercat să tratez cu voi pentru a putea pleca de aici. Eram gata să-mi asum riscul de a-l lăsa în viaţă în urma mea. Nu aţi acceptat, obligându-mă să mă debarasez de el. Deţineam o informaţie pe care prietenii mei englezi erau gata să nu o plătească foarte scump. Banii şi posibilitatea de a pleca de aici. Plus eliminarea lui Farmayan de către propriii lui prieteni. De ce l-aş fi iertat pe porcul ăla? ... şi pentru că voiam să evit o confruntare sângeroasă, i-am luat arma şi i-am condus pe ceilalţi la el.

— Eşti abominabilă, spuse el.

Ea se întinse.

— Eşti nedrept, dar o să-ţi dovedesc că totuşi mă placi.

— Cum?

— Ştii de ce ţi-am dat întâlnirea asta la saună?

— Nu.

— Pentru că comando-ul care l-a eliminat pe Farmayan are ordin să te omoare şi pe tine.

Ochii ei spuneau că nu minte câtuşi de puţin. Simţi cum i se contractă stomacul.

— Pe mine? De ce?

Susanna zâmbi angelic.

— Este marea curăţenie de primăvară. În ţara asta în care totul merge ca pe roate, sultanul e de părere că ai cam făcut ceva dezordine. El şi Ali al Faker au hotărât să-l lichideze pe Farmayan şi pe tine, după care să-i doboare pe asasinii voştri cu ajutorul oamenilor gărzii regale. După care nu le va rămâne decât să-l declare pe Clan Grinnel persona non grata şi să-l expedieze în Iran pe William Schackley. Şi Omanul îşi va regăsi liniştea.

Malko îl revăzu pe Ali al Faker. În seara precedentă, sfătuindu-l să plece... Totul era deja hotărât... Omanezul încercase să-l ajute în felul lui... Şi Clan Grinnel venea acolo. Risca să fie şi el masacrat.

— Ştii unde se află în momentul de faţă asasinii? întrebă el.

Ea dădu din cap.

— Nu am nici o idee. Probabil că scotocesc prin hotel. Dar aici e rezervat femeilor şi nu rişti nimic.

Ea se aplecă spre el, strivindu-şi sânii umflaţi de pieptul lui gol, cu un aer de pisică languroasă.

— Ar trebui să profităm de aceste momente de pace, murmură ea. Cine ştie ce ne va rezerva viitorul? Poate că nu ne vom mai vedea niciodată. Măcar să ne despărţim cu o amintire plăcută.

— Cu condiţia ca tu să fii aşa ceva.

— Ticălosule!

Ea îl ciupise cu toată puterea. Ochii îi străluceau.

Malko nu mai avu timp să reacţioneze.

Uşa saunei se deschise brusc. Inima i se opri de teamă. Era tânăra de la intrare.

— Repede, spuse ea. Vor veni aici. S-au dus să caute o femeie pentru a vedea dacă e cineva aici. I-am minţit...

Susanna se întoarse către el ca o pisică furioasă.

— Foarte bine, te vor omorî!

Era nebună de furie pentru că el refuzase ultima lor întâlnire.

Malko se ridică în picioare.

— Câţi sunt? o întrebă el pe Susanna.

— Du-te şi întreabă-i, făcu ea.

Palma plecă atât de repede că Susanna nici măcar nu o văzu venind. Capul i se lovi de placa de lemn şi privirea i se înceţoşă.

— Fiu de curvă, murmură ea, o să-ţi smulg boaşele.

Vru să-şi ia pistolul, dar Malko îl îndepărtă şi o apucă de gât cu mâna stângă, comprimându-i carotida. Ochii îi erau acum acoperiţi de irizaţii verzui.

— Susanna, spuse el. O să mă ajuţi sau te voi folosi pe post de scut. Tu vei fi cea care va muri prima. Câţi sunt?

— Şase, făcu ea cu o voce strangulată. Te vor omorî.

— Ce arme au?

Susanna îi aruncă o privire plină de ură şi admiraţie în acelaşi timp.

— Pistoale-mitralieră. Pistoale.

Malko o lăsă şi îi luă pistolul.

— Dă-mi-l înapoi, strigă ea.

Ieşise deja din cabina de saună şi se îmbrăcă rapid. Susanna nu-l scăpa din ochi, ghemuită într-un colţ. Când se îmbrăcă complet, Malko lăsă pistolul ei jos şi ieşi. Gardiana îl aştepta, moartă de frică. Deschise o uşă care dădea către un culoar îngust.

— Pleacă pe aici, spuse ea. Ei nu ştiu că eu am cheia.

— Unde duce asta?

— Vei ajunge în auditoriu. După asta, faci ce vrei. Fii atent pentru că i-am auzit vorbind. Sunt peste tot împrejurul hotelului. Nu încerca să ieşi.

— Mulţumesc, spuse Malko.

Porni pe culoar şi femeia închise uşa în spatele lui. Era întunecat, liniştit şi sigur, dar nu ştia absolut deloc unde merge.

Important era să găsească un telefon şi să-l alerteze pe ambasador: acesta era singurul în stare să oprească maşinăria care fusese pusă în funcţiune pentru a-l strivi. Planul omanezilor era simplu: trebuiau să şteargă orice urmă a operaţiunii.

Rătăci ceva vreme pe culoare, fără a îndrăzni să schimbe etajul. Era plin de saloane absolut goale, pasaje de trecere, camere. Ajunse întâmplător chiar în faţa piscinei şi zări un tânăr bărbos cu o puşcă de asalt pe umeri. Bătu repede în retragere. Îi fu frică să se aventureze într-un ascensor care putea deveni o capcană mortală. Însă nu se putea întoarce nici în coşmarul climatizat reprezentat de sauna de unde tocmai ieşise…

Se gândi brusc la bucătărie. Poate că intrarea acesteia era mai puţin supravegheată. Eventual, ar fi putut să se ascundă într-unul din vehiculele care făceau aprovizionarea. Refăcu în sens invers drumul pe care îl parcursese şi găsi palierul cu liftul numărul trei, care îi servea ca punct de reper.

Inima îi bătea nebuneşte atunci când împinse uşa de oţel a bucătăriei. Trei femei tocmai ştergeau pahare. Traversă rapid încăperea, parcurgând cu privirea împrejurimile. Din nefericire, nu era nici un camion la vedere… Nu ştia ce să facă. Un angajat al hotelului cu pielea foarte închisă la culoare se ivi lângă el cu un aer înnebunit. Era vizibil că scotocea prin bucătării. Îl zări pe Malko şi se precipită spre el.

— Domnule, domnule, plecaţi…

Într-o engleză proastă, îi explică lui Malko faptul că directorul hotelului ceruse să fie evacuat subsolul unde se ascundeau teroriştii.

Asasinii nu voiau să existe martori atunci când îl omorau pe Malko… Acesta îi mulţumi negrului, îl lăsă să plece şi reveni către

bucătăriile de acum goale, cu tigăi abandonate care mai fumegau încă. Văzu un telefon şi încercă să prindă fir cu oraşul. Degeaba. Ar fi trebuit să încerce să sune dintr-o cameră sau dintr-un birou, dar era prea periculos. Se hotărî atunci să încerce o ieşire şi se îndreptă către cea de serviciu. Intrarea principală se găsea undeva în dreapta lui, cu fântânile care încadrau parcarea. Dacă alerga către dreapta, avea o şansă să ajungă pe malul mării şi apoi în satul *Al Bustan*... numai dacă adversarii lui nu se gândiseră şi ei la asta. La dreapta ar fi dat direct peste ei.

Era aproape imposibil.

Se pregătea să intre din nou înăuntru pentru a căuta un telefon, când văzu o siluetă care trecea prin uşa de intrare.

Susanna Rawlings.

Purta doar o gentuţă în mâna dreaptă şi se îndrepta către parcare. În acelaşi moment, un bărbat ieşi din spatele unui boschet cu un Kalaşnikov în mână. Se găsea chiar în spatele englezoaicei.

Într-o fracţiune de secundă, Malko realiză că alianţa veninoasă a acesteia cu omanezii, nu era decât o iluzie. Planul lui Ali al Faker era perfect şi o includea şi pe ea.

Bărbatul se pregătea să-i tragă o rafală în spate!

— Susanna! Fii atentă!

Malko nu se putu abţine să strige. Tânăra se întoarse cu abilitatea unei cobre, ca şi bărbatul de altfel. Malko văzu o barbă, o banderolă roşie şi ţeava Kalaşnikovului îndreptată către el. Traseră în acelaşi timp. Rafala mitralierei făcu să sară bucăţi de piatră, fără a-l lovi însă pe Malko. Bărbatul făcu un pas înainte şi lăsă arma jos. Malko auzi un al doilea foc de armă. Apoi al treilea. Susanna Rawlings lăsase valiza şi îl termina liniştită pe bărbatul care încercase să o omoare.

Acesta căzu. Femeia îşi puse pistolul la loc în sac şi se precipită către parcare.

Nu mai ajunse niciodată acolo. Un al doilea asasin apăruse. Acesta trase o rafală aproape imediat, care păru că o seceră pe Susanna Rawlings. Cu un nod în gât, Malko o văzu pe englezoaică cum se răsuceşte în jurul propriei axe, cu corpul scuturat de impact. Ochelarii negri se sparseră, valiza asemenea şi ea căzu în fântâna din stânga. Conţinutul valizei se răspândi pe pământ şi Malko zări foarte clar cum smaraldele şi rubinele se împrăştie pe ciment. Bărbatul care o omorâse pe Susanna nu le băgă deloc în seamă. Reperase cadavrul colegului său şi pe Malko.

Adăpostit în spatele Roverului, îşi termină încărcătorul în direcţia lui, strigând în gura mare după întăriri.

Trei bărbaţi, apoi patru, ieşiră din hotel. Unul se duse către parcare şi se strecură pe lângă un perete pentru a-l lua pe Malko din spate. Ceilalţi patru înaintară, trăgând cu toate armele, pentru a-l forţa pe Malko să se retragă în interiorul hotelului. Se retrase alergând către bucătării. Cei cinci asasini îi apărură imediat pe urme, încurajându-se cu strigăte sălbatice. Nu avea suficient avans pentru a-i pierde.

O rafală de proiectile, pulverizăuşa pe care tocmai o închisese.

Capitolul XIX

Din oţelul inoxidabil al unei cratiţe de bucătărie, un glonţ ricoşă cu un ţiuit ascuţit şi străpunse un bazin care începu să curgă. Malko se întoarse. Primul dintre asasinii iranieni se afla la zece metri în spatele lui! Începu să alerge în zig-zag printre casoletele de legume, mesele pe roţi şi cuptoarele care se găseau peste tot în bucătărie. Ajunse într-un culoar îngust care se înfunda într-un birou minuscul şi trebui să se întoarcă.

Pentru a câştiga timp, apucă cu ambele mâini o masă pe rotile încărcată cu tot felul de mâncăruri şi o trimise în direcţia uşilor batante prin care urmau să vină urmăritorii. Primul care intră se lovi de ea, provocând un zgomot infernal de veselă, ceea ce îi oferi lui Malko câteva secunde preţioase. Acesta se lovi de un mic pakistanez slăbuţ care venea în întâmpinarea lui şi îl trânti la pământ. Când reuşi să se ridice, pirpiriul dădu nas în nas cu unul dintre iranieni, care, fără nici o ezitare, îi trase o rafală de Kalaşnikov în piept.

Privirea lui Malko fu atrasă brusc de un obiect roşu care trona pe perete. Era butonul sistemului antiincendiu care îi fusese arătat cu două zile în urmă de către unul dintre bucătari. Dedesubt, pe o placă, scria: „Atenţie, în caz de incendiu, apăsaţi pe acest buton şi evacuaţi imediat bucătăria! Pericol de moarte!”

Apăsă fără ezitare butonul. Acesta începu să lumineze cu intermitenţă în timp ce o sirenă tocmai se declanşase şi scotea un zgomot de infern. În momentul în care apăru primul dintre iranieni, trase asupra lui.

Un altul se feri şi se ascunse în spatele unei mese enorme, în spatele acestuia. Malko auzea vociferările colegilor. Se apropie de uşă, la adăpostul unui dulap metalic de bucătărie, cu scopul de a-i împiedica pe adversari să înainteze. Aruncă o privire către ceasul Seiko. Se scurseseră deja patruzeci şi şapte de secunde de când apăsase butonul roşu...

Mai trase încă două focuri. O rafală smulse aşchii din uşa de lemn care se găsea în spatele lui. Liniştea se lăsă din nou. Pentru a ajunge la el, iranienii trebuiau să parcurgă un spaţiu descoperit unde ştiau că vor fi doborâţi. Brusc, o uşă din oţel glisă încet în spatele lui Malko.

Avu doar timpul necesar pentru a se rostogoli în afară. Uşa de

siguranţă contra incendiilor se închise cu un zgomot specific mecanismelor hidraulice, închizându-i înăuntru pe iranieni. Dacă bucătarul spusese adevărul, aceştia ar fi trebuit să moară asfixiaţi de dioxidul de carbon destinat stingerii unui eventual incendiu. Nu aveau timp fizic de a parcurge drumul înapoi până la uşa care se găsea în spatele lor de cealaltă parte a bucătăriei şi care se închidea în acelaşi timp.

Malko aşteptă să i se liniştească bătăile inimii până să îndrăznească să intre pe un culoar măturat de o muzică dulce. Puse un încărcător nou în pistol şi se îndreptă către ascensor, cu timpanele încă vibrând din cauza rafalelor de Kalaşnikov.

Ajunse în imensul hol, gol ca de obicei, în care domnea o linişte mormântală, tulburată doar de zgomotul fântânii. Cadavrul lui Manoucher Farmayan era încă acolo. Malko se duse la recepţie. Nimeni. Dădu peste trei bărbaţi în sala de securitate, îl priveau ca şi cum ar fi venit de pe lună. Un libanez reuşi totuşi să vorbească.

— Domnule, credeam că aţi murit! Bărbaţii aceia vă căutau.

— Aţi chemat ajutoare?

— Da, da, afirmă libanezul. O patrulă a Gărzii regale e pe drum.

Malko şi angajatul ajunseră la intrarea în hotel. Patru Land Rover-uri soseau în viteză, pline de soldaţi înarmaţi până în dinţi. Primul dintre vehicule se opri în faţa maşinii iranienilor. Şoferul coborî şi se îndreptă către ei. Fără măcar să-i ceară să ridice mâinile, ofiţerul care comanda patrula îi goli încărcătorul pistolului în piept.

Sultanul era într-adevăr hotărât să facă ordine. Eliminarea fizică a iranienilor era ultima verigă al lanţului exterminărilor… în mod normal şi Malko ar fi trebuit să facă parte dintre cei morţi. Ofiţerul ajunse în faţa trupului Susannei Rawlings. Dădu un ordin şi oamenii săi lăsară în jos fusta tinerei femei. După ce aceştia îndepliniră ordinul, se îndepărtară şi ofiţerul începu să adune singur smaraldele şi rubinele care străluceau în soare…

Malko se găsea în faţa ofiţerului care comanda detaşamentul. Era un britanic. Cei doi bărbaţi se măsurară din cap până în picioare şi Malko văzu în privirea celuilalt o surpriză imensă, repede reprimată.

— Ce s-a întâmplat, domnule? întrebă britanicul. Ni s-a spus că hotelul a fost atacat de terorişti.

— Aşa este, confirmă Malko. Au omorât persoana care se găseşte în hol şi pe această femeie. De asemenea, au încercat să

mă omoare şi pe mine. Din fericire, am putut să scap.

— Unde sunt acum?

— În bucătărie, spuse Malko. Cred că au murit.

— Au murit?

— Aşa ar trebui. Numai dacă plămânii lor suportă dioxidul de carbon.

Îi relată ce se întâmplase. În acest timp, conduşi de libanezul de la securitatea hotelului şi înconjuraţi de soldaţii din gardă, ajunseră la etajul al treilea. Libanezul găsi întrerupătorul care deconecta sistemul antiincendiu şi puse în funcţiune ventilaţia, cu scopul de a evacua gazul mortal.

Cinci minute mai târziu, ridică şi uşa antiincendiu.

Cei cinci iranieni erau împrăştiaţi prin bucătărie, undeva în spatele uşii batante. Aveau chipurile vineţii, precum toţi oamenii morţi prin asfixie. Armele erau împrăştiate în jur. Ofiţerul gărzii fu şocat.

— Dezgustător…

Se întoarse către Malko.

— Vom merge să scotocim prin tot hotelul pentru a vedea dacă nu a mai rămas vreun criminal pe undeva. Aş dori să vă văd după aceea…

— Cu plăcere, spuse Malko.

Străduţele liniştite din Medina Quabouz erau de un calm absolut. Malko. La volanul maşinii sale, intră în grădina de la reşedinţa însărcinatului cu afaceri iranian.

Gărzile se precipitară către el. Unul dintre ei îl recunoscu şi îi ceru colegului să-l anunţe pe Iradj Kosrodar. Malko o luă pe urmele acestuia, fără ca celălalt să reacţioneze în vreun fel. Iranianul bătu la o uşă şi o deschise. Imediat, Malko îl dădu la o parte şi intră în locul lui.

Iradj Kosrodar era aşezat la birou. Păli când îl văzu pe Malko şi se ridică, neştiind ce atitudine să adopte.

— Au murit toţi, anunţă Malko cu o voce rece. Oamenii dumneavoastră, Manoucher Farmayan, Susanna Rawlings. S-a terminat şi pentru dumneavoastră.

— Nu înţeleg, bolborosi iranianul. Cine şi ce s-a terminat? Malko scoase de la centură pistolul aurit primit de la Ali al Faker.

— Viaţa, domnule Kosrodar.

Primul dintre gloanţe îl atinse pe iranian sub nas, iar al doilea în piept. Malko ocoli biroul şi, pentru mai multă siguranţă, îi mai trase un glonţ în ureche, fapt care îl aruncă de pe scaunul pe

care stătea.

Ieşind din birou, se lovi de cele două gărzi. Aceştia se dădură înapoi când văzură arma şi intrară în birou. Malko urcă în maşină şi întoarse. Înainte de a porni, luă pistolul de aur şi îl aruncă lângă intrare. Era mai amuzant să semneze crima.

Cu semnătura lui Ali al Faker.

Cu inima aproape mulţumită, se îndreptă către autostradă. Povestea sa încă nu se terminase.

*

* *

Poarta de la reşedinţa lui Ali al Faker nu fusese încă reparată şi Malko intră fără dificultate pe proprietatea acestuia. Rolls-ul alb era în faţa intrării, cu şoferul la volan. Malko se lovi practic de omanezul care tocmai ieşea. Acesta din urmă avu o mişcare imperceptibilă de surpriză atunci când îl văzu, dar şi-o reprimă imediat şi îi adresă un zâmbet călduros.

— Ce surpriză plăcută!

— Plăcută, nu ştiu, replică Malko. Surpriză, fără îndoială. Totul a fost pus la punct pentru ca eu să nu mă aflu acum, aici. Îmi pare rău că sunt singurul supravieţuitor al planului de curăţenie. Manoucher Farmayan e mort, Susanna Rawlings la fel, toţi membrii comandoului au murit asfixiaţi. Aveţi chiar şi o mică primă…

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă omanezul vizibil îngrijorat, invitându-l să intre.

— Iradj Kosrodar, făcu Malko. Tocmai l-am omorât cu pistolul pe care mi l-aţi oferit cu atâta amabilitate…

Ali al Faker avu un gest de fatalitate.

— O armă e făcută pentru a te servi de ea şi nu îmi pare rău pentru domnul Kosrodar. Eu sunt credincios şi el nu interpreta Coranul într-un mod care să-mi convină. Allah îi recunoaşte pe ai săi…

Ajunşi în birou, Ali al Faker îi adresă lui Malko un zâmbet cinic şi aproape tandru.

— Păreţi a fi indestructibil, domnule Linge! Mă bucur de asta. Ceea ce s-a petrecut nu a fost planul meu, ci al Maiestăţii Sale. A crezut că acţionează în conformitate cu interesele ţării noastre. Noi nu cerusem să fim amestecaţi în această afacere şi buna noastră credinţă era totală. Ori ajunsesem în situaţia de a ne certa şi cu iranienii şi cu americanii…

— Şi aţi ales să vă certaţi doar cu americanii, concluziona

Malko cu un zâmbet fără urmă de bucurie.

Ali al Faker aprobă cu o mişcare a capului.

— Cu americanii am sfârşit întotdeauna prin a ne înţelege.

Apăru un servitor, purtând o sticlă de Dom Perignon. O deschise şi umplu două pahare. Ali al Faker îl ridică pe al lui.

— Beau pentru supravieţuirea dumneavoastră absolut extraordinară, spuse el. Dacă într-o zi veţi dori să lucraţi pentru ţara mea, vom fi fericiţi să utilizăm un bărbat ca dumneavoastră.

Era ireal. Ciocnea cu bărbatul care complotase de două ori să-l omoare... Şampania îi păru lui Malko puţin amară cu toate că Dom Perignon-ul era dintr-un an excelent. În această parte a lumii, puteai să încerci să omori pe cineva, pentru ca peste cinci minute să te împaci cu el cu acelaşi entuziasm. Ali al Faker puse paharul jos.

— Pentru Kosrodar nu trebuie să vă faceţi nici o grijă. O să mă ocup eu de asta şi nu o aveţi nici o neplăcere. Iranienii ne sunt datori.

— Deci, le veţi înapoia ostaticul?

Omanezul dădu din cap afirmativ.

— Da, domnule Linge. Nu putem face altfel. Maiestatea Sa a primit un mesaj de la Teheran. Foarte ferm. Îl vor. Pentru ei, a devenit o chestiune de principiu. Puteţi părăsi Omanul cu capul sus. Aţi făcut chiar şi imposibilul pentru a-l salva pe William Schackley. Cei care v-au trimis aici ştiu că Maiestatea Sa a fost impresionată de curajul şi determinarea dumneavoastră. Pentru asta a hotărât să nu ţină cont de încălcările repetate ale legii omaneze. Acum trebuie să vă las. Dar, ne vom revedea înainte de plecarea dumneavoastră.

*

* *

Un Bentley abordând pe aripa stângă steagul britanic staţiona în faţa hotelului *Al Bustan*. Soldaţii omanezi mal scotoceau încă hotelul în căutarea ipoteticilor terorişti. Malko îl găsi pe ofiţerul britanic într-o conversaţie aprinsă cu John Abercrombie şi Clan Grinnel. Omologul britanic al şefului rezidenţei CIA apăruse în timpul absenţei lui Malko. Clan Grinnel îl primi foarte călduros pe Malko:

— Ai avut un noroc chior, făcu el. Tipii ăştia chiar îţi voiau pielea.

— Unde sunt Chris şi Milton? întrebă Malko.

— Scotocesc prin hotel.

John Abercrombie îi adresă lui Malko un zâmbet crispat.

— Sunt fericit să vă revăd.

Cadavrul lui Manoucher Farmayan nu se mai afla în hol. Spălaseră chiar şi marmura albă şi doar o dală ceva mai înfundată mai amintea de moartea atroce a iranianului. Cei doi britanici se ridicară şi îşi luară la revedere. Imediat ce fură din nou singuri, Clan Grinnel explodă:

— Ticălosul de Abercrombie ştia totul încă de la început! Susanna Rawlings lucra pentru ei şi l-a ţinut la curent cu toate tranzacţiile.

— Nu ştii ceea ce este mai frumoşi, spuse Malko. Motivul acestui ultim masacru.

— E răspunsul celui de la Beirut?

— Deloc.

Îi comunică dezvăluirile Susannei Rawlings şi beneficiul lui Manoucher Farmayan din afacerea rachetelor. Clan Grinnel era consternat.

— Verii noştri englezi îşi băteau joc de Farmayan! S-au folosit de Susanna Rawlings pentru a creşte influenţa lor la Teheran, spunându-le de trucul ăsta şi iranienilor.

Se îndepărtau de ceea ce era esenţial. Malko spuse:

— William Schackley e pierdut, nu? L-am văzut pe Ali al Faker şi mi-a confirmat şi el.

Şeful rezidenţei se încorda.

— Cred că da, mărturisi el. Nu mai putem să încercăm nimic. Sultanul a rămas surd la apelurile noastre şi Departamentul de Stat şi-a retras sprijinul. Nu e posibil să stricăm relaţiile cu Omanul pentru a recupera un şef de rezidenţă imprudent. Iranienii au jucat bine mutând presiunea asupra omanezilor. În plus, i-au convins şi pe prietenii lor japonezi. La propunerea iranienilor, aceştia au semnat un acord cu omanezii pentru a ridica zece milioane de barili de petrol cu trei dolari peste preţul de pe piaţă.

Treizeci de milioane de dolari. Aceasta fusese răscumpărarea plătită de Iran Omanului pentru ostaticul american. Malko era foarte supărat gândindu-se că William Schackley era atât de aproape şi totuşi pierdut definitiv.

— Când mă gândesc ce i s-a întâmplat lui William Schackley, spuse Clan Grinnel, îmi vine o poftă nebună să-mi dau demisia din CIA.

Malko avea şi el un nod în gât. Era mai mult decât eşecul unei misiuni…

— Imediat ce va fi posibil, veţi părăsi Omanul împreună cu Chris şi Milton, făcu americanul. Şederea dumneavoastră aici nu se mai justifică.

Malko prefera să nu fie de faţă atunci când William Schackley îşi va începe călătoria către infern.

*

* *

Malko lăsă telefonul să sune de mai multe ori înainte de a se decide să răspundă. Nu mai aştepta nimic şi se pregătea să petreacă seara singur.

Era vocea jovială şi prietenească a lui Ali al Faker. Omanezul deborda de căldură.

— Mi-ar plăcea să petreceţi seara asta la mine, spuse el. Vor mai veni câţiva prieteni.

— Chiar nu am chef să sărbătoresc, făcu Malko.

— Vă înţeleg, admise omanezul, dar am o surpriză pentru dumneavoastră.

Probabil o duzină de filipineze ascultătoare. Lui Malko nu-i prea stătea inima la acest gen de distracţii. Omanezul îi simţi reticenţa şi preciza.

— Nu e ceea ce vă aşteptaţi. Veniţi. Vă voi trimite maşina mea.

Închise fără a-i mai lăsa lui Malko timp să discute. Acesta din urmă, intrigat, se hotărî să accepte invitaţia omanezului. Când coborî, douăzeci de minute mai târziu, Rolls-ul alb era acolo.

*

* *

Vreo sută de invitaţi se înghesuiau în grădina de iarnă. Ali al Faker nu se vedea, dar Farida părea să-l aştepte lângă intrare, mai frumoasă ca niciodată într-un taior de velur care îi punea în valoare şoldurile în formă de amforă... Se apropie imediat de Malko şi îi spuse în şoaptă:

— Soţul meu a fost reţinut la Salamah până mâine.

Ochii ei negri spuneau mult mai multe. În ciuda dorinţei pe care o încerca pentru ea, Malko fu decepţionat. Cu siguranţă că era fericit să o revadă pe Farida, dar pentru moment, ea era departe de preocupările lui. Tânăra femeie se apropie şi mai mult şi îi şopti la ureche:

— Ştiu ce s-a petrecut. Îmi pare rău.

Muzica, discuţiile, baletul servitorilor şi a filipinezelor care se strecurau printre invitaţii bărbaţi pentru a le oferi talentele, îi

păreau extrem de inutile. Farida îl trase într-un loc mai liniştit. Ochii ei negri ardeau de pasiune. Imediat ce fură singuri îi murmură:

— Nu ştiam cine eşti! Îmi placi mai *mult acum.*

Parcă avea scris în frunte: Sărută-mă.

Ali al Faker îşi făcu apariţia, într-o superbă abaya maro. Merse direct către Malko, îl strânse în braţe în stilul beduin şi îi şopti ia ureche:

— Am ceva important să vă spun. Ne întâlnim în birou.

Malko ajunse primul acolo, lăsând în urmă o Farida decepţionată. După câteva momente ajunse şi Ali al Faker.

— M-am văzut cu Maiestatea Sa, anunţă imediat omanezul şi am vorbit de cazul lui William Schackley.

— Da… făcu Malko cu inima bătându-i puternic.

— Vă voi oferi un cadou de plecare, spuse Ali al Faker. Ceva care va plăti puţin pericolele prin care aţi trecut.

Malko aştepta îngrijorat. Ajunsese să ia dividendele riscurilor şi eforturilor pe care le depusese?

Vocea lui Ali al Faker îi parvenea ca prin ceaţă, detaliindu-i oferta. Ultima odisee a lui William Schackley.

*

* *

În faţa reşedinţei lui Ali al Faker, Malko contempla cerul presărat de miliarde de stele, aşteptând Rolls-ul care trebuia să-l ducă înapoi. O voce se auzi în spatele lui:

— Te însoţesc eu.

Farida îmbrăcase o haină de zibelină albă, în totalitate inutilă având în vedere temperatura. Jaguarul femeii sosi la peron, adus de un pakistanez însărcinat cu asta. Tânăra se aşeză pe locul pasagerului şi Malko luă volanul. Intrigat de îndrăzneala ei, Malko întrebă:

— Nu crezi că soţul tău va afla că am plecat împreună?

— Nu mă interesează, spuse ea.

Îl privea, cu ochii ei mari şi negri scânteind precum nişte cărbuni aprinşi.

Imediat ce ieşiră de pe proprietate, ea se apropie de Malko. Mâinile îl cuprinseră, gura i se aşeză pe gât şi îi muşcă. Îi murmură gâfâind:

— Am foarte mare poftă de tine. Aş fi vrut să mă iei acolo pe loc. În faţa tuturor.

Ea îi atinse virilitatea şi începu să o frământe.

— La dreapta, suflă ea, treci prin faţa *Intercontinentalului.* E un drum care duce la Quorum Heights.

Ea se aplecă şi gura îi înlocui mâinile. Atunci când ajunseră în cartierul rezidenţial, Farida ridică privirea.

— Mergi până la mare, spuse ea.

Se găseau în faţa unei plaje uriaşe dominată de hotelul *Gulf.* Un drum se ducea către Oceanul Indian, însă un panou anunţa „Interzis autovehiculelor pe plajă”. Malko o luă pe acolo. Farida, cu capul pe umărul lui, îi strângea virilitatea palpitantă între degete.

— Opreşte la capăt.

Se opri chiar la marginea oceanului, în faţa unei proprietăţi imense. Farida ieşi din maşină şi se sprijini de capotă.

— E casa mea, spuse ea. Ia-mă chiar aici.

Îşi strecură o mână pe sub fustă şi se debarasa de un nod de dantelă neagră care fu imediat dus de vânt către valurile Oceanului Indian. Malko o posedă alungită pe capota lungă, fără măcar a-i îndepărta haina de blană. Când explodă în adâncul pântecelui ei. Ea îi sfâşie ceafa cu unghiile, ca pentru a-i lăsa o urmă pentru eternitate.

Apoi, rămaseră strânşi unul într-altul. Vântul care sufla dinspre Golful Persic era aproape proaspăt. Odată valul de plăcere trecut, Malko începu să se gândească din nou la ultima promisiune a lui Ali al Faker.

Se va termina şi aceasta ca toate celelalte?

Capitolul XX

Maşini de poliţie blocau toate căile de acces la pista de zbor pentru elicoptere care se găsea în prelungirea drumului care ducea la reşedinţa lui Ali al Faker. Locul era pustiu, exceptând ambasadele încă neterminate de pe Shati-Al-Quorum. Nimeni nu se aştepta la desfăşurarea aceasta de forţe. Nici pe autostrada care se afla la un kilometru distanţă, nu trecea nimic.

Soldaţii luaseră poziţie pe plaja goală şi murdară. Un BMW albastru cu alb al poliţiei, plin de antene, comanda dispozitivul, staţionat chiar lângă heliport. Undeva în depărtare, turnul moscheei Al Faker scânteia în soarele ce se ridica. Un Rolls Royce alb ieşi de pe proprietatea lui Ali al Faker. Opri lângă maşina de poliţie, dar nimeni nu coborî.

Apoi, câteva minute mai târziu, un punct negru apăru la orizont deasupra Oceanului Indian, venind dinspre nord. Un elicopter Puma, vopsit în culorile Omanului. Acesta coborî încet şi ateriză chiar lângă BMW. Atunci când praful se împrăştie, se văzu că avea uşile laterale deschise şi că era gol, cu excepţia celor doi piloţi.

Apoi, nimic nu se mai petrecu timp de mai multă vreme. Apăru şi o ambulanţă de pe un drum lateral, escortată de doi poliţişti pe motociclete. Se opri lângă Rolls Royce. Uşile din spate fură deschise de către şofer. Poliţiştii se apropiară, formând un cerc compact, cu armele întoarse către exterior. Chiar dacă o maşină ar fi trecut prin apropiere, nu ar fi putut să vadă decât uniforme, autovehicule şi acest elicopter gata de decolare.

*

* *

Puşca de fabricaţie americană era un Remington greu, calibrul 7.62, echipat cu lunetă Redfield. Încărcătorul conţinea cinci cartuşe care părăseau ţeava puştii cu opt sute cincizeci şi trei de metri pe secundă. O armă puţin obişnuită, aflată în dotarea anumitor unităţi de puşcaşi marini pentru trăgători de elită.

Chris Jones o luă şi o sprijini în căutarea celui mai bun loc pentru a o ţine. Lângă el, cu un binoclu, era Milton Brabeck al cărui cap depăşea cu puţin balustrada ce înconjura terasa viitoarei ambasade a Kuweitului. Milton anunţă cu o voce neutră:

— Tocmai au sosit.

Chris Jones sprijini ţeava Remingtonului de balustradă şi îngenunche. Îşi propti patul în umăr şi se lipi cu obrazul de el. Ochiul drept era acum plasat pe axa de tragere.

Fixase mira la cinci sute de metri, dar cu această armă ar fi putut doborî o muscă de la nouă sute.

Terasa se afla la aproximativ patru sute cincizeci de metri de maşini şi de elicopter. Ar fi putut să ia poziţie pe clădirea ambasadei Emiratelor Arabe Unite care se găsea în faţa lor. Undeva către stânga, dar mult mai aproape de obiectiv. Numai că, după primul foc tras, exact către această terasă s-ar fi îndreptat privirile tuturor şi eventuala ripostă.

Chris Jones îşi căută ţinta. De la două sute de metri ar fi distins şi trăsăturile feţei, aşa trebuia să se mulţumească cu o siluetă bine definită. Puse asta pe seama brizei care sufla dinspre Oceanul Indian şi a lacrimilor care îi deformau imaginea. Îşi şterse ochiul drept şi îl lipi din nou de lunetă.

De această dată imaginea focaliză şi deveni perfect vizibilă, chiar în centrul celor patru linii negre care se întâlneau în centru.

Într-o linişte de mormânt, Chris Jones ţinea în vizor uşa din spate a ambulanţei.

Doi bărbaţi ieşiră dinăuntru. Unul dintre ei avea corpul aplecat către interior, celălalt ţinea uşa deschisă. La trei metri de ei, un ofiţer omanez cu o mustaţă mare şi neagră, cu mâna pe tocul pistolului, supraveghea împrejurimile.

Marginile unei tărgi apărură. Se vedeau şi picioarele care aparţineau unui bărbat aşezat pe targă. Chris Jones îşi simţi ochii împăienjeniţi. Nu îl întâlnise niciodată pe William Schackley în carne şi oase. Nu văzuse decât fotografii cu el. Şi de unde se afla, era prea departe pentru a distinge chipul care ieşea de sub cuvertura albă.

Cu mâna stângă, trebui să-şi şteargă din nou ochii. Îşi reluă observaţia. Punctul de întâlnire a celor patru linii negre din interiorul lunetei se găsea chiar la mijlocul tărgii. Îl aşezară la pământ pentru a închide uşile. În spatele lui Chris Jones, Malko întrebă:

— Eşti gata?

Se juca maşinal cu trusa de chei care le permisese să ajungă până acolo.

Prea emoţionat pentru a vorbi, americanul înclină din cap.

— Hai, Chris, spuse Malko.

Milton Brabeck îşi reluase binoclul. Îşi ţinu răsuflarea, rostind în gând o rugăciune pentru bărbatul care urma să moară.

Un zgomot infernal. O scuturătură care îl aruncă pe Chris Jones în spate, ca şi cum puşca explodase. Cu ajutorul binoclului, Milton Brabeck văzu cum corpul de pe targă tresare ca şi cum ar fi primit o încărcătură electrică. Ofiţerul de poliţie îşi scosese deja pistolul când Chris Jones trase pentru a doua oară.

Al doilea proiectil îl smulse de pe targă pe rănit, făcându-l să se rostogolească la pământ. Nu mai văzu în vizor decât o pată mare pe cearşaf.

Poliţiştii alergau în toate părţile, iar o maşină de poliţie demară în trombă. Chris Jones îşi şterse ochii pentru a treia oară. Avea impresia că aerul nu îi mai trecea prin plămâni. Silueta căzută de pe targă nu mai mişca. Nici o fiinţă umană nu ar fi putut supravieţui celor două proiectile primite în piept. Aveau prea mare putere.

Poliţiştii se repeziră şi îl puseră din nou pe rănit pe targă. Un bărbat coborî din Rolls şi înaintă către corpul întins. Îl examina scurt şi urcă la loc. Era Ali al Faker. Apoi poliţiştii alergară către elicopterul Puma şi pe una dintre uşile laterale introduseră înăuntru targa plină de sânge. Prin vizorul său, Chris Jones vedea gurile deschise ale poliţiştilor care urlau ordine, oameni care alergau în toate direcţiile, o animaţie febrilă şi zadarnică.

Puma se ridică de la sol într-un nor de praf care acoperi pe toată lumea. Se îndreptă către mare în fâsâitul puternic ale celor două rotoare. O maşină de poliţie ieşi din praf, îndreptându-se către aliniamentul ambasadelor de unde se trăsese. Farurile Rollsului clipiră scurt şi apoi maşina demară încet, întoarse şi se îndreptă către reşedinţa lui Ali al Faker.

— Ai reuşit, Chris, spuse Malko neutru.

Ochii i se închideau. Privi elicopterul care nu mai era decât un punct minuscul deasupra Oceanului Indian, îndreptându-se către Bandar Khomeiny, de cealaltă parte a Golfului Persic.

Iranienii îl ceruseră pe William Schackley, acum îl primeau…

Chris Jones se ridică, îndreptându-şi cu greu cei o sută nouăzeci şi doi de centimetri. Era alb precum un cearşaf şi lacrimile îi umpluseră ochii pe care acum nu mai încerca să-i şteargă. Rămase câteva secunde nemişcat, apoi, cu toată forţa, aruncă Remingtonul de perete. Patul puştii se sparse şi ţeava căzu pe ciment cu un zgomot metalic.

— Era ultimul serviciu pe care mai puteam să i-l facem, spuse Malko.

Cuprins

Capitolul I.....5
Capitolul II.....15
Capitolul III.....26
Capitolul IV.....36
Capitolul V.....45
Capitolul VI.....57
Capitolul VII.....65
Capitolul VIII.....72
Capitolul IX.....83
Capitolul X.....95
Capitolul XI.....104
Capitolul XII.....115
Capitolul XIII.....123
Capitolul XIV.....132
Capitolul XV.....140
Capitolul XVI.....146
Capitolul XVII.....154
Capitolul XVIII.....164
Capitolul XIX.....172
Capitolul XX.....181
Cuprins.....184